

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΜΑΗΣ-ΙΟΥΝΗΣ 2016 ΑΡ. ΦΥΛ. 515, € 1,50

Έξοδος της Βρετανίας: Μεγάλο φασιστικό χτύπημα στην Ενωμένη Ευρώπη Αυτό θα προκαλέσει για πρώτη φορά δημοκρατική φιλοευρωπαϊκή αντισυσπείρωση

Με την ψηφοφορία υπέρ του Brexit το παγκόσμιο στρατόπεδο του πολέμου, του φασισμού, και της εξαθλίωσης των ευρωπαϊκών λαών, είχε χάρη στα γκεμπελίστικα ψέματά του μια μεγάλη νίκη, που δίχως άλλο γρήγορα θα την αξιοποιήσει ο νεοχιτλερικός άξονας Ρωσίας-Κίνας για να διευρύνει τα βαθιά ρήγματα που ήδη αυτός και οι φίλοι του, δηλαδή οι χειρότεροι σοβινιστές, οι αντεργάτες προδότες του μαρξισμού και οι πιο κλασικοί αποικιοκράτες ιμπεριαλιστές έχουν από κοινού προκαλέσει μέσα στην αστοδημοκρατική Ευρωπαϊκή Ένωση.

Βέβαια κανένα κακό δεν εμφανίζεται δίχως να δυναμώσει το καλό που του αντιστέκεται. Οι προοδευτικοί άνθρωποι σε όλη την Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο θα καταλάβουν τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά πόσο πολύτιμο είναι το δικαίωμα των χωρών που αποτελούν την Ευρωπαϊκή Ένωση να μπορούν να ασκήσουν στην πρά-

ξη το δικαίωμα του αποχωρισμού τους από αυτήν, για να καταρρεύσει έτσι μια και καλή κάθε βρώμικη θεωρία περί “γερμανικής κατοχής” ή περί “παντοδύναμης γραφειοκρατίας των Βρυξελλών” και να αποδειχτεί πόσο εθελοντική, δηλαδή πόσο δημοκρατική είναι αυτή η ένωση χωρών, πράγμα που πάντα ήθελαν με έμφραση οι κλασ-

σικοί του μαρξισμού. Τώρα θα δουν κυρίως οι δημοκρατικοί λαοί της Ευρώπης την αποκρουστική μορφή που θα πάρει ενθαρρυνόμενο από το Brexit το βρετανικό αλλά και το παγκόσμιο φαιο-“κόκκινο” στρατόπεδο της διάσπασης της Ευρώπης, το στρατόπεδο της αληθινής κατοχής και του διαμελισμού ανεξάρτητων χωρών και της πειρατικής κατοχής διεθνών και εθνικών χωρικών υδάτων, τώρα θα δουν πόση οικονομική καταστροφή, πόση ανεργία και εξαθλίωση, πόση αναβίωση του φασισμού θα φέρει στη Βρετανία αλλά και σε όλη την Ευρώπη αυτός ο αποχωρισμός.

Αυτή η συνειδητοποίηση θα απαιτήσει χρόνο, θα είναι επώδυνη και το κυριότερο θα είναι γνωσιακά δύσκολη. Η μεγάλη δυ-

σκολία της έγκειται στο ότι οι πιο επικίνδυνοι εχθροί της Ενωμένης Ευρώπης δεν είναι τόσο οι ανοιχτοί διασπαστές της, όσο είναι κυρίως οι ψεύτικο φίλοι της ενότητας της, που κάτω από την μπακέτα της νεοσσοβιτικής ρώσικης διπλωματίας-που ήταν πάντα μοναδική στον εισοδισμό σε κυβερνήσεις και κόμματα- δρουν προβοκατόρικα καθώς με τις πράξεις τους δυναμώνουν τον αντιευρωπαϊσμό μέσα στις μάζες. Αυτοί είναι ειδικό στο να μένουν μέσα στην ΕΕ και να εκμεταλλεύονται τις εθνικές και ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις της και κυρίως τη γενική δίψα όλων των αστών της για φτηνότερη εργατική δύναμη, για να

συνέχεια στη σελ.11

Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ ΣΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΚΟΣΚΟ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

Ο ελληνικός λαός θα ακυρώσει την αποικιοκρατική σύμβαση

Η κυβέρνηση με τη διαδικασία του κατεπείγοντος πέρασε με διευρυμένη πλειοψηφία στη Βουλή το νομοσχέδιο που θα επιτρέψει την εγκατάσταση της Κόσσκο σε ολόκληρο το λιμάνι του Πειραιά με τη μεταβίβαση του 67% των μετοχών του ΟΛΠ. Πρόκειται για ένα έγκλημα τεραστίων διαστάσεων, πρωτοφανές και για την Ελλάδα και για την Ευρώπη αφού σημαίνει την υποδούλωση του κεντρικού λιμανιού της χώρας στο φασιστικό, αντεργατικό και διεφθαρμένο κινέζικο κράτος.

Το ότι νόμος στο λιμάνι ετοιμάζεται να γίνει η αυθαίρετη εξουσία του φασιστικού κινέζικου μονοπώλιου φάνηκε από την αποκάλυπτη εξωθεσμική παρέμβαση της Cosco στη διαδικασία ψηφοφορίας του νόμου, και στην σιχαμερή εντελώς υποτελή αντίδραση κυβέρνησης και κομμάτων.

Πως σύσσωμη η ελληνική Βουλή κατάργησε τον εαυτό της και παρέδωσε στην Κίνα μαζί με το λιμάνι

και τη ελληνική νομοθετική εξουσία

Για να ολοκληρωθεί η εγκατάσταση της Κόσσκο ήταν απαραίτητο να ψηφιστεί το νομοσχέδιο που περιλάμβανε τους όρους της κύρωσης της τροποποιημένης σύμβασης για την παραχώρηση των εγκαταστάσεων του λιμανιού από το Δημόσιο στον ΟΛΠ, οι οποίοι θα ρυθμίζουν στην ουσία τον τρόπο λειτουργίας της Κόσσκο μέσα στο λιμάνι. Το νομοσχέδιο ήρθε για ψήφιση στη Βουλή α-

μέσως μόλις σταμάτησαν οι λιμενεργάτες τις πολήμερες απεργιακές τους κινητοποιήσεις ύστερα από τρομερά ανοιχτά και πινάκια χτυπήματα και την απομόνωση που δέχτηκαν από σύσσωμο το πολιτικό καθεστώς.

Ένα προσχέδιο του νόμου κομμένο και ραμμένο στα μέτρα της Κόσσκο είχε συμπεριληφθεί ως παράρτημα στη συμφωνία της μεταβίβασης των μετοχών που υπογράφηκε τον Απρίλη μέσα στο Μαξίμου και για την οποία έγινε κυβερνητική φιέστα παρουσία του πρωθυπουργού στο Ζάππειο. Μάλιστα, ήταν τόσο καταπλεονεκτικοί εναντίον του δημοσίου και υπέρ της Κόσσκο οι όροι του, που καταγγέλληκαν σαν τέτοιοι από μέλη του Δ.Σ. του ΟΛΠ τα οποία φρόντισε να απομακρύνει αμέσως η κυβέρνηση. Η ίδια στη συνέχεια κατάργησε τη συμ-

μετοχή στο Δ.Σ. των εκπροσώπων των εργαζομένων που επίσης αντέδρασαν στις κρατικές παρανομίες.

Με βάση τους όρους του προσχεδίου του νόμου αντί να περιορίζεται το μονοπώλιο της Κόσσκο που ήδη είχε τις προβλήτες ΙΙ και ΙΙΙ από ένα ρυθμιστικό πλαίσιο κρατικής εποπτείας, διαμορφωνόταν ένα καθεστώς αυξημένης τυπικής ισχύος της σύμβασης, που είναι ουσιαστικά μία συμφωνία μεταξύ μίας εταιρείας (ΟΛΠ υπό την ιδιοκτησία της Κόσσκο) και του Δημοσίου, απέναντι σε διατάξεις νόμου ή κανονισμούς που ισχύουν για το λιμάνι σαν έδαφος της ελληνικής κρατικής κυριαρχίας, και δινόταν η εξουσία στο ΔΣ του ΟΛΠ δηλαδή στην Κόσσκο, να θεσπίζει τους δικούς της

συνέχεια στη σελ. 12

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Με αφορμή τον εκλογικό νόμο: “Ψήνεται” το μέτωπο ΣΥΡΙΖΑ-“Χρ. Αυγής”, σελ. 2, • Η θέση της ΟΑΚΚΕ για τη συγκέντρωση των “Παρατηθείτε”, σ. 2, • Μαρινόπουλος: Οι εργαζόμενοι να αποτρέψουν το εγκληματικό κλείσιμο που φέρνουν οι σαμποταριστές ΣΥΡΙΖΑ-γευτοΚΚΕ, σελ. 3, • Πως οι δυτικοί μονοπωλιστές έσπρωξαν τον Ένρτογάν στην εξευτελιστική του υποχώρηση στον Πούτιν, σελ. 5, • Μείωση της παραγωγικότητας της εργασίας παρά την κατακρήμνιση των πραγματικών μισθών, σελ. 8, • Ο ρώσικος νεοναζιστικός “αθλητισμός” και η αντίσταση στην πορεία του, σελ. 6, • Βενεζουέλα: Με στρατό και δικαστές βαδίζει προς την ανοιχτή δικτατορία ο σοσιαλφασίστας Μαδούρο, σελ. 16

Με αφορμή τον εκλογικό νόμο

“ΨΗΝΕΤΑΙ” ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΣΥΡΙΖΑ-“ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ”

Την Πέμπτη 30 Ιουνίου και ώρα 00.10 π.μ. (τα φαντάσματα πάντα βγαίνουν γύρω στα μεσάνυχτα!) ο πρόεδρος της Βουλής Νίκος Βούτσας έδωσε στη δημοσιογράφο του ΣΚΑΪ Εύα Αντωνοπούλου και στην εκπομπή της “42 λεπτά” μια αρκετά ενδιαφέρουσα συνέντευξη και αναφέρθηκε σε πολλά ζητήματα.

Το πιο ενδιαφέρον απ’ όλα όσα έθιξε είναι η έμμεση πρόσκληση προς τη ΧΑ να μπει μαζί με την κυβέρνηση στο μέτωπο υπέρ του επικείμενου εκλογικού νόμου. Όπως ανέφερε χαρακτηριστικά, “στη Βουλή δεν υπάρχουν ευπρόσδεκτες και μη ευπρόσδεκτες ψήφοι. Δεν έχουμε μιλήσει με τη Χρυσή Αυγή. Από κει και πέρα η Βουλή λειτουργεί με 300. Ποτέ δεν αφαιρέθηκε καμία ψήφος από καμία μεριά”.

Βέβαια, αμέσως μετά, επειδή υπήρχε ο κίνδυνος να κατηγορηθεί (και δικαίως) για ανοιχτό μέτωπο με τη ΧΑ, πρόσθεσε: “Αυτό που σας λέω δεν αποτελεί πρόσκληση προς τη Χρυσή Αυγή. Αλλά επειδή ο εκλογικός νόμος είναι ένα κορυφαίο ζήτημα και κάθε κόμμα έχει τη δική του άποψη, περιμένουμε να δούμε τι θα πει και η Χρυσή Αυγή”.

Όσο και να προσπαθεί να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα ο Βούτσας, το πελώριο πολιτικό ζήτημα είναι εδώ: από πού

κι ως πού στη Βουλή, που υποτίθεται ότι είναι ο κορυφαίος χώρος έκφρασης των πολιτικών απόψεων των κομμάτων σε ένα αστικό καθεστώς, η ψήφος του κάθε κόμματος είναι πολιτικά ουδέτερη; Από πού κι ως πού είναι αδιάφορο αν είναι “ευπρόσδεκτη ή μη ευπρόσδεκτη” η ψήφος ενός ανοιχτά ναζιστικού κόμματος; Είναι θέμα απλής αριθμητικής πράξης μια ψηφοφορία στη Βουλή σε ένα κορυφαίο θέμα όπως αυτό του εκλογικού νόμου, που μπορεί να καθορίσει τις πολιτικές εξελίξεις για πολλά χρόνια;

Ας θυμηθεί ο αναγνώστης τι κοπώδεις προσπάθειες είχε κάνει το παπανδρεϊκό ΠΑΣΟΚ τη δεκαετία του ’90, προκειμένου να μην επιτρέψει στον επελαύνοντα, τότε, Μητσοτάκη (πατέρα) να κυβερνήσει τη χώρα. Ας θυμηθεί πόσες απανωτές εκλογικές αναμετρήσεις είχε υποστεί τότε η χώρα, με τεράστιες δυσμενείς επιπτώσεις στην οικονομία, ώπου να καταφέ-

ρει, τελικά, ασθμαίνων να ανεβεί στην κυβέρνηση ο δυτικόφιλος Μητσοτάκης με την ισχυρή πλειοψηφία των 151 εδρών και να περάσει η ρωσόφιλη αντιπολίτευση (ψευτοΚΚΕ-ΠΑΣΟΚ) τη χώρα δια πυρός και σιδήρου, ώπου στο τέλος να πέσει ο Μητσοτάκης από πισόπλατη μαχαίριά του Σαμαρά.

Το σκηνικό τώρα πάει να επαναληφθεί, αλλά στη θέση του Παπανδρέου είναι ο Τσίπρας και στη θέση του πατρός Μητσοτάκης ο υιός, ο ρωσόφιλος πλέον. Και μέσα σ’ αυτό το σκηνικό βγαίνει ο πρόεδρος της Βουλής, δηλαδή ο τρίτος τη τάξει πολιτειακός παράγοντας, κατά το ελληνικό Σύνταγμα, να πει ότι “δεν υπάρχουν ευπρόσδεκτες και μη ευπρόσδεκτες

ψήφοι”;

Σε μια στοιχειώδη αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία κάτι τέτοιο θα ήταν αδιανόητο και ο “αμαρτήσας” Βούτσας θα είχε αποπεμφθεί πάραυτα, καθώς έτσι ανοίγει για τη ΧΑ ο δρόμος στο μέλλον και για ένα σωρό άλλα σοβαρά ζητήματα, π.χ. στο ζήτημα της απαίτησης πολεμικών αποζημιώσεων από τη Γερμανία. Μήπως εδώ δεν έχουν κοινό μέτωπο και κοινή “εθνική” θέση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ-ΧΑ για τις γερμανικές αποζημιώσεις. Έτσι δεν αποενοχοποιείται και δε νομιμοποιείται πολιτικά, αργά αλλά μεθοδικά και συνειδητά, το χιτλερικό αυτό κόμμα στα μάτια του ελληνικού λαού;

Το παιδί μίλησε...

Οι καιροσκοποί της Νέας Δημοκρατίας, τώρα που αχνοφαίνεται στο βάθος του ορίζοντα η πιθανότητα να δουν κι αυτοί λίγο τη χαρά της εξουσίας, βλέποντας από την άλλη την προσπάθεια της κυβέρνησης και του φαιοκόκκινου μετώπου γενικότερα να τους φράξουν το δρόμο, ξύπνησαν από το βαθύ τους λήθαργο και δήλωσαν μέσω του εκπροσώπου της ΝΔ Κουμουτσάκου: “Αν ο κ. Βούτσας δεν έχει πρόβλημα να ψηφίζει έναν εκλογικό νόμο με τη Χρυσή Αυγή, δεν έχω να σχολιάσω τίποτε. Νομίζω ότι αυτό δείχνει τα πολιτικά αδιέξοδα της κυβέρνησης”.

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΩΝ “ΠΑΡΑΙΤΗΘΕΙΤΕ”

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 15/6/2016

Το κίνημα “Παραιτηθείτε” είναι αντικειμενικά, δηλαδή από την άποψη της πολιτικής πλατφόρμας του, η έκφραση της οργής των προοδευτικών στρωμάτων της μικροαστικής και της μικρής αστικής τάξης ενάντια στη φασιστική, διεφθαρμένη και καταστροφική κυβέρνηση Τσίπρα. Στην ουσία είναι η πρώτη φορά που η αντίδραση αυτών των στρωμάτων ξεπερνάει τα πολιτικά όρια στα οποία τα έχουν φυλακίσει εδώ και χρόνια οι ηγεσίες των 4 λεγόμενων ευρωπαϊόφιλων κομμάτων που και τα εκπροσωπούν και τα προδίδουν.

Το ότι το κίνημα “παραιτηθείτε” ξεπερνάει αυτά τα όρια φαίνεται κυρίως σε δύο σημεία της πλατφόρμας του: το ένα σημείο είναι η καταγγελία του εθνικο-σοσιαλιστικού χαρακτήρα της κυβέρνησης στην αρχική έκδοση αυτής της πλατφόρμας. Αυτό το στοιχείο αποδυναμώθηκε σε μια επόμενη έκδοση της πλατφόρμας όπου ο χαρακτηρισμός “εθνικο-σοσιαλιστικό μόρφωμα” για την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αντικαταστάθηκε από το αρκετά ανώδυνο “εθνικο-λαϊκιστικό”. Δεν αποκλείεται αυτή η αλλαγή να είναι αποτέλεσμα εσωτερικής πίεσης από την μεριά των κυρίαρχων κομματικών μηχανισμών που δρουν ανασταλτικά μέσα σε αυτό το κίνημα, όμως ο αρχικός χαρακτηρισμός δείχνει την κατεύθυνση των ριζοσπαστικών διαθέσεων των βασικών διοργανωτών αυτού του κινήματος, που από ότι φαίνεται αντιπροσωπεύουν μη κυρίαρχες τάσεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ και στη ΝΔ.

Εκεί που αυτή η κατεύθυνση γίνεται ακόμα πιο φανερή στην πλατφόρμα είναι στην διατύπωση “ενάντια στην χειραγώγηση των ΜΜΕ” από την κυβέρνηση. Αυτή η χειραγώγηση είναι η πιο χτυπητή αλλά και η πιο βασική εκδήλωση του φασιστικού χαρακτήρα της κυβέρνησης Τσίπρα και ταυτόχρονα η

πιο χτυπητή εκδήλωση της φιλικής προς την κυβέρνηση πολιτικής των ηγεσιών των 4 υποτιθέμενων φιλοευρωπαϊκών κομμάτων, που το έχουν κυριολεκτικά βουλώσει τόσο για το βάθος όσο και για το εύρος της πρωτοφανούς και ξεδιάντροπης απόπειρας φίμωσης των ΜΜΕ.

Τα δύο παραπάνω σημεία, μαζί με ένα άλλο όπου καταγγέλλεται η δημιουργία κομματικού στρατού μέσα στο κράτος, εξηγούν γιατί αυτό το κίνημα αντιμετωπίζει τη λύσσα της κυβέρνησης και την σαφή εχθρότητα των φαιο-“κόκκινων” συμμάχων της (κυρίως του ψευτοΚΚΕ και των ναζι της ΧΑ που κατήγγειλαν αυτό το κίνημα σαν σύμμαχο της τάχα φιλοευρωπαϊκής κυβερνητικής γραμμής, και βέβαια των φασιστών με αναρχική προβιά που ανήγγειλαν αντισυγκέντρωση ακριβώς για να απομαζικοποιήσουν τη συγκέντρωση).

Όμως αυτά από μόνα τους τα σημεία δεν είναι καθόλου αρκετά για να σηματοδοτήσουν μια πολιτική γραμμή που να μπορεί πραγματικά να συσπειρώσει τις πιο πλατιές μάζες και ιδιαίτερα τις προλεταριακές μάζες της φτωχολογιάς που κύρια αυτές θα μπορούσαν κάποτε να ριζούν την κυβέρνηση Τσίπρα. Γιατί αυτή δεν είναι απλά μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αλλά μια κυβέρνηση-κα-

θεστώς που στηρίζεται πολιτικά μεν σε ένα πλειοψηφικό μέτωπο που περιλαμβάνει τους Ναζί της ΧΑ, το ΨευτοΚΚΕ, τους ΛΑΕ-Κωνσταντοπούλου-Ανταρσύα και τον ψευτοαναρχισμό, ενώ κοινωνικά η βάση του είναι το μεγαλύτερο κομμάτι της κρατικής γραφειοκρατίας, ένα αρπακτικό κρατικοδίαιτο κομμάτι της μικρομεσαίας ή μεγάλης αστικής τάξης, η εκκλησιαστική εξουσία και βέβαια η ρωσοκινέζικη φασιστική ολιγαρχία. Επίσης η κυβέρνηση Τσίπρα έχει κάνει μεγάλη πολιτική προσπάθεια και σε μεγάλο βαθμό έχει πετύχει να εξασφαλίσει την υποστήριξη των συνταξιούχων με το ύπουλο σύνθημα: καλύτερα φόροι για τους μικρομεσαίους παρά κόψιμο συντάξεων, το οποίο μεσοπρόθεσμα επειδή συντριβεί τη μικρομεσαία εργοδοσία, οδηγεί σε συντριβή των ασφαλιστικών ταμείων οπότε και σε συντριβή των συντάξεων.

Αλλά τις προλεταριακές μάζες το κίνημα “παραιτηθείτε”, είτε δεν τις πλησιάζει καθόλου με τις μίνιμουμ θέσεις του για την οικονομία, είτε τις διώχνει. Δηλαδή όχι μόνο δεν υπάρχει στην πλατφόρμα του ούτε ένα αίτημα για την προστασία των ανέργων και ούτε ένα για την εργασιακή προστασία των εργαζομένων από τις μικρές και μεγάλες γαλέρες των 300 Ευρώ μαύρα, αλλά αποδιώχνει από κοντά του και κάνει εχθρικούς του τον κρατική υπαλληλία και τους συνταξιούχους, δηλαδή έναν πληθυσμό γύρω στα 2,5 εκατομμύρια που πάνω στην κρίση ζει και ένα μεγάλο μέρος των ανέργων της χώρας. Ενώ δηλαδή η πλατφόρμα των “παραιτηθείτε” σωστά καταφέρεται ενάντια στην υπερ-

φορολόγηση και έτσι αυτόματα κερδίζει την παραγωγική μικροαστική και μικρή αστική τάξη ενάντια στην οποία έχουν κηρύξει τελευταία τον πόλεμο οι σαμποταριστές των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ,

συνέχεια στη σελ. 15

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/νση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο
Ελένη Κωνσταντινοπούλου
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ: Οι εργαζόμενοι να αποτρέψουν το εγκληματικό κλείσιμο που φέρνουν οι σαμποταριστές ΣΥΡΙΖΑ - γευτοΚΚΕ

Ρίγη αγωνίας όχι μόνο στους 12.500 εργαζόμενους της και στις οικογένειές τους, αλλά και σε ολόκληρη την αγορά έχει δημιουργήσει ο κίνδυνος λουκέτου στην τεράστια εμπορική αλυσίδα του Μαρινόπουλου. Κι αυτό γιατί η εταιρεία έχει υποχρεώσεις προς τράπεζες, προμηθευτές, ασφαλιστικά ταμεία και δημόσιο που φτάνουν κοντά στο 1,5 δισ. ευρώ.

Αυτό αντιστοιχεί σε λίγο λιγότερο από το 1% του ΑΕΠ της Ελλάδας και όλοι οι λογικοί άνθρωποι μπορούν να καταλάβουν τι θα σήμαινε ένα τέτοιο “κανόνι” για μια ημιθανή οικονομία όπως η ελληνική μετά από οχτώ χρόνια ύφεσης, δεκαετίες σαμποτάζ και καταστροφής των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας και έξι χρόνια χρεοκοπίας.

Πώς φτάσαμε κοντά στο “κανόνι”

Ο Μαρινόπουλος, με τη συνεργασία του με τον γαλλικό κολοσσό Καρφούρ από το 1995, είχε καταστεί η μεγαλύτερη σε αριθμό καταστημάτων αλυσίδα στον χώρο των σούπερ μάρκετ στην Ελλάδα.

Η πτώση της κατανάλωσης μετά τη χρεοκοπία του 2010 και οι “μαύρες” προοπτικές για το μέλλον, οδήγησαν την Καρφούρ να πουλήσει στον Μαρινόπουλο το μερίδιό της και να φύγει άρον-άρον από την ελληνική αγορά το 2012.

Ο τελευταίος πιθανά να εκτίμησε ότι η κρίση ήταν “μια μπόρα που θα περνούσε” και έριξε 350 εκατομμύρια στον όμιλο για να αγοράσει το μερίδιο των Γάλλων, ελπίζοντας σε ανάνηψη, μετά τις χοντρές ζημιές που είχε καταγράψει στους ισολογισμούς του 2011 και που είχαν οδηγήσει τους Γάλλους στην έξοδο.

Η αναμικτή ψευτοανάπτυξη του Σαμαρά, η συνειδητά καταστροφική - σαμποταριστική διακυβέρνηση Τσίπρα - Καμμένου από το Γενάρη του 2015, που χτύπησαν περαιτέρω την αγοραστική δύναμη του πληθυσμού και τελικά τα κέρδη κόντρολ καταπλάκωσαν με τον καιρό μία ήδη ελλειμματική επιχείρηση.

Στα τέλη του 2015 και εν όψει του αδιεξόδου το οποίο έβλεπαν μπροστά τους οι μέτοχοι του Μαρινόπουλου, αναζήτησαν λύση σε μια σύμπραξη με τον Σκλαβενίτη: οι δυο τους θα συνέστηναν μια εταιρεία η οποία θα αναλάμβανε υπό την επωνυμία “Σκλαβενίτης - Μαρινόπουλος” τα 33 τεράστια υπερμάρκετ που σήμερα ονομάζονται ακόμη Carrefour (με το μπλε σήμα) και ανήκουν 100 % στον Μαρινόπουλο.

Με τα κεφάλαια που θα αντλούσε από τη συμφωνία, η Μαρινόπουλος θα κέρδιζε χρόνο και κεφάλαια για αναδιάρθρωση του υπόλοιπου δικτύου της σε όλη την Ελλάδα (τα κλασσικά, μεσαιού μεγέθους σούπερ μάρκετ Carrefour-Μαρινόπουλος με το κόκκινο σήμα και τα μικρά συνοικιακά Carrefour Express με το πράσινο).

Το σχέδιο ήταν να αρχίσει μια σταδιακή αποπληρωμή των προμηθευτών σε ορίζοντα διετίας, πράγμα που θα ξαναγέμιζε τα ράφια των καταστημάτων, ώστε να φέρει πίσω τη χαμένη πελατεία και να δημιουργήσει όρους βιωσιμότητας του ομίλου.

Και ενώ η αρνητική ψυχολογία που είχε δημιουργηθεί στον κόσμο που έβλεπε τα καταστήματα να μειώνουν επί μήνες την ποικιλία των εμπορευμάτων τους-καθώς οι σοβαρότεροι και μεγαλύτεροι προμηθευτές είχαν σταματήσει τις πιστώσεις τους στην Μαρινόπουλος- και έτσι έδιωχναν πελάτες, η κρατική Επιτροπή Ανταγωνισμού (Ε.Α.) που ήταν προγραμματισμένο να δώσει την έγκρισή της για τη συμφωνία με τον Σκλαβενίτη ζήτησε ξαφνικά “νέα στοιχεία” για μια εξαγορά που θα έσωσε κυριολεκτικά την αλυσίδα, στοιχεία που θα χρειαζόνταν τόσο χρόνο για μια Μαρινόπουλος που έσβηνε καταρακτωδώς, ώστε ο Σκλαβενίτης ανέκρουσε πρύμναν.

Δηλαδή η Ε.Α. του σαμποταριστικού κράτους δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτε διαφορετικό από αυτό που κάνει επί 35 χρόνια, να καταστρέφει την υλική και παραγωγική βάση της χώρας. Άλλωστε πολύ χαρακτηριστικά μέσα στην τελευταία περίοδο της πτώσης, η Επιτροπή αυτή είχε φιλοδοχήσει τον Μαρινόπουλο με πρόστιμα 12 εκατ. ευρώ για “παραβάσεις της αντιμονοπωλιακής νομοθεσίας”.

Αντικειμενικά, και μέχρι η Ε.Α. να βάλει τα σαμποταριστικά της εμπόδια (και η ίδια η καθυστέρηση μηνών να αποφανθεί ήταν βασικό εμπόδιο), η συμφωνία με τον Σκλαβενίτη ήταν η μόνη απτή λύση για τη σωτηρία του τεράστιου δικτύου του Μαρινόπουλου και των χιλιάδων θέσεων εργασίας σε αυτό. Πριν ακόμη κι από την Ε.Α. και ουσιαστικά βοηθώντας την να οδηγήσει σε ναυάγιο τη συμφωνία, σε ανύποπτο χρόνο το ψευτοΚΚΕ, ως σύλλογος εμποροϋπάλληλων, με ανακοίνωσή του καλούσε τους εργαζόμενους να σαμποτάρουν τη συμφωνία επειδή ο Σκλαβενίτης είναι κεφάλαιο (!) και έχει θησαυρίσει κι αυτός επί χρόνια, “ξεζουμίζοντας τους εργαζόμενους”.

Στο βαθμό που το ψευτοΚΚΕ δεν ισχυρίζεται καν ότι βρίσκεται επί θύραις σοσιαλιστική επανάσταση, η γραμμή “ο Σκλαβενίτης είναι κεφάλαιο, άρα κάτω η σύμπραξη” σήμαινε πρακτικά ματαίωση και σαμποτάζ της οποιας απόπειρας σωτηρίας του Μαρινόπουλου (που κι αυτός είναι κεφάλαιο και όχι σοσιαλιστική επιχείρηση), δηλαδή κλείσιμο κι απόλυση μια κι έξω των χιλιάδων εργαζομένων, οι οποίοι θα έπρεπε

μετά να πέσουν στην ανάγκη - ψευτοφιλανθρωπία του Τσίπρα, της φασιστικής Εκκλησίας και των ψευτοαριστερών δημάρχων του λεκανοπεδίου για ένα πιάτο σούπα γι’ αυτούς και τις οικογένειές τους.

Και πάλι για το δολοφονικό δίπολο κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ - “εργατικού” ψευτοΚΚΕ

Όλα δείχνουν ότι τα “κωλύματα” που πρόβαλε η Επιτροπή Ανταγωνισμού για τη συμφωνία Σκλαβενίτη - Μαρινόπουλου και η απροθυμία των καθεστωτικών τραπεζών να βοηθήσουν είναι που έφεραν την τελική και σχεδόν θανατηφόρα για τον Μαρινόπουλο κρίση των τελευταίων ημερών.

Σε μια χώρα που οι ρωσοφτιαγμένοι κρατικοί ολιγάρχες αλωνίζουν και μονοπωλούν τα δημόσια έργα ή τη βιομηχανία ηλεκτρονικών, η Ε.Α. θυμήθηκε να προβάλλει ζητήματα όπως η συμμετοχή μελών της οικογένειας Μαρινόπουλου στο δ.σ. της ενιαίας εταιρείας με τον Σκλαβενίτη, το ακριβές ποσοστό συμμετοχής του καθενός στο μετοχικό κεφάλαιο κλπ. Όταν το καθεστώς των σαμποταριστών θέλει να ευνοήσει τους ολιγάρχες του, οι “δουλειές” κλείνουν σε βάρος των συμφερόντων του δημόσιου στο λεφτό και χωρίς “περιττές” διατυπώσεις, παρά το γεγονός ότι το δημόσιο που χάνει αιμοδοτείται από το υστέρημα του όλο και πιο φτωχού λαού μας. Μπορεί για παράδειγμα να δει κανείς τη σύμβαση με την ΚΟΣΚΟ όπου η κυβέρνηση συμφώνησε ότι αν αυτή κάνει αίτηση για έγκριση κατασκευών στο χώρο του ΟΛΠ και αυτές δεν εγκρίνονται από τις κρατικές υπηρεσίες, εντός 90 ημερών θα θεωρούνται ότι εγκρίθηκαν!!! Αυτό την ώρα που τέτοιες κατασκευές στην Ελλάδα σε τέτοια εγκρίνονται σε 10 χρόνια, αν εγκριθούν.

Όταν όμως το ρωσόδουλο σοσιαλιστικό καθεστώς θέλει να σκοτώσει κεφάλαια και κεφαλαιοκράτες αντίπαλων τάσεων μέσα στην αστική τάξη, ιδιαίτερα τα ισχυρότερα τμήματα της ντόπιας αστικής τάξης, δίνει εντολή στον πιο γλοιώδη βυζαντινό γραφειοκράτη και τυπολάτη να δώσει το αποφασιστικό χτύπημα. Δεν πρόκειται δηλαδή για κάποιου είδους έγνοια για τον “ανταγωνισμό και την ελεύθερη αγορά”, τα οποία οι σοσιαλφασίστες τα μισούν από τα δεξιά, δηλαδή από την πλευρά του κρατικού ή και ιδιωτικού φασιστικού μονοπώλιου, αλλά για να δώσουν μια και καλή την τελική σπρωξιά σε όποιον εχθρό τους βρίσκεται στο χείλος του γκρεμού. Η καλύτερη απόδειξη για το ότι η απόφαση της Επιτροπής Ανταγωνισμού είχε επιβληθεί από τα πάνω αποδείχτηκε από την δικαστική παρέμβαση όπως θα δούμε παρακάτω έκανε το Υπουργείο Οικονομικών μέσω του Νομικού Συμβουλίου κατά της υπαγωγής της εξεπιχείρησης στο άρθρο 99.

Εκεί λοιπόν εμφανίζεται η φασιστική

ψευτοαριστερά, με τις δυο μορφές της, την κυβερνητική του ΣΥΡΙΖΑ και την “εργατική - αντιπολιτευτική” του ψευτοΚΚΕ, που είναι στην ουσία ένα και το αυτό. Στα γρήγορα το υπουργείο Εργασίας του σοσιαλφασίστα Κατρούγκαλου σκαρώνει μια ανακοίνωση στην οποία, χωρίς να αναφέρεται λέξη για τις κυβερνητικές και γενικότερα κρατικές ευθύνες για την ημιθανή κατάσταση του Μαρινόπουλου, σημειώνεται - προφανώς με αποδέκτη την ίδια την εταιρεία - ότι “κόκκινη γραμμή” για το υπουργείο είναι η διατήρηση “όλων των θέσεων εργασίας”.

Αυτό που κάνει ότι ξεχνάει ο φονιάς των συντάξεων κνίτης υπουργός είναι ότι για τη σωτηρία των θέσεων εργασίας απαιτείται πρώτα η επιβίωση της επιχείρησης, πράγμα πολύ δύσκολο την ώρα που ο ίδιος και η κυβέρνησή του δίνουν απανωτά χτυπήματα στις επιχειρήσεις μέσω των τραπεζών, με κλείσιμο της στρόφιγγας του δανεισμού, με κλίμα κόντρολ, με πρόστιμα ή με άλλες βρώμικες μεθόδους και τις οδηγούν τελικά είτε στο κλείσιμο είτε στην εξαγορά από καθεστωτικούς, ρωσόδουλους ή και ανοιχτά Ρώσους (και δευτερευόντως κινεζόφιλους) ολιγάρχες καπιταλιστές ή έστω σε δυτικές εταιρίες που την κατάλληλη “επαναστατική” στιγμή θα μπορούν οι σοσιαλφασίστες να τις αρπάξουν πολύ πιο εύκολα από όσο τις ελληνικές.

Οι κνιτοσυριζαίοι φασίστες λοιπόν πρώτα δημιουργούν τους όρους χρεοκοπίας και καταστροφής, είτε μονάχοι τους είτε πιο παλιά με τη βοήθεια των σαμποταριστών φίλων τους μέσα σε ΠΑΣΟΚ και ΝΔ και στη συνέχεια πιέζουν είτε ως “εργατικό” κίνημα είτε ως κράτος του ΣΥΡΙΖΑ για “ούτε μία απόλυση - ούτε ένα ευρώ μείωση μισθού”. Αυτό σε πολλούς καλοπροαίρετους εργαζόμενους μοιάζει σαν αγωνιστική, δίκαιη ή και ηρωική γραμμή, ενώ απλά σημαίνει ότι αν βρεθεί κάποια λύση χωρίς διάσωση όλων των καταστημάτων της επιχείρησης, οπότε και όλων ανεξαιρέτα των θέσεων εργασίας, αυτή πρέπει οπωσδήποτε να κλείσει, όπως έχουν κλείσει πολλές μεγάλες επιχειρήσεις που η μεγάλη επί χρόνια συρρίκνωση των εργασιών τους τις υποχρέωνε σε μειώσεις οσοδήποτε μικρού μέρους του προσωπικού ή έστω μικρής μείωσης των ωρών εργασίας με αντίστοιχη μείωση του μισθού ώσπου η επιχείρηση να ανακάμψει. Έτσι το ΠΑΜΕ έκλεισε την Χαλυβουργία Ασπροπύργου - που βυθιζόταν επί τρία χρόνια στις πωλήσεις της λόγω κυρίως τρομερά ψηλών τιμών της ηλεκτρικής ενέργειας - με απεργία μηνών και με αποτέλεσμα όλοι οι εργάτες να απολυθούν. Παλιότερα έτσι - δηλαδή με απεργίες μέχρι θανάτου - είχε κλείσει την Πιρέλι, την Γκουντγιάρ και πολλές άλλες.

Οι πραγματικοί κομμουνιστές και το

συνέχεια στη σελ. 12

Η προσπάθεια να ξεσκεπαστεί ο “Στρατός Troll” της Ρωσίας προκαλεί άγρια αντίποινα

Αναδημοσιεύουμε στην ιστοσελίδα μας ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο της 30 του Μάη από τους Τάιμς της Νέας Υόρκης (<http://www.nytimes.com/2016/05/31/world/europe/russia-finland-nato-trolls.html>). Οι Τάιμς της Νέας Υόρκης είναι ένα από τα πιο υφιστάμενα απέναντι στην πούτινική Ρωσία δημοσιογραφικά όργανα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και ένα από τα πιο καταστροφικά και υπερεπεμβατικά σε βάρος των χωρών και των λαών του τρίτου και δεύτερου κόσμου, ιδιαίτερα σε βάρος εκείνων από αυτές που σήμερα αντιστέκονται στο ρώσικο σοσιαλϊμπεριαλισμό, όπως είναι η Τουρκία, η Πολωνία, η Σαουδική Αραβία κ.ά. Έχει λοιπόν πολύ μεγάλη σημασία που αυτό το έντυπο αποκαλύπτει πόσο έντονη είναι η ιντερνετική επίθεση των ρώσων κυβερνητικών φασιστών σε βάρος κάθε δημοσιογραφικής φωνής στην Ευρώπη που αποκαλύπτει αυτού του είδους τον πόλεμο. Στην ουσία πρόκειται για μια εκφοβιστική επίθεση για τα αποτελέσματα της οποίας ένα από τα πιο διάσημα ρωσικά troll, όπως θα δούμε παρακάτω, ανοιχτά επιχαιρεί.

Πρέπει ιδιαίτερα οι αναγνώστες μας να προσέξουν την ένταση και την έκταση της κύριας κατηγορίας που απευθύνουν αυτοί οι φασίστες στην φινλανδέζα δημοσιογράφο που τους “σίμπησε” και τους αποκάλυψε, και που είναι ίδια ενάντια σε όλους όσους καταφέρονται ενάντια στον ρώσικο σοσιαλϊμπεριαλισμό. Πρόκειται για την κατηγορία ότι άλλοι αυτοί συνειδητά εξυπηρετούν τους σχεδιασμούς του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Αυτό δεν είναι ένα απλό επικοινωνιακό τέχνασμα, αλλά είναι η βασική πολιτικο-ιδεολογική κάλυψη για τον παγκόσμιο χιτλερικού τύπου πόλεμο που ετοιμάζει να εξαπολύσει η πούτινική Ρωσία για την κατάκτηση της παγκόσμιας ηγεμονίας με πρώτο βήμα την κατάκτηση και υποδούλωση της Ευρώπης. Η βασική θεωρία του πούτινικού χιτλερισμού, η θεωρία του νεο-ευρασιατισμού του Ντούγκιν (ή αλλιώς Τέταρτη Πολιτική Θεωρία), συνίσταται στο βάθος της στον ισχυρισμό ότι όποιος εμποδίζει την Ρωσία και την Κίνα να ενώσουν την ευρασιατική ήπειρο, δηλαδή να ενοποιήσουν την Ασία με την Ευρώπη απελευθερώνοντας τάχα αυτήν την τελευταία από τα δεσμά της Αμερικανικής νεοφιλελεύθερης κυριαρχίας, είναι πληρωμένος πράκτορας των ΗΠΑ.

Δηλαδή όποιος ευρωπαίος πολίτης δεν θέλει υποταγή της χώρας του στον νεο-ναζιστικό άξονα Ρωσίας-Κίνας (και ενδεχόμενα και της Ινδίας, αν ο ινδοουιστής ρωσόφιλος φασίστας Μόντι μείνει στην εξουσία), δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ούτε καν σαν άνθρωπος με μια λαθεμένη άποψη, αλλά σαν εχθρός της χώρας του και πράκτορας μιας ξένης δύναμης. Πρόκειται για μια δολοφονική κατηγορία που όχι τυχαία εξακοντίζεται με το ίδιο πάθος και από τους ρωσόδουλους της ναζιστικής δεξιάς και από εκείνους της σοσιαλ-φασιστικής ψευτοαριστεράς όχι μόνο ενάντια σε κάθε πραγματικό δημοκράτη και πατριώτη γενικότερα, αλλά ενάντια σε όποιον αμφισβητήσει τον “ιερό” τους ισχυρισμό ότι σε καμιά περίπτωση η Ρωσία δεν απειλεί την Ευρώπη, αλλά απειλείται από αυτήν όσο τάχα είναι κατεχόμενη, δηλαδή σκλαβωμένη από τις νεοφιλελεύθερες ΗΠΑ και από το ΝΑΤΟ, που είναι για αυτούς απλά ένας κατοχικός στρατός των ΗΠΑ και που η Ευρώπη καθόλου δεν τον θέλει αλλά τον διατηρεί σε συνθήκες βιασμού. Δηλαδή ελεύθερη και ανεξάρτητη θα μπορεί να είναι η Ρωσία και γενικότερα η Ευρασία μόνο αν θα μπορέσει να “απελευθερώσει” όλη την Ευρώπη από την αμερικανική νεοφιλελεύθερη δικτατορική κατοχή. Βεβαίως για τους “απελευθερωτές” αυτού του είδους δεν υπάρχει διάκριση ανάμεσα στο αν η κυβέρνηση μιας κατεχόμενης χώρας σαν την Ουκρανία και τη Γεωργία θέλει στρατιωτική βοήθεια από μια άλλη ιμπεριαλιστική χώρα για να αντιμετωπίσει τον κατακτητή και στο αν

τη θέλει για να υποδουλώσει το λαό της (όπως πχ η Ελλάδα του 1948).

Το πόσο ρατσισμός θα υπάρχει σε αυτήν την εκστρατεία “απελευθέρωσης” αποκαλύπτεται από την δεύτερη κατηγορία που απευθύνουν τα “ρώσικα trolls” στη δημοσιογράφο, δηλαδή ότι είναι ρωσόφοβη. Αυτή είναι η πιο πλατεία διαδεδομένη κατηγορία ενάντια σε όποιον άνθρωπο ανησυχεί από την επιθετικότητα της πούτινικής Ρωσίας. Ρωσόφοβος είναι η πιο σικ έκφραση για να κατηγορηθεί κάποιος για αντιρρώσικη ρατσιστής. Αυτό σημαίνει πρακτικά ότι όταν οι ρώσοι εισβολείς θα σαρώσουν τα ευρωπαϊκά εδάφη, όπως το κάνουν ήδη για τα ουκρανικά και τα γεωργιανά, δεν θα συναντούν απέναντί τους λαούς που κάνουν αντίσταση σε μια ξένη κατοχή, αλλά ένοπλους ρατσιστές που οι “απελευθερωτές” προφανώς θα τους αντιμετωπίζουν σα λυσσασμένα σκυλιά. Τέτοια κτηνωδία κρύβουν κάποιες νέες λεξούλες σαν την “ρωσοφοβία”.

Βεβαίως οι ίδιες οι σημερινές ηγεσίες των ΗΠΑ και των ισχυρότερων ευρωπαϊκών χωρών δίνουν στους ρώσους πολύτιμη προπαγανδιστική βοήθεια όταν, όπως θα δούμε στο παρακάτω άρθρο, αναθέτουν στο ΝΑΤΟ, δηλαδή σε μια στρατιωτική δύναμη να απαντήσει στη ρώσικη κρατική προπαγάνδα και στα troll της και δεν αναλαμβάνουν αυτό το καθήκον οι δημοκρατικά εκλεγμένες κυβερνήσεις αυτών των χωρών όχι μόνο και όχι τόσο επειδή είναι διαβρωμένες από ρώσους πράκτορες αλλά βαθύτερα γιατί οι κυβερνητικοί μονοπωλιστές τους θέλουν να τα έχουν καλά με το ρωσοκινέζικο νεο-ναζιστικό άξονα ελπίζοντας ότι θα τον καθυστάσουν εντάσσοντας τον στις εμπορικές και χρηματιστικές τους μπίζνες ή αλλιώς στις ανόητες ονειροφαντασίες τους.

Ακολουθεί παρακάτω το άρθρο του δημοσιογράφου των NYT Andrew Higgings με τίτλο:

“Η Προσπάθεια να ξεσκεπαστεί ο “Στρατός Troll” της Ρωσίας προκαλεί άγρια αντίποινα”.

“Επιδιώκοντας να ρίξει λίγο φως στο σκοτεινό κόσμο των διαδικτυακών trolls, μία δημοσιογράφος του φινλανδικού εθνικού τηλεοπτικού δικτύου ζήτησε από ορισμένους τηλεθεατές της να μοιραστούν την εμπειρία της από συναντήσεις της με το “στρατό των troll” της Ρωσίας, μία άγρια και συχνά δηλητηριώδη δύναμη διαδικτυακών αγκιτατόρων.

Η ανταπόκριση ήταν συγκλονιστική, αν και όχι προς την κατεύθυνση που θα ήθελε η δημοσιογράφος, Jessikka Aro.

Όπως ανέμενε, έλαβε σχόλια από ανθρώπους που είχαν συγκρουστεί με βίβια ρωσόφιλες φωνές στο διαδίκτυο. Αυτό όμως που την ξάφνιασε και την τάρραξε ήταν μία άγρια εκστρατεία αντιποίνων

παρενόχλησης και προσβολών εναντίων της κι εναντίον της δουλειάς της από τις ίδιες αυτές ρωσόφιλες φωνές.

“Όλη μου η ζωή καταστράφηκε εξαιτίας των trolls”, είπε η κ. Aro, μία 35χρονη ερευνήτρια-ρεπόρτερ του τμήματος μέσων κοινωνικής δικτύωσης του κρατικού τηλεοπτικού δικτύου της Φιλανδίας, Yle Kioski.

Η υβριστική διαδικτυακή παρενόχληση δεν περιορίζεται στα ρωσόφιλα trolls του Ίντερνετ. Η Ουκρανία και άλλες χώρες που βρίσκονται στα μαχαίρια με το Κρεμλίνο έχουν επίσης στρατιές επιθετικών εκδοκλήτων στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Όμως οι ρωσόφιλες φωνές έχουν γίνει μία τόσο θορυβώδης και ταραχοποιός παρουσία που τόσο το ΝΑΤΟ όσο και η Ευρωπαϊκή Ένωση έχουν δημιουργήσει ειδικές μονάδες για να καταπολεμήσουν την κατ’ αυτούς αυξανόμενη απειλή όχι μόνο για τις συννομιλίες των πολιτών αλλά και για την ευημερία της δημοκρατικής τάξης στην Ευρώπη, κι ακόμα και για την ασφάλειά της.

Αυτός ο “πόλεμος της πληροφορίας”, είπε ο Rastislav Kacer, βετεράνος διπλωμάτης που υπηρέτησε σαν πρέσβης της Σλοβακίας στην Ουάσινγκτον και στο επιτελείο του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες, “είναι απλά τμήμα ενός μεγαλύτερου πολέμου.” Παρόλο που δεν περιλαμβάνει αιματοχυσία, πρόσθεσε, “είναι εξίσου επικίνδυνος με πιο συμβατική εχθρική δραστηριότητα.”

Για την κ. Aro (δεξιά στην φωτογραφία) η κακοποίηση σημείωσε σημαντική άνοδο την περασμένη χρονιά όταν, ερευνώντας αναφορές στα αντιπολιτευόμενα ρωσικά μέσα ενημέρωσης, επισκέφτηκε την Αγία Πετρούπολη για να διερευνήσει τον τρόπο λειτουργίας ενός ρωσικού “εργοστασίου troll”. Το μεγάλο γραφείο παράγει μεγάλες ποσότητες πλαστών ειδήσεων και σχολίων, ιδίως για την Ουκρανία, και πλημμυρίζει τις ιστοσελίδες και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης με καταγγελίες των επικριτών της Ρωσίας.

Σε απάντηση των ανταποκρίσεων της, ρωσόφιλο ακτιβιστές στο Ελσίνκι διοργάνωσαν μία διαμαρτυρία έξω από το επιτελείο του Yle, κατηγορώντας το ίδιο σαν εργοστάσιο troll. Μόνο για χούφτα ανθρώπων εμφανίστηκαν στη διαμαρτυρία.

Την ίδια στιγμή, η κ. Aro δεχόταν υβριστικά emails, που την διέσυραν σαν έμπορο ναρκωτικών στους ιστότοπους κοινωνικής δικτύωσης και τη χλεύαζαν σαν χαζοκόμωμο που έχει παραισθήσεις σε ένα μουσικό βίντεο που αναρτήθηκε στο YouTube.

“Υπάρχουν τόσο πολλά στρώματα ψεύδους που χάνεις το μυαλό σου”, είπε η κ. Aro, που τιμήθηκε με το Φιλανδικό Πρώτο Βραβείο Δημοσιογραφίας το Μάρτη.

Όπως δείχνουν οι εμπειρίες της κ. Aro, η Φιλανδία, μια χώρα που βρίσκεται στο κέντρο των ρωσικών εγνοιών σχετικά με την επέκταση του ΝΑΤΟ προς τα σύνορά της, εμφανίζεται σαν ένα ιδιαίτερα δραστήριο μέτωπο στους πολέμους της πληροφορίας. Μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης με σύνορα μήκους 830 χλμ με τη Ρωσία, η Φιλανδία έχει μείνει εκτός της στρατιωτικής συμμαχίας της οποίας ηγούνται οι Ηνωμένες Πολιτείες αλλά, πανοβλημένη από τη στρατιωτική δράση της Ρωσίας στην Ουκρανία και τις πολεμικές ιαχές της στη Βαλτική, έχει διευρύνει τη συνεργασία με το ΝΑΤΟ και εξετάζει το ενδεχόμενο να υποβάλει αίτηση

πλήρους ένταξης.

Η κοινή γνώμη είναι βαθιά μοιρασμένη, πράγμα που κάνει τη Φιλανδία βασικό στόχο για μία εκστρατεία της Ρωσίας.

“Το βασικό είναι να κρατήσουν τη Φιλανδία έξω από το ΝΑΤΟ”, είπε η Saara Jantunen, ερευνήτρια στις Φιλανδικές Δυνάμεις Άμυνας στο Ελσίνκι, η οποία δημοσίευσε πέρυσι ένα βιβλίο στη Φιλανδία με τίτλο “Πόλεμος της Πληροφορίας”. Είπε ότι κι αυτή έχει κακοποιηθεί στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, ορισμένες φορές από τους ίδιους εμφανώς ψεύτικους σχολιαστές που χτύπησαν την κ. Aro.

“Καλύπτουν το κενό πληροφορίας με τόση πολλή ύβρη και συνομωσιολογία ώστε ακόμα και υγιείς άνθρωποι αρχίζουν να τρελαίνονται”, πρόσθεσε.

Η κύρια απάντηση της Ευρώπης ως τώρα είναι η προσπάθεια να αντιμετωπιστούν κατάφορα ψεύδη. Το Νοέμβρη, η Ευρωπαϊκή Ένωση παρουσίασε την “Επιθεώρηση Παραπληροφόρησης”, μία εβδομαδιαία επιτομή των φιλικών στο Κρεμλίνο διαστρεβλώσεων και αναληθειών.

Αλλά τα γεγονότα είναι ανίσχυρα απέναντι στο χείμαρρο ύβρης και χλευασμού που στοχεύει ευρωπαϊκούς δημοσιογράφους, ερευνητές και άλλους που χαρακτηρίζονται σαν υποχείρια του ΝΑΤΟ.

Οι ρωσόφιλο ακτιβιστές επιμένουν ότι απλά ασκούν το δικαίωμά τους στην ελευθερία λόγου, και ότι δεν παίρνουν χρήματα ή οδηγίες από τη Μόσχα.

Τα πιο υβριστικά μηνύματα ενάντια στην κ. Aro στάλθηκαν κυρίως ανώνυμα ή από λογαριασμούς που δημιουργήθηκαν με ψεύτικα ονόματα στο Facebook και άλλα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Ένας από τους πιο μαχητικούς επικριτές της Φιλανδίας, ωστόσο, έχει δηλώσει ανοιχτά την ταυτότητά του. Είναι ο Johan Backman, ακούρατος υποστηρικτής του Προέδρου Βλαντίμιρ Β. Πούτιν της Ρωσίας που υπογραμμίζει την ασαφή διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην κρατικά-επιχορηγούμενη παρενόχληση και την έκφραση ισχυρών προσωπικών απόψεων.

Γνωρίζοντας άψογα ρωσικά, ο κ. Backman περνάει τώρα αρκετό χρόνο στη Μόσχα, εμφανιζόμενος ταχτικά στα ρωσικά μέσα ενημέρωσης και σε συνδιασκέψεις στη Ρωσία σαν “ένας υπερασπιστής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων”. Υπηρετεί επίσης σαν αντιπρόσωπος στη Βόρεια Ευρώπη για το Ρωσικό Ινστιτούτο Στρατιωτικών Μελετών, μία κρατικά-επιχορηγούμενη ερευνητική ομάδα που καθοδηγείται από έναν αξιωματικό πληροφοριών της σοβιετικής εποχής.

Ο κ. Backman, που εκπροσωπεί επίσης τη Λαϊκή Δημοκρατία του Ντονέτσκ, το αυτονομιστικό κράτος που σχηματίστηκε με ρωσική στήριξη στην ανατολική Ουκρανία, αρνήθηκε ότι η κ. Aro υπήρξε στόχος στα πλαίσια ενός “πολέμου πληροφορίας”. Μάλλον, επέμεινε ότι η ίδια η Ρωσία ήταν το θύμα μιας εκστρατείας παραπληροφόρησης και διαστρέβλωσης που διεξάγει η Δύση.

Σε πρόσφατη συνέντευξη στη Μόσχα, είπε ότι η κ. Aro είναι τμήμα αυτής της εκστρατείας και ότι έχει επιχειρήσει να καταστείλει την ελευθερία λόγου των υποστηρικτών της Ρωσίας στη Φιλανδία χαρακτηρίζοντάς τους “ρωσικά trolls”. Εντούτοις, πρόσθεσε ο κ. Backman, τα παράπονά της για το ότι δέχεται κακομετα-

ΠΩΣ ΟΙ ΔΥΤΙΚΟΙ ΜΟΝΟΠΩΛΙΣΤΕΣ ΕΣΠΡΩΞΑΝ ΤΟΝ ΕΡΝΤΟΓΑΝ ΣΤΗΝ ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΣΤΟΝ ΠΟΥΤΙΝ

Η τέταρτη μεγάλη δολοφονική επίθεση στην Τουρκία φέτος ήρθε λίγο πριν την εξευτελιστική υποχώρηση του Ερντογάν να ζητήσει συγγνώμη από τη Μόσχα για την κατάρριψη του ρωσικού πολεμικού αεροσκάφους που παραβίασε τον τουρκικό εναέριο χώρο τον περασμένο Νοέμβρη. Αυτή η συγγνώμη είναι αποτέλεσμα πάνω απ όλα της εγκληματικής υφεσιακής στάσης της χοντρόπετης και τυφλής μονοπωλιακής Δύσης, απέναντι στο ρωσοκινεζικό πολεμικό άξονα. Είναι η ΕΕ η οποία έσπρωχνε με την στάση της την Τουρκία να υποταχθεί στον Πούτιν, κυρίως στο συριακό ζήτημα, αλλά και στο ζήτημα με την κατάργηση της βίζας. Με αυτήν την στάση ο πιο χαμένος θα είναι οι χώρες και οι λαοί της Ευρώπης για τους οποίους η Τουρκία είναι η μεγαλύτερη άμυνα της στην στρατιωτική και ενεργειακή περικύκλωσή της από την νεοχιτλερική Ρωσία του Πούτιν.

Η Τουρκία έχει δύο μεγάλα αγκάθια στο εσωτερικό της, το δίκτυο του ισλαμιστή κληρικού Γκιουλέν και το σοσιαλφασιστικό αντάρτικο του ΡΚΚ. Και οι δυο αυτοί παράγοντες επιδιώκουν την αποσταθεροποίηση της χώρας για λογαριασμό του ρωσοκινεζικού νεοναζιστικού άξονα, είτε μέσω διείσδυσης στον κρατικό μηχανισμό και πραξικοπηματικά είτε με ανοιχτό διαμελιστικό πόλεμο. Τα δυτικά μονοπώλια έχουν βάλει ένα σωρό εμπόδια στην πάλη της Άγκυρας για την καταπολέμηση αυτών των δύο πηγών φασισμού, διαμελισμού της χώρας και ιμπεριαλιστικής υποδούλωσης.

Οι αμερικανοί μονοπωλιστές με επικεφαλής το ρωσόδουλο Ομπάμα παρέχουν ακόμα και τώρα άσυλο στο επιτελείο του δικτύου Γκιουλέν, με έδρα την Πενσυλβάνια των ΗΠΑ, και αρνούνται την έκδοσή του στην Τουρκία, παρόλο που έχει αποκαλυφθεί η συνωμοτική και προβοκατόρική φα-

σιστική δράση του που οδήγησε στις διώξεις και φυλακίσεις τόσων κοσμικών και δημοσιογράφων πριν από μερικά χρόνια. Ο τελευταίος καλύπτεται πίσω από την κυρίαρχη υφεσιακή απέναντι στη Μόσχα γραμμή σε ΗΠΑ και Ευρώπη, υποστηρίζοντας μεταξύ άλλων τη συνεργασία με τη Ρωσία για τη δήθεν καταπολέμηση του ISIS και αντιτιθέμενος στην τουρκική εμπλοκή στη Συρία για τη βοήθεια της δημοκρατικής αντι-Άσαντ αντίστασης. Είναι δηλαδή σε σύγκρουση με τη γραμμή Ερντογάν που θέλει, η τουλάχιστον ήθελε ως τώρα, πριν ταπεινωθεί από τον Πούτιν, τη συντριβή του γενοκτονικού καθεστώτος Άσαντ και όλων των συμμάχων του (PYD-RKK, ISIS). Ταυτόχρονα το συριακό παρακλάδι του ΡΚΚ πλασάρεται με τη βοήθεια της ρωσικής διπλωματίας σαν το πιο αποτελεσματικό αντίβαρο στον ISIS. Γι' αυτό όποτε η Άγκυρα επιχειρεί να εξαρθρώσει το δίκτυο, ή

όταν χτυπάει το ΡΚΚ και τις μεταμφιέσεις του, η Δύση κάνει λόγο για αντιδημοκρατικές πρακτικές, ενώ η ηγεμονευμένη από ρωσόδουλους ηγέτες ΕΕ εκβιάζει την Τουρκία με μια σειρά όρους.

Για παράδειγμα, ενώ οι ευρωπαίοι ηγέτες υποσχέθηκαν στην Τουρκία καθεστώς άρσης της βίζας για τους τουρκούς πολίτες που επισκέπτονται τις ευρωπαϊκές χώρες, υπαναχώρησαν βάζοντας μεταξύ άλλων σαν όρο την αλλαγή της αντιπρομοκρατικής νομοθεσίας της χώρας προς όφελος των γκιουλενιστών και των διαμελιστών. Παράλληλα η προσπάθεια του Ερντογάν για προσέγγιση με το Ισραήλ εμποδιζόταν με ευθύνη της ακροδεξιάς ρωσόφιλης κυβέρνησης Νετανιάχου, και καρποφόρησε λίγες μόλις ώρες πριν τη "συγγνώμη" του Ερντογάν προς τον Πούτιν. Δεν είναι καθόλου τυχαίος ο χαιρετισμός της συμφωνίας από την ισλαμοφασιστική Χαμάς, που προσδοκά πολιτικά και οικονομικά οφέλη από αυτήν.

Όλες αυτές οι πιέσεις προστέθηκαν στην άμεση επίθεση του Κρεμλίνου στην Τουρκία, που οδήγησε στο εμπάργκο στην εισαγωγή τουρκικών αγροτικών προϊόντων αλλά και σε ένα μεγάλο πλήγμα της τουριστικής κίνησης με αποτέλεσμα η χώρα να χάσει πάνω από το 90% των τουριστών που προέρχονται από τη Ρωσία. Ακόμα βομβαρδίζοντας το συριακό λαό οι ρώσοι

χίτλερ γέμισαν τη χώρα πρόσφυγες αναγκάζοντας έτσι την Τουρκία να μπει στη διαδικασία διαπραγμάτευσης με την ΕΕ για να καταλήξει σε μια ιδιαίτερα εύθραυστη συμφωνία από την οποία αυτή δεν έχει ακόμα αποσπάσει ούτε τα συμφωνημένα χρήματα ούτε την κατάργηση της βίζας.

Να γιατί αναγκάστηκε τελικά ο Ερντογάν να προβεί σ' αυτή τη εξευτελιστική κίνηση "συγγνώμης" προς έναν Πούτιν που ωμά, προκλητικά και κατ'επανάληψη παραβίασε με τα καταδιωκτικά του τον εναέριο χώρο της Τουρκίας. Βέβαια η ιστορία έχει αποδείξει ότι με το να υποχωρεί κανείς στους φασίστες δεν τους καθιστά αλλά τους ενθαρρύνει να διεκδικούν πλήρη υποταγή. Και βέβαια τα χτυπήματά τους, ειδικά στην περίπτωση της πούτινικής Ρωσίας είναι προβοκατόρικα και πολυπρόσωπα.

Η υποχώρηση λοιπόν δεν απέτρεψε την πολύνεκρη επίθεση των ισλαμοναζί στο αεροδρόμιο της Κωνσταντινούπολης. Η επίθεση επιτρέπει στο Κρεμλίνο να βολιδοσκοπήσει τις παραπέρα διαθέσεις της Τουρκίας (με αιχμή το κουρδικό-συριακό). Κι όπως δείχνουν οι πρώτες αντιδράσεις δε φαίνεται να είναι ιδιαίτερα ευχαριστημένο απ' αυτές. Εκτός από συγγνώμη, ζητά τώρα από την τουρκική ηγεσία την τιμωρία των αξιωματικών που έκαναν το καθήκον τους και αποζημίωση για την κατάρριψη του ρωσικού καταδιωκτικού. Επιπλέον, η επίθεση στο αεροδρόμιο έδωσε το πρόσχημα στη Μόσχα για να συνεχίσει τον εκβιασμό της με το τουριστικό εμπάργκο ζητώντας εγγυήσεις από την Άγκυρα για την ασφάλεια των ρώσων τουριστών.

Ασφαλώς αυτές οι πιέσεις και οι νέες απαιτήσεις της Ρωσίας προς την κυβέρνηση Ερντογάν θα συνεχιστούν όσο η Ευρώπη και οι ΗΠΑ θα ακολουθούν την φιλοΑ-σαντ σιχαμερή πολιτική τους, πολιτική που τώρα με το Μπρέξιτ ασφαλώς θα δυναμώσει μιας και για την πελώρια εσωτερική κρίση που έχει προκύψει για την ΕΕ καμιά κυβέρνηση ούτε κατά διάνοια δεν έχει ως τώρα κατηγορήσει τον ανοιχτό φιλορωσισμό των φασιστών πρωτεργατών της ευρωπαϊκής διάλυσης Φάραντζ, Τζόνσον, (<http://www.independent.co.uk/news/uk/politics/eu-referendum-boris-johnson-accused-of-being-an-apologist-for-putin-a7021296.htm>) Λεπέν και όλων των άλλων αντιευρωπαϊκών φασιστών της ΕΕ. Αλλά το χειρότερο είναι πως λίγες μέρες μετά από τη συγγνώμη του Ερντογάν στον Πούτιν και λίγο πριν το δημοψήφισμα για το Μπρέξιτ ο γερμανός ΥΠΕΞ Στάνιμαγιερ βγήκε να προπαγανδίσει την σταδιακή άρση των κυρώσεων προς τη Ρωσία, ενώ το ίδιο ζήτησε αμέσως μετά το Μπρέξιτ και ο αυστριακός ΥΠΕΞ Κουρτς. Κάτω από αυτές τις συνθήκες είναι πράγματι πολύ δύσκολη μια σθεναρή στάση της Τουρκίας. Ωστόσο είναι η μόνη που μπορεί να σώσει και την Τουρκία και, κυρίως την Ευρώπη, από το μεγάλο πόλεμο που ετοιμάζει ο χίτλερ Πούτιν.

... άγρια αντίποινα

συνέχεια από δίπλα

χείριση "υπήρξαν πολύ ωφέλιμα για τη Ρωσία" γιατί έχουν κάνει άλλους να το σκεφτούν διπλά προκειμένου να κριτικάρουν τη Μόσχα.

"Λέει ότι είναι θύμα, και κανείς δε θέλει να είναι θύμα", είπε. "Αυτό άλλαξε το κλίμα στη δημοσιογραφική κοινότητα". (Η υπογράμμιση με μαύρα είναι της Νέας Ανατολής).

Ο κ. Backman είπε ότι χρησιμοποίησε δικά του ιδιωτικά μέσα για να χρηματοδοτήσει τις δραστηριότητές του προς υποστήριξη αυτού που ο ίδιος περιέγραψε σαν μία "απολύτως αμυντική" εκστρατεία της Ρωσίας για να αντιμετωπίσει τη δυτική προπαγάνδα. Η δραστηριότητά του, ωστόσο, ακολουθεί απαρέγκλιτα το πολιτικό και γεωπολιτικό σενάριο της Μόσχας, ιδιαίτερα στο θέμα του NATO, το οποίο ταχτικά καταγγέλλει σαν ένα εργαλείο στρατιωτικής κατοχής των Ηνωμένων Πολιτειών".

Πέρα από το NATO, ο μεγαλύτερος εφιάλης του κ. Backman υπήρξε τελευταία η κ. Αρο και οι "ρωσοφοβικές" τάσεις που η ίδια, κατά την άποψή του, εκφράζει.

Λίγες μόνο μέρες αφότου η κ. Αρο έκανε την πρώτη της έκκληση το Σεπτέμβριο του 2014 για πληροφορίες σχετικά με ρωσικά trolls, ο κ. Backman είπε στο Russian People's Line, έναν εθνικιστικό ρωσικό ιστοτόπο, και σε άλλα μέσα ότι αυτή ήταν "γνωστή βοήθος των αμερικανικών και βαλτικών ειδικών υπηρεσιών".

Την ίδια περίπου στιγμή, εκείνη έλαβε μία κλήση στο κινητό της αργά τη νύχτα από έναν αριθμό στην Ουκρανία. Κανείς δε μίλησε και το μόνο που μπορού-

σε να ακούσει ήταν πυροβολισμοί. Ακολούθησαν μηνύματα κειμένου και email που την κατέγγειλαν σαν "πόρνη του NATO" καθώς κι ένα μήνυμα υποτίθεται από τον πατέρα της - ο οποίος έχει πεθάνει εδώ και 20 χρόνια - που έλεγε ότι "την παρακολουθεί".

Το βαρύτερο χτύπημα, είπε η κ. Αρο, ήρθε στις αρχές του χρόνου όταν ένα φιλανδικής γλώσσας ειδησεογραφικό site, το MVLehti.net, με έδρα την Ισπανία και που επικεντρώνεται κυρίως στο διασυρμό μεταναστών, ανέσυρε και δημοσίευσε δικαστικά αρχεία που έδειχναν ότι είχε καταδικαστεί για παράνομη χρήση αμφοταμινών το 2004. Της είχε επιβληθεί πρόστιμο 300 ευρώ.

Επικεφαλίδα του ιστοτόπου: "Η ειδικός πληροφοριών του NATO Jessikka Aro αποδείχτηκε καταδικασμένος έμπορος ναρκωτικών". Αναρτήθηκαν επίσης φωτογραφίες της κ. Αρο που την έδειχναν να χορεύει με ένα εφαρμοστό συνολάκι σε νυχτερινό κέντρο της Μπανγκόκ.

Ο κ. Backman ζήτησε και έλαβε τα αρχεία της παλιάς υπόθεσης της κ. Αρο από το δικαστήριο λίγο πριν ο ιστοτόπος δημοσιεύσει τα έγγραφα. Αρνήθηκε όμως ότι τα διαβίβαζε στο site.

Ο πλαστός ισχυρισμός ότι η κ. Αρο υπήρξε έμπορος ναρκωτικών πυροδότησε μία ασυνήθιστη ανοιχτή επιστολή που υπέγραψαν πάνω από 20 Φιλανδοί συντάκτες εξοργισμένοι από αυτό που κατέγγειλαν ως "δηλητηρίαση του δημόσιου διαλόγου" με "προσβολές, συκοφαντία και κατάφορα ψεύδη". Η φιλανδική αστυνομία ξεκίνησε έρευνα στον ιστοτόπο για κακοποίηση και διασπορά μίσους. "Δε γνωρίζω αν αυτοί οι άνθρωποι

δρουν με εντολές από τη Ρωσία, αλλά είναι σίγουρα αυτό που ο Λένιν αποκαλούσε 'χρήσιμο ηλίθιο',", είπε ο Mika Pettersson, ο αρχισυντάκτης του εθνικού πρακτορείου ειδήσεων της Φιλανδίας και διοργανωτής της ανοιχτής επιστολής των συντακτών. "Παίζουν το παιχνίδι του Πούτιν. Εθνικιστικά κινήματα στη Φιλανδία και άλλες ευρωπαϊκές χώρες θέλουν να αποσταθεροποιήσουν την Ευρωπαϊκή Ένωση και το NATO, κι αυτό μας πηγαίνει κατευθείαν στην αφήγηση του Πούτιν."

Ο Ilja Janitskin, ο ιδρυτής και επικεφαλής του MVLehti, που έχει έδρα στη Βαρκελώνη, Ισπανία, είπε σε απάντηση ερωτημάτων με email ότι δεν έχει άλλη σχέση με τη Ρωσία πέρα από το επίθετό του. Οι πολιτικές του απόψεις, είπε, είναι πιο κοντά με εκείνες του Donald J. Trump παρά με του κ. Putin.

Πρόσθεσε ότι άρχισε να ενδιαφέρεται για την κ. Αρο μόνο αφότου εκείνη κατηγορήσε τον ιστοτόπο του για "διασπορά ρωσικής προπαγάνδας".

Όπως και ο κ. Backman, αρνήθηκε ότι έχει λάβει χρήματα από ρωσικές πηγές, επιμένοντας ότι ο ιστοτόπος του, που μέσα σε 18 μήνες έγινε μία από τις πιο πλατιά αναγνωσμένες διαδικτυακές πηγές ειδήσεων της Φιλανδίας, χρηματοδοτείται από τη διαφήμιση και χορηγίες των αναγνωστών.

Η κ. Αρο παραδέχτηκε ότι έκανε ταχτική χρήση αμφοταμινών στα 20 της αλλά απέρριψε σαν "απόλυτα ψευδείς" ισχυρισμούς ότι υπήρξε ή ότι είναι έμπορος ναρκωτικών.

"Μπαίνουν μέσα στο μυαλό σου κι αρχίζεις να σκέφτεσαι: Αν κάνω αυτό, τι θα κάνουν ύστερα τα trolls;", είπε.

Ο ΡΩΣΙΚΟΣ ΝΕΟΝΑΖΙΣΤΙΚΟΣ “ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ” ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ

Το τεράστιο σκάνδαλο του εκτεταμένου ντόπινγκ στο ρωσικό στίβο, που οδήγησε στον αποκλεισμό της Ρωσίας από τις διεθνείς αναμετρήσεις, φέρνει σε πρώτο πλάνο και οξυμένες στο έπακρο τις αντιφάσεις που διέπουν τον αθλητισμό στην εποχή του ιμπεριαλισμού, δηλ. τον αθλητισμό-πόλεμο που έχει σαν σύνθημα το “όλα για τη νίκη”. Στην περίπτωση της νεοχιτλερικής Ρωσίας η συνέπεια αυτής της αρχής τραβιέται ως το τέρμα για να γίνει “νίκη με κάθε μέσο”. Εδώ, η ηθική διαφθορά και απάτη του αθλητικού ανταγωνισμού φτάνει στην κορύφωσή της, αφού το ίδιο το κράτος είναι εκείνο που οργανώνει την επιχείρηση ντοπαρίσματος των αθλητών-πολεμιστών του και της εξαπάτησης των διεθνών ελεγκτικών μηχανισμών.

Οι εκθέσεις του Παγκόσμιου Οργανισμού Αντιντόπινγκ (Wada) ήταν αρκετά αποκαλυπτικές. Αναφέρουν πληθώρα παραβάσεων των αντιντόπινγκ κανονισμών από τις ρωσικές αθλητικές αρχές. Η τελευταία έκθεση (Μάης 2016) αναφέρεται στην παρεμπόδιση των ελέγχων με διάφορους τρόπους, όπως είναι π.χ. η παροχή ανακριβών ή ελλιπών δεδομένων σχετικά με την τοποθεσία ή την ημερομηνία, η καθυστέρηση στην παροχή λίστας των αθλητών, η απαγόρευση εισόδου των ελεγκτών σε ορισμένες τοποθεσίες, ακόμα και ο εκφοβισμός τους από ένοπλους πράκτορες του FSB που τους απειλούσαν με απέλαση και τους παρακολουθούσαν στενά, όπως επίσης το άνοιγμα των πακέτων με τα δείγματα στο τελωνείο.

Εξαιρετικά ενδιαφέρουσες είναι οι εκμυστηρεύσεις του πρώην επικεφαλής του ρωσικού εργαστηρίου αντιντόπινγκ, Γκριγκόρι Ροτσένκοφ, που φοβούμενος για την ασφάλειά του έχει μεταναστεύσει στις ΗΠΑ. Σε συνέντευξή του στους Τάιμς της Νέας Υόρκης παραδέχτηκε ότι η χώρα του έκλεψε συστηματικά στους αντιντόπινγκ ελέγχους κατά τους χειμερινούς ολυμπιακούς αγώνες του Σότσι το 2014 με τη βοήθεια της KGB. Ο ίδιος παρασκεύασε ένα μίγμα τριών απαγορευμένων αναβολικών στεροειδών που στη συνέχεια χορήγησε σε δεκάδες αθλητές, ενώ κάθε βράδυ μαζί με άλλους ειδικούς στον αντιντόπινγκ έλεγχο αντικαθιστούσαν τα “μολυσμένα” δείγματα με “καθαρά” περνώντας φιάλες ούρων μέσα από μια στενή τρύπα στον τοίχο του εργαστηρίου κάτω από το φως μιας μικρής λάμπας.

Η επιχείρηση γινόταν ως εξής: “Ο Δρ. Ροτσένκοφ είπε ότι κάθε νύχτα, ένας αξιωματούχος του υπουργείου αθλητισμού θα του έστελνε μία λίστα αθλητών των οποίων τα δείγματα χρειάζονταν αλλαγή. Για να αντιστοιχιστούν οι ατομικοί αθλητές με τα ανώνυμα δείγματα - που έχουν έναν επταψήφιο κωδικό - ο Δρ. Ροτσένκοφ είπε ότι οι αθλητές τραβούσαν φωτογραφίες της φόρμας των δειγμάτων τους, συμπεριλαμβανομένου του κωδικού, και τους έστελναν με μήνυμα στο υπουργείο, παρέχοντας απαγορευμένη γνώση για το τίνο είναι τα ούρα. Αφού λάβαινε μήνυμα ότι “τα ούρα είναι έτοιμα”, φόραγε στο εργαστήριό του ένα φανελάκι της ρωσικής εθνικής ομάδας και έφευγε από το 4όροφο γραφείο του, συνήθως μετά τα μεσάνυχτα. Σιγουρευόταν ότι το

πεδίο είναι ελεύθερο και βάδιζε προς το δωμάτιο 124, επίσημος αποθηκευτικός χώρος που ο ίδιος και η ομάδα του είχαν μετατρέψει σε μυστικό εργαστήριο. Εκεί, είπε, με το μοναδικό παράθυρο του δωματίου κλεισμένο με ταινία, μπορούσε να γίνει η αλλαγή. Ένας συνάδελφος που καθόταν στη διπλανή πόρτα στο δωμάτιο συλλογής δειγμάτων μάζευε τις σωστές φιάλες και τις περνούσε στο δωμάτιο αποθήκευσης μέσω μιας κυκλικής τρύπας μέσα στον τοίχο κοντά στο πάτωμα, είπε ο Δρ. Ροτσένκοφ. Την ημέρα, είπε, η τρύπα σκεπαζόταν από ένα μικρό ερμάριο απομίμησης ξύλου. Οι σφραγισμένες φιάλες Β” (σ.σ. δηλ. αυτές που σφραγιζονταν για να επανελεγχθούν μέσα σε περίοδο 10 ετών) “παραδίδονταν στον άνδρα που ο Δρ. Ροτσένκοφ πιστεύει ότι ήταν ρώσος αξιωματικός πληροφοριών, που θα τις μετέφερε σε γειτονικό χτίριο. Μέσα σε λίγες ώρες, είπε ο Δρ. Ροτσένκοφ, οι φιάλες επιστρέφονταν στον αποθηκευτικό χώρο, με τα πόματα βγαλμένα. Αυτός ο άνδρας προμήθευε επίσης με καθαρά ούρα, που συλλέγονταν από τους αθλητές μήνες πριν από τους Ολυμπιακούς, πριν ξεκινήσουν να ντοπαρονται, είπε ο Δρ. Ροτσένκοφ. Χορηγούνταν σε μπουκάλια σόδας, μπουκάλια βρεφικού γάλακτος φόρμουλα και άλλα ποικίλα δοχεία, είπε. Φροντίζοντας να διατηρούν το φως κλειστό, ο Δρ. Ροτσένκοφ και ένας συνάδελφός του έχυναν τα μολυσμένα ούρα σε μια κοντινή τουαλέτα, έπλεναν τα μπουκάλια, τα στέγνωναν με απορροφητικό χαρτί και τα γέμιζαν με καθαρά ούρα. Μετά προσέθετε αλάτι ή νερό για να ισορροπήσει κάθε ανακολουθία στις καταγεγραμμένες προδιαγραφές των δύο δειγμάτων. Ανάλογα με το τι είχε καταναλώσει ένας αθλητής, δύο δείγματα ούρων παρμένα σε διαφορετικό χρόνο μπορούσαν να διαφέρουν. Συνήθως, η μικρή ομάδα δούλευε ως την αυγή κάνοντας διάλειμμα μόνο περιστασιακά για στιγμιαίο καφέ και τσιγάρα” (NYT, 12/5).

Γι’ αυτές του τις υπηρεσίες ο Ροτσένκοφ τιμήθηκε μετά το Σότσι από τον Πούτιν με το Μετάλλιο της Φιλίας. Όταν ξέσπασε το σκάνδαλο αναγκάστηκε να καταστρέψει χιλιάδες δείγματα προκειμένου να καλύψει την έκταση της απάτης, που δεν περιορίζεται στον στίβο.

Σχετικά με αυτά, γράφαμε σε άρθρο μας το 2004 με τίτλο “Οι Ολυμπιάδες δεν έχουν μέλλον” (http://www.oakke.gr/neweast/2004/391/prtn/nep391_02.htm): “Το πρόβλημα του ντοπαρίσματος είναι

τόσο πιο μεγάλο όσο πιο συγκεντρωμένο και πιο επιθετικό είναι το οικονομικό ή πολιτικό μονοπώλιο που διαχειρίζεται την αθλητική επίδοση και τον αθλητή. Ο μεγαλύτερος ντοπέρ είναι το σύγχρονο φασιστικό κράτος. Η ανθρωπότητα είχε ουσιαστικά μια ευκαιρία να το διαπιστώσει αυτό όταν διαλύθηκε το ανατολικογερμανικό σοσιαλφασιστικό κράτος. Μόνο τότε ήρθε στην επιφάνεια το καθολικό ντοπαρίσμα των αθλητών και αθλητριών της Ανατολικής Γερμανίας που εξασφάλιζε για πολλά χρόνια σε αυτή τη χώρα των μόλις 17 εκατομμυρίων ανθρώπων την τρίτη θέση στην παγκόσμια κατάταξη σε μετάλλια και επιδόσεις μετά τις ΗΠΑ και την ΕΣΣΔ. Αυτό το ντοπαρίσμα δεν ήταν δυνατό να ανιχνευτεί, όπως και κάθε άλλο κατά το οποίο το κράτος το ίδιο ντοπάρει τους αθλητές του, γιατί σε αυτές τις χώρες δεν υπάρχει έστω και στοιχειώδης ενδιάμεσος έλεγχος πριν οι αθλητές φτάσουν στους μεγάλους διεθνείς αγώνες. Αυτός ο ενδιάμεσος έλεγχος γίνεται στις χώρες όπου είναι ισχυρός ο εσωτερικός ανταγωνισμός των κεφάλαιων, οπότε και των αθλητικών επιτελείων και προπονητικών ομάδων που περιγράψαμε παραπάνω. Σε αυτήν την περίπτωση δεν μπορεί να επιτρέψει το ένα αθλητικό συγκρότημα στο άλλο, δηλαδή το ένα κεφάλαιο στο άλλο, να παραβεί τους κανόνες του ανταγωνισμού που δεν μπορεί να παραβεί το ίδιο. Σε αυτές τις χώρες τα ξεχωριστά κεφάλαια αναθέτουν στο κράτος να είναι ο εγγυητής αυτών των κανόνων. Στην πραγματικότητα το κράτος δεν πετυχαίνει ποτέ να είναι ένας τέτοιος εγγυητής, γιατί τα αθλητικά συγκροτήματα και οι προπονητικές ομάδες έχουν μπροστά τους πάντα ένα στόχο, να ξεπερνάνε διαρκώς το ένα μετά το άλλο τα εμπόδια που βάζουν μπροστά του οι όλοι και πιο ανεπτυγμένες τεχνικές και μέθοδοι του κρατικού αντιντόπινγκ κοντρόλ, αλλά πάντως το κράτος προσπαθεί να είναι εγγυητής. Σε τέτοιες χώρες δεν είναι δυνατό να υπάρχουν διαφορετικοί όροι για την αθλητική αγορά από όσους υπάρχουν για την αγορά γενικά. Η απάτη είναι βέβαια σύμφυτη με την αγορά εφόσον αυτή είναι ταυτισμένη με το κινήγι του κέρδους, αλλά η απάτη δεν αποτελεί την ίδια την ουσία της, για αυτό βάζει στον απατεώνα έναν απαράβατο όρο για να του επιτρέψει να κινείται μέσα της: να μη συλληφθεί.

Στην περίπτωση του φασιστικού κράτους ο εσωτερικός ανταγωνισμός των αθλητών και των κεφαλαίων, υπόκειται στον εξωτερικό, δηλαδή χρησιμεύει στον δεύτερο μόνο για να γίνεται η επιλογή των αθλητών που θα εκπροσωπήσουν τη χώρα στον διεθνή διακρατικό ανταγωνισμό. Αλλά αυτός ο τελευταίος, ειδικά για το φασιστικό κράτος είναι απογυμνωμένος από κάθε λογική οικονομικού ανταγωνισμού της αγοράς, οπότε και από κάθε λογική τυπικής ισότητας των όρων του ανταγωνισμού. Το φασιστικό κράτος θέλει και μπορεί μόνο με τη βία, σε τελική ανάλυση με τον πόλεμο, οπότε

και με την απάτη να κυριαρχήσει πάνω στα άλλα. Αλλωστε μόνο με την απάτη μπορεί να στηριχθεί η φασιστική προπαγάνδα που συμπυκνώνεται στον ισχυρισμό ότι το αντίστοιχο κράτος υπερέχει ντεφάκτο φυσικά, φυλετικά ή ιδεολογικά πάνω στα υπόλοιπα.”

Είναι λοιπόν στη φύση του ρωσικού νεοχιτλερικού κράτους να εξαπατά τον αντίπαλο μέσα στα πλαίσια του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού για την παγκόσμια αθλητική ηγεμονία. Ακόμα περισσότερο, αντί να ρίξει τους τόνους και να αναλάβει τις ευθύνες του μετά τη δημοσιοποίηση του σκανδάλου το Κρεμλίνο επέμεινε στην συνηθισμένη αχρεία στάση του, να αποδίδει όλες τις κατηγορίες στην “επιθετικότητα” της Δύσης απέναντι στη χώρα. “Πολιτικά υποκινούμενες” χαρακτήρισε τις κατηγορίες ο Πούτιν, κάνοντας λόγο για “άδικη” απόφαση των διεθνών αθλητικών θεσμών. Τα ρωσικά ΜΜΕ επιδόθηκαν σε μια εκστρατεία ενοχοποίησης της Δύσης για τη “συνωμοσία” και ηθικής εξόντωσης των ρώσων αθλητών και παραγόντων που βοήθησαν στην αποκάλυψη του σκανδάλου, αντιμετωπίζοντάς τους σαν “προδότες της πατρίδας”.

Για μια τέτοια χιτλερική υπερδύναμη τα όρια αθλητισμού και συμβατικής πολεμικής σύγκρουσης είναι όχι και τόσο ευδιάκριτα. Απόδειξη γι’ αυτό ήταν η στάση που πήρε η ρωσική κυβέρνηση απέναντι στα επεισόδια στους δρόμους της Μασσαλίας που σημάδεψαν το Euro 2016 και στα οποία πρωτοστάτησαν οι ρώσοι χούλιγκαν.

Αντί λοιπόν να καταδικάσει τους υπαίτιους, όπως θα έκανε μία οποιαδήποτε μη ναζιστική κυβέρνηση, το Κρεμλίνο κάλυψε τη δράση των ρώσων νεοναζι τραμπούκων. Συγκεκριμένα, ο ρώσος υπουργός αθλητισμού Β. Μούτκο αρνήθηκε το πόρισμα της γαλλικής εισαγγελίας σύμφωνα με το οποίο πίσω από τα επεισόδια που ακολούθησαν τον αγώνα με την Αγγλία βρίσκονταν 150 καλά εκπαιδευμένοι ρώσοι χούλιγκαν. Η σύλληψη 43 ρώσων χούλιγκαν από τις γαλλικές αρχές (20 εκ των οποίων απελάθηκαν) προκάλεσε την ενόχληση του ρωσικού ΥΠΕΞ που κάλεσε το γάλλο πρέσβη για εξηγήσεις (skai.gr, 16/6)! Σε μια πρωτοφανή δήλωση υπεράσπισης των τραμπούκων, ο βουλευτής Ι. Λέμπεντεφ κάλεσε τα “παιδιά” να συνεχίσουν το έργο τους... ενώ ο εκπρόσωπος της Εξεταστικής Επιτροπής της Ρωσικής Ομοσπονδίας, Βλ. Μάρκιν, είπε: “Οι Ευρωπαίοι εκπλήσσονται όταν βλέπουν αληθινούς άντρες να δείχνουν όπως αρμόζει σε άντρες” (CBS News, 16/6). Μάλιστα ο πρωταγωνιστής των επεισοδίων, Αλεξάντερ Σχπρίγκιν, επικεφαλής της Πανρωσικής Ένωσης Φιλάθλων και ένας από αυτούς που απελάθηκαν έχει πολύ στενές σχέσεις με το περιβάλλον του προέδρου Πούτιν που τον αποκαλεί χαϊδευτικά “Σάσα”.

Γνωστός για τη ναζιστική του

τοποθέτηση, ο “Σάσα” βρέθηκε στη Μασσαλία με έξοδα της ρωσικής ομοσπονδίας και του υπουργείου αθλητισμού και ήταν αυτός που αποφάσισε σε ποιούς θα δοθούν τα 2.000 εισιτήρια που χορήγησε η ποδοσφαιρική ομοσπονδία στην ένωση οπαδών. “Ο “Σάσα”, λοιπόν, ήταν μέλος της αποστολής της Ρωσίας που ταξίδεψε τον περασμένο Μάρτιο στη Γαλλία για να... επιθεωρήσει τα γήπεδα και τις εγκαταστάσεις που θα χρησιμοποιούσε στη διάρκεια της διοργάνωσης η εθνική ομάδα της χώρας. Οι πολύ στενές σχέσεις του με την πολιτική ηγεσία της χώρας του έδωσαν ρόλο ακόμα και στην επιτροπή διοργάνωσης του Παγκοσμίου Κυπέλλου του 2018” (fimes.gr). Σε μια τόσο βαθιά ναζιστική χώρα δεν είναι να απορεί κανείς για την πληθώρα ρατσιστικών περιστατικών που σηματοδοτούν το ρωσικό ποδόσφαιρο.

Για χρόνια η στάση των αρμόδιων θεσμών απέναντι στο εκτεταμένο κρατικό ντόπινγκ της Μόσχας ήταν στην καλύτερη περίπτωση η αναγνώριση της αδυναμίας τους να το διαχειριστούν και στην χειρότερη μία παγερή αδιαφορία.

Ήδη από την Ολυμπιάδα του 2008 είχε παρατηρηθεί ένα αδικαιολόγητα υψηλό σε σχέση με άλλες αποστολές ποσοστό κρουσμάτων ντοπαρισμένων πρωταθλητών που διαγωνίζονταν με τα χρώματα της Ρωσίας. Δύο χρόνια αργότερα, ένας ρώσος πολίτης, υπάλληλος της Rusada ονόματι Βιτάλι Στεπάνοφ άρχισε να διοχετεύει πληροφορίες στον Wada σχετικά με το πώς η υπηρεσία του έδινε συστηματικά απαγορευμένες ουσίες στους αθλητές της χώρας. Παρόμοιες καταγγελίες έκανε και η εντοπισμένη από τους ελέγχους ρωσίδα δισκοβόλος Ντάρια Πισσαλνίκοβα το Δεκέμβρη του 2012 με email της προς τον Wada, όμως ο διεθνής οργανισμός τότε όχι μόνο δεν έκανε καμία έρευνα αλλά κοινοποίησε την επιστολή της στις ρωσικές αθλητικές αρχές με αποτέλεσμα να αποκλειστεί η αθλήτρια από τη ρωσική ομοσπονδία για τουλάχιστο 10 χρόνια (NYT, 15/6). Όπως ήταν φανερό, οι πολιτικοί συσχετισμοί μέσα στο επιτελείο του Wada, που συγκροτείται από κυβερνητικούς και ολυμπιακούς αξιωματούχους, ήταν τέτοιοι που δεν επέτρεπαν να θιγούν τα συμφέροντα της ρωσικής υπερδύναμης (τόσο αδύναμη όμως, όπως αποδείχτηκε, εσωτερικά καθώς υπήρχαν δημοκρατικοί πολίτες της που τόλμησαν να την καταγγείλουν).

Οποιαδήποτε προσπάθεια να ερευνηθεί η απάτη προσέκρουε πάντα στα εμπόδια που έθετε η διοίκηση του οργανισμού, εμπόδια που εμφανίζονταν άλλοτε με τη μορφή της ελλιπούς χρηματοδότησης και στελέχωσης του Wada, άλλοτε με τη μορφή της ασάφειας των αρμοδιοτήτων του. Όταν μάλιστα ανέλαβε επικεφαλής του Wada ο σκωτσέζος Κραϊγκ Ρήντι η συγκάλυψη του σκανδάλου έγινε ακόμα μεγαλύτερη. Τότε ήταν που η Ρωσία άρχισε να δίνει επιπλέον συνδρομή στον οργανισμό (1,14 εκ. δολάρια πάνω από τα 746.000 της ετήσιας). Ο Ρήντι έφτασε στο σημείο - όταν πια είχε ξεκινήσει η σχετική ανεξάρτητη έρευνα - να στείλει

επιστολή σε σύμβουλο του ρώσου υπουργού αθλητισμού με την οποία διαβεβαίωνε τον τελευταίο ότι δεν έχει τίποτα να φοβάται καθώς οι φιλικές σχέσεις των δύο αντρών είναι πολύτιμες και δεν υπάρχει καμία πρόθεση να διαταραχθούν (NYT, 15/6)! Όπως προέκυψε αργότερα, στο σκάνδαλο εμπλέκονται και ηγετικά στελέχη της Διεθνούς Ένωσης Ομοσπονδιών Κλασικού Αθλητισμού (IAAF), μεταξύ των οποίων και ο τότε πρόεδρος Λαμίν Ντιακ, κατηγορούμενος για δωροδοκία από τη ρωσική ομοσπονδία στίβου για να συγκαλύψει τα θετικά αποτελέσματα ελέγχου ντόπινγκ σε τουλάχιστο 6 ρώσους αθλητές.

Έπρεπε λοιπόν να διοχετευτούν τα στοιχεία του σκανδάλου στο γερμανικό κανάλι ARD και να προβληθεί το σχετικό ντοκιμαντέρ το Δεκέμβρη του 2014 με τις καταγγελίες του Σταπάνοφ (δηλ. να γίνουν γνωστά στην παγκόσμια κοινή γνώμη) για να αναγκαστεί ο Wada να διεξάγει επιτέλους ανεξάρτητη έρευνα, που οδήγησε τελικά στην πρώτη έκθεση των 323 σελίδων το Νοέμβρη του '15. Έτσι φτάσαμε στην απόφαση του συμβουλίου της IAAF για προσωρινό αποκλεισμό της Ρωσίας από όλες τις αναμετρήσεις με ψήφους 22:1 και την απόφαση του Wada για αποκλεισμό της Rusada από κάθε εποπτική δραστηριότητα. Το Γενάρη του '16 η IAAF επέβαλε ισόβιο αποκλεισμό στον πρώην επικεφαλής της Πανρωσικής Αθλητικής Ομοσπονδίας (ARAF) Β. Μπαλάχνιτσεφ και στον διάσημο προπονητή Α. Μέλνικοφ. Κάτω από την πίεση των αποκαλύψεων, δύο πρώην επικεφαλής της Rusada που θα μπορούσαν να μιλήσουν και αυτοί για το ντόπινγκ, βρέθηκαν ανεξίτηλα νεκροί μέσα στο Φλεβάρη. Έξι μήνες αργότερα, στις 17 Ιούνη, συγκλήθηκε εκτάκτως το συμβούλιο της IAAF με σκοπό να δώσει στην ARAF μία ακόμα ευκαιρία επανένταξης. Απέναντι όμως στις “λεπτομερείς κατηγορίες, που είναι ήδη μερικώς τεκμηριωμένες, ότι οι ρωσικές αρχές, αντί να υποστηρίξουν την αντιντόπινγκ προσπάθεια, έχουν στην πράξη εννορηστώσει συστηματικό ντόπινγκ και την απόκρυψη ανεπιθύμητων αναλυτικών ευρημάτων” (iaaf.org, 17/6), το συμβούλιο αποφάσισε ομόφωνα να προχωρήσει στον οριστικό αποκλεισμό της ρωσικής ομοσπονδίας, που σημαίνει αποκλεισμό από τους Ολυμπιακούς του Ρίο και απ’ το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα, μια απόφαση που χαιρετίστηκε και από τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή. Λίγο νωρίτερα η UEFA είχε επιβάλει ποινή με αναστολή και πρόστιμο 150.000 ευρώ στη ρωσική ποδοσφαιρική ομοσπονδία για το κομμάτι των επεισοδίων που έλαβε χώρα μέσα στο στάδιο της Μασσαλίας.

Οι πολιτικές αντιστάσεις στην ξέφρενη πολεμική πορεία του ρωσικού σοσιαλμπερλιαλισμού αναπόφευκτα θα δυναμώνουν όσο αποκαλύπτονται τα ψέμματα και οι απάτες του που είναι αναγκαστικά προκειμένου να αποδείξει ότι έχει μια εθνοφυλετική ανωτερότητα που μόνη αυτή μπορεί να δικαιολογήσει την ασύλληπτη βία που ετοιμάζει μαζί με τον αδελφό του κινέζικο φασιστικό σοσιαλμπερλιασμό.

Ο δίκαιος αγώνας των εργαζομένων του ΟΛΠ και πως μπορεί να είναι νικηφόρο ένα εργατικό κίνημα κατά των ανατολικών φασιστών

Μετά από έναν παρατεταμένο αγώνα οι λιμενεργάτες ανέστειλαν τις κινητοποιήσεις τους για την υπεράσπιση των εργασιακών δικαιωμάτων τους, αφού πέτυχαν κάποιες κυβερνητικές παραχωρήσεις που ωστόσο δεν τους διασφαλίζουν απέναντι στην Κόσκο. Η ΟΑΚΚΕ στήριξε από την πρώτη στιγμή αυτό το δίκαιο και τεράστιας σημασίας αγώνα. Αυτός ο αγώνας άρχισε εδώ και χρόνια κάτω από την ηγεσία της ΟΜΥΛΕ και άφησε παρακαταθήκες ενάντια στην επέκταση του εργασιακού γκέτο της Κόσκο στο λιμάνι, ενώ δόθηκε σε συνθήκες πολιτικής απομόνωσης από συνδικάτα και κοινοβουλευτικά κόμματα. Η ΟΜΥΛΕ συνεχίζει να καταγγέλλει την πρόταση του υπουργείου για τα εργασιακά ως ανεπαρκή. Στην τελευταία ανακοίνωση της θεωρεί υπεύθυνους τόσο την κυβέρνηση όσο και τα πολιτικά κόμματα για το εργασιακό καθεστώς που θα επικρατήσει στο λιμάνι. Χαρακτηρίζει ζήτημα δημοκρατίας και εθνικής κυριαρχίας τη διασφάλιση των εργασιακών δικαιωμάτων, και ζητάει τόσο από την κυβέρνηση όσο και από τα κόμματα να τοποθετηθούν.

Η ΟΑΚΚΕ θα συνεχίζει να στηρίζει με κάθε τρόπο τους λιμενεργάτες και τους εργαζόμενους του ΟΛΠ στον αγώνα τους και θα επιμένει στην καμπάνια της διαφώτισης του λαού για το έγκλημα της μετατροπής του Πειραιά σε κινέζικη αποικιακή και φασιστική βάση, και τις συνέπειες που θα έχει αυτό για το λαό της πόλης και για όλη τη χώρα.

Με αποικιοκρατική αλαζονεία η Κόσκο απαιτεί την επέκταση του εργασιακού γκέτο

Για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της Κόσκο αρχικά η κυβέρνηση “παρέλειψε” στο κείμενο του νόμου για τη λειτουργία του λιμανιού και τη διοίκηση του ΟΛΠ από την Κόσκο, να συμπεριλάβει οποιαδήποτε ρύθμιση για τα εργασιακά δικαιώματα, και στη συνέχεια αρνήθηκε επίμονα μια τέτοια ρύθμιση παρά τις επανειλημμένες διαμαρτυρίες των σωματείων. Μόνο ύστερα από τον παρατεταμένο απεργιακό αγώνα των λιμενεργατών που κράτησε ένα μήνα με κύριο αίτημα να ισχύσει ο Γενικός Κανονισμός Προσωπικού του ΟΛΠ και να μη θιγεί το υφιστάμενο εργασιακό καθεστώς στη νέα κατάσταση, η κυβέρνηση πρόσθεσε μια κολοβή διάταξη που αναφέρεται σε ισχύ υπό όρους του κανονισμού, και για να χρυσώσει το χάπι στους λιμενεργάτες τους πρόσφερε τη δυνατότητα μετατάξεων, ένα αίτημα που δεν είχαν και δεν πρόβαλαν μέχρι να τους το προτείνει το υπουργείο για να τους ξεφορτωθεί η Κόσκο και να φτιάξει ανενόχλητο το εργασιακό γκέτο της και να πληρώνει για αυτό το ελληνικό κράτος.

Συγκεκριμένα στο κυβερνητικό νομοσχέδιο προβλέπεται ότι **το Διοικητικό Συμβούλιο του ΟΛΠ το οποίο θα διορίζει η Κόσκο, έχει την εξουσία να καταργήσει και να αντικαταστήσει τον υφιστάμενο Γενικό Προσωπικό Κανονισμό με μια απλή απόφασή του**. Για να καθησυχάσει τους λιμενεργάτες ο διπρόσωπος Δρίτσας, κατέφυγε στην εξής μεθόδευση: Άφησε τη ρύθμιση όπως έχει, και στην **αιτιολογική έκθεση** του νομοσχεδίου συμπεριέλαβε μία ερμηνεία, σύμφωνα

με την οποία η ρύθμιση αυτή δεν μπορεί να εφαρμοστεί για την κατάργηση του κανονισμού, παρόλο που αυτό **προβλέπεται ρητά στο κείμενο του νόμου** μπροστά στον οποίο η αιτιολογική έκθεση δεν έχει καμιά ισχύ. Σε ότι αφορά την αλλαγή του κανονισμού επίσης συμπεριέλαβε ερμηνεία στην αιτιολογική έκθεση ότι δεν μπορεί αυτή να γίνει μονομερώς, αλλά χωρίς ρητή αναφορά σε διαδικασία αλλαγής με συλλογική σύμβαση ή με διαιτησία όπως ζητούσαν οι εργαζόμενοι. Είναι σαφές ότι ούτε και αυτή η ερμηνεία θα έμπαινε στην αιτιολογική έκθεση χωρίς την πίεση των κινητοποιήσεων των εργαζομένων. Είναι όμως ακόμα πιο σαφές ότι ένα κράτος που έχει αποδείξει πόσο είναι διατεθειμένο να καταργεί την εργατική νομοθεσία του στην πράξη υπέρ της Κόσκο, θα της επιτρέψει να κάνει τις δικές της ερμηνείες στο πως θα χρησιμοποιήσει τα δικαιώματα που της δίνει ο ίδιος ο νόμος.

Ήδη κατά τη διαδικασία της ψήφισης του νομοσχεδίου στη Βουλή, κυβέρνηση και κοινοβουλευτικά κόμματα δέχτηκαν την πραξικοπηματική παρέμβαση της Κόσκο και της ικανοποίησαν μια σειρά από αιτήματα που της δίνουν διευρυμένες εξουσίες στο λιμάνι και καταργούν σε πολλά σημεία τον κρατικό έλεγχο.

Συμπεράσματα από τον αγώνα των λιμενεργατών

Οι λιμενεργάτες έχουν καταγγείλει τους παράνομους όρους με τους οποίους δόθηκε αρχικά η προβλήτα II στην Κόσκο, ιδιαίτερα τις σκανδαλώδεις φοροαπαλλαγές, στη συνέχεια η III με το “φιλικό” διακανονισμό κράτους - Κόσκο επί κυβέρνησης Σαμαρά και στην τελευταία φάση επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ το όργιο των παράνομων και παράτυπων διαδικασιών που ακολουθήθηκαν για να πάρει η Κόσκο όλο το λιμάνι. Ο αγώνας τους στην τελευταία αυτή φάση κλιμακώθηκε με την απεργία που κράτησε για ένα μήνα και που είχε σαν κύριο το δίκαιο αίτημα της διασφάλισης των εργασιακών τους δικαιωμάτων από την ΚΟΣΚΟ. Ιδιαίτερα η ΟΜΥΛΕ είχε κινήσει μία σειρά προσφυγών και στην Ευρώπη, στην Επιτροπή Ανταγωνισμού, αλλά και στην Ελλάδα ενάντια στις παράνομες διαδικασίες που ακολούθησαν οι κυβερνήσεις με την έγκριση ή την ανοχή όλων των κοινοβουλευτικών κομμάτων.

Οι κινητοποιήσεις αυτές, παρόλο που πέτυχαν κάποιες υποχωρήσεις από την πλευρά της κυβέρνησης δεν έχουν ακόμα πετύχει το βασικό στόχο τους: Να μην επεκταθούν σε όλο το λιμάνι οι πρωτοφανείς για μεγάλη επιχείρηση στην Ελλάδα βάρβαρες εργασιακές συνθήκες της Κόσκο.

Όπως είπαμε στην αρχή ένας παράγοντας για αυτό είναι ότι ο αγώνας βρέθηκε από την αρχή σε απομόνωση από το σύνολο των κοινοβουλευτικών κομμάτων και από τα ελεγχόμενα από αυτά συνδικάτα, γιατί είναι όλα τους φιλοκινέζικα, όπως αποδείχτηκε περίτρανα στη συζήτηση στη Βουλή για τον κυρωτικό νόμο της σύμβασης παραχώρησης.

Οι κυβερνήσεις και οι ηγεσίες των κοινοβουλευτικών κομμάτων έχουν κάνει ότι μπορούν για την εγκατάσταση στον Πειραιά του φασιστικού κινέζικου μονοπωλίου γιατί είναι δουλικές στο νέο μεγάλο αφεντικό της χώρας, τη Ρωσία του Πούτιν της οποίας η

ΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΡΗΜΝΙΣΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΜΙΣΘΩΝ!!! ΝΑ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Σύμφωνα με την έκθεση της Τράπεζας της Ελλάδας (ΤτΕ: νομισματική πολιτική 2015-16) όπως φαίνεται στον παρακάτω πίνακα οι αμοιβές εξαρτημένης εργασίας το 2015 ανά μισθωτό έπεσαν κατά 1,7% σε σχέση με το 2014, καθώς επίσης και η παραγωγικότητα της εργασίας κατά 2,1%. Η μείωση της παραγωγικότητας της εργασίας οδήγησε σε αύξηση του κόστους εργασίας το 2015 ανά μονάδα προϊόντος κατά 0,5% ενώ σύμφωνα με τις προβλέψεις της ΤτΕ το κόστος θα αυξηθεί το 2016 κατά 1,2% ακόμα. Σύμφωνα με την ίδια έκθεση **“Τα νέα στοιχεία συνεπάγονται μείωση της παραγωγικότητας της εργασίας, η οποία πιθανώς αντανάκλα αύξηση της απασχόλησης σε τομείς χαμηλής παραγωγικότητας εργασίας”**.

Σε σχετική ανάλυσή της η Eurobank γράφει: *“Η ελληνική οικονομία ήταν και εξακολουθεί να παραμένει, η οικονομία με τον υψηλότερο μέσο εβδομαδιαίο αριθμό ωρών εργασίας σε σχέση με την ΕΕ-15, την Ιρλανδία, την Ισπανία και την Πορτογαλία. Στο 3ο τρίμηνο του 2014, ο μέσος Έλληνας εργαζόμενος δούλευε κατά μέσο όρο περίπου 5,5 περισσότερες ώρες εβδομαδιαίως από τον αντίστοιχο μέσο ευρωπαϊό. Το στοιχείο αυτό, σε συνδυασμό με το επίπεδο της εγχώριας παραγωγής αγαθών και υπηρεσιών μπορεί να ερμηνευτεί ως ένδειξη χαμηλής παραγωγικότητας”*.

Φυσικά η κατάσταση αυτή χειρότερησε ακόμη περισσότερο μετά την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία το Γενάρη του '15.

Πρόκειται για ένα καταπληκτικό στατιστικό στοιχείο. Ενώ δηλαδή οι πραγματικοί μισθοί (δηλαδή που περιλαμβάνουν και την μαύρη και την απλήρωτη εργασία) στην Ελλάδα πέφτουν με ασύλληπτο ρυθμό τα τελευταία χρόνια, δεν μειώνεται το κόστος των προϊόντων, αλλά αυξάνεται!!! Αυτό συμβαίνει γιατί η ολόένα και πιο φτηνή εργασία δεν πάει σε βιομηχανοποιημένες σύγχρονες παραγωγικές διαδικασίες αλλά σε διαδικασίες βιοτεχνικού, ή ακόμα και απλού χειρωνακτικού τύπου στην πόλη και στο χωριό, στον πρωτογενή και δευτερογενή τομέα ή και

στις υπηρεσίες. Πρόκειται για ένα στατιστικό στοιχείο που από μόνο του μαρτυράει ότι κάτι πολύ ιδιαίτερο γίνεται στη χώρα μας, που δεν έγινε σε καμιά από τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, που μέσα στην κρίση και μέσα στην πτώση των μισθών δεν αύξησαν τη βιομηχανική τους παραγωγή. Μόνο εδώ αντί τα χαμηλά μεροκάματα -που τα δημιουργήσε η μεγάλη ανεργία- να οδηγήσουν σε τράβηγμα νέων βιομηχανικών κεφαλαίων προσανατολισμένων στην παραγωγή εξαγωγικών προϊόντων μιας και η κατανάλωση στην εσωτερική αγορά είναι χτυπημένη, οδήγησαν σε ακόμα μεγαλύτερη μείωση της παραγωγικότητας, που σημαίνει ότι κάποιος εξωγενής, μη οικονομικός παράγοντας εμπόδισε την βιομηχανική συσσώρευση τουλάχιστον στον τομέα των εξαγωγών. Αυτός ο εξωοικονομικός παράγοντας είναι το πολιτικά αποφασισμένο, νομοθετικό, διοικητικό, “γραφειοκρατικό, “κινηματικό” σαμποτάζ των πιο σύγχρονων παραγωγικών δυνάμεων και η οπισθοχώ-

ρηση της κοινωνίας αναγκαστικά πιο καθυστερημένες συνεργατικές μορφές και εργαλεία παραγωγής.

Να πως γίνεται και πέφτουν αντί να αυξάνονται οι εξαγωγές, να πως γίνεται και δεν μειώνεται το έλλειμμα τρεχουσών συναλλαγών, να γιατί αυξάνεται ασταμάτητα το εξωτερικό χρέος και τέλος να γιατί γενικά δεν πέφτουν οι τιμές στα μη εισαγόμενα αγαθά την ώρα που οι μισθοί έ-

λη θα κινήσουν η τεχνητή νοημοσύνη και η ρομποτική όταν θα έχει πεθάνει και το τελευταίο ίχνος μηχανοκατασκευής και η πιο εξειδικευμένη χαλυβουργία, ποιοι ειδικοί θα τα σχεδιάζουν όλα αυτά όταν οι κομπραδόροι που τη διοικούν τους διώχνει μαζικά ώστε να διαπρέπουν οι ειδικοί στην εξαπάτηση και την υποδούλωση των μαζών;

Πως να ζήσει αυτή η χώρα αν δεν τσα-

Αμοιβές και κόστος εργασίας 2014-2016 (ετήσιες ποσοστιαίες μεταβολές)			
	2014	2015	2016
Ελλάδα			
Σύνολο αμοιβών εξαρτημένης εργασίας	-2,0	1,5	1,1
Αμοιβές εξαρτημένης εργασίας ανά μισθωτό	-2,1	-2,7	-0,2
Παραγωγικότητα της εργασίας (ΑΕΠ/συνολική απασχόληση)	0,5	-2,1	-1,4
Κόστος εργασίας ανά μονάδα προϊόντος (σύνολο της οικονομίας)	-2,6	0,5	1,2
Σύνολο αμοιβών εξαρτημένης εργασίας στο νομείο της γενικής κυβέρνησης	-0,6	-1,8	-----
Σύνολο αμοιβών εξαρτημένης εργασίας στον επιχειρηματικό τομέα	-2,8	3,4	-----
Πηγή: για το 2014 και 2015 ΕΛΣΤΑΤ, στοιχεία εθνικών λογαριασμών και μη χρηματοοικονομικών λογαριασμών των θεσμικών τομέων για όλα τα μεγέθη. Για το 2016 προβλέψεις της Τράπεζας της Ελλάδας			

χουν συντριβεί.

Ποιός θα βάλει νέα μηχανήματα σε μια χώρα όπου και η κυβέρνηση και η αντιπολίτευση όταν κάνουν λόγο για ανάπτυξη λένε τις λέξεις τουρισμός, νέες τεχνολογίες, καινοτομίες, ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, ενεργειακά δίκτυα, αλλά δεν λένε ποτέ τη λέξη βιομηχανία, ιδιαίτερα δεν λένε ποτέ την εντελώς απαγορευμένη λέξη βαριά βιομηχανία;

Που αναπτύσσονται οι νέες τεχνολογίες όταν δεν υπάρχει το ιστορικό τους βιομηχανικό υπόβαθρο; Ποια σιδερένια μέ-

κιστεί όλος αυτός ο επίσημος πολιτικός κόσμος και η μαύρη παρασιτική ιδεολογία του; Πως να μην περάσει σύντομα στην επαναστατική κομματική της συγκρότηση η μόνη τάξη που χρειάζεται τη βιομηχανία για να ζήσει στοιχειωδώς ανθρώπινα σήμερα και ελεύθερα και δημιουργικά αύριο;

Όσο τα καθάρματα θα δυναμώνουν την καταστροφή τόσο θα ξεπροβάλλει και θα δυναμώνει ο πόλος της δημιουργίας και της προκοπής στη χώρα.

ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΥΠΕΡΦΟΡΟΛΟΓΗΣΗΣ

“Ο εργάτης καταστρέφεται αν δεν τον απασχολεί το κεφάλαιο. Το κεφάλαιο καταστρέφεται όταν δεν εκμεταλλεύεται την εργατική δύναμη και για να την εκμεταλλεύεται πρέπει να την αγοράζει. Όσο πιο γρήγορα αυξάνει το κεφάλαιο που είναι προορισμένο για την παραγωγή, το παραγωγικό κεφάλαιο, όσο πιο ανθηρή είναι επομένως η βιομηχανία, όσο πιο πολύ πλουτίζει η αστική τάξη, όσο πιο καλά πάνε οι δουλειές, τόσο πιο πολλούς εργάτες χρειάζεται ο καπιταλιστής, τόσο πιο ακριβά πουλιέται ο εργάτης. Απαραίτητος όρος για μια υποφερτή κατάσταση του εργάτη είναι λοιπόν η όσο το δυνατόν πιο γρήγορη αύξηση του κεφαλαίου” (Μαρξ, Μισθωτή εργασία και κεφάλαιο).

Ο Μαρξ βέβαια ξεκαθαρίζει αμέσως παρακάτω ότι αυτή η αύξηση του κεφαλαίου είναι ταυτόχρονα και η ενίσχυση της σχετικής θέσης του τελευταίου απέναντι στον εργάτη, όμως αυτή η αντίφαση δεν λύνεται υπέρ του εργάτη με το να μειώσει αυτός την ανάπτυξη του κεφαλαίου αλλά με το να ιδιοποιηθεί εκείνος σαν τάξη τις παραγωγικές δυνάμεις που αυτό το κεφάλαιο κατέχει.

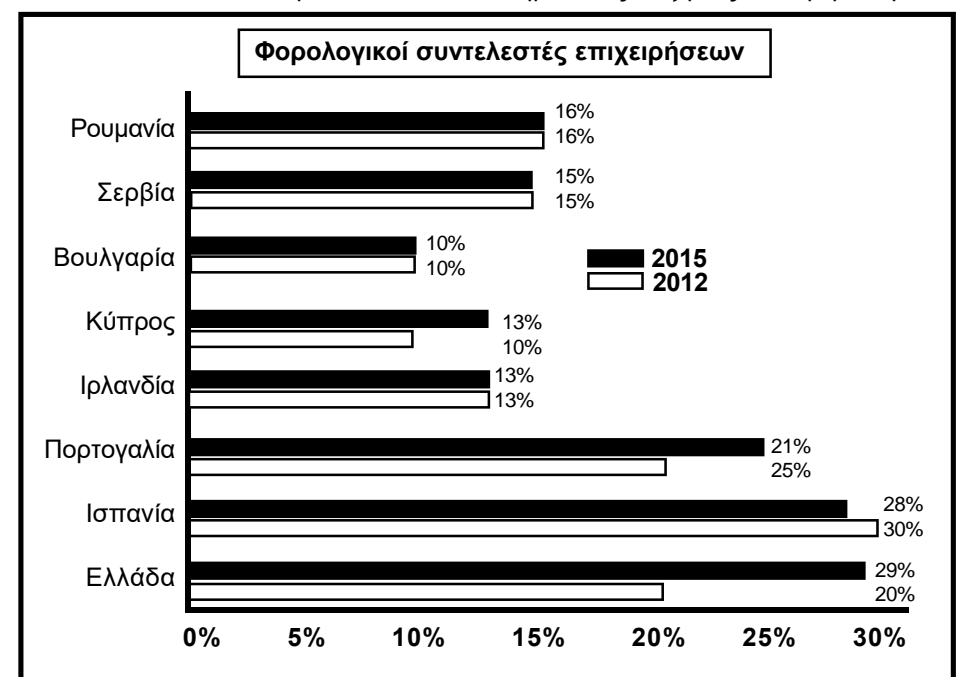
Η πολιτική των ρωσοδούλων σαμποταριστών στη χώρα μας, που έχουν το θράσος και να μιλάνε στο όνομα της αριστεράς ή και του κομμουνισμού, είναι ακριβώς στον αντίποδα της παραπάνω αρχειακής οικονομικής θέσης του μαρξισμού. Αυτοί όχι απλά δεν αναπτύσσουν, όχι απλά μειώνουν, αλλά καταστρέφουν κιόλας τις παραγωγικές δυνάμεις που το κεφάλαιο κατέχει πνίγοντας έτσι τους εργάτες μέσα σε μια ατέλειωτη θάλασσα

ανεργίας. Έτσι είναι οι πρώτοι που χειροκροτούν τα μέτρα υπερφορολόγησης του κεφαλαίου, μεγάλου και μικρού, ιδιαίτερα του βιομηχανικού (χαρακτηριστικά ελάχιστα ή καθόλου δεν καταγγέλλουν την παρασιτική γαιοκτησία) και μάλιστα ζητάνε στο όνομα του λαού να είναι ακόμα ψηλότερα ώστε να προκαλέσουν τέλεια καταστροφή

Γιαυτό οι μισθοί δεν θα αυξηθούν ποτέ, αντίθετα θα πέφτουν, όσο αυτό το σαμποτάζ της παραγωγής συνεχίζεται με αμείωτη ένταση εδώ και δεκάδες χρόνια και μάλιστα με ιδιαίτερη λύσσα τώρα πάνω στην κρίση και κάτω από την κάλυψη της κρίσης. Έτσι η χώρα μας μέσα σε αυτήν την απέραντη καταστροφή μπορεί να ξεπουλιέται σε εξευτελιστικές τιμές και να την αγοράζουν οι πάτρωνες των σαμποταριστών, η ιμπεριαλιστική Ρωσία και η ιμπεριαλιστική Κίνα.

Να γιατί ο φορολογικός συντελεστής αυξήθηκε για τις επιχειρήσεις από 20% το 2012 σε 29% το 2015. Βρίσκεται στο υ-

πο πρόβλημα με αύξηση της παραγωγής και των εξαγωγών τους και χωρίς σημαντικές αυξήσεις των φορολογικών

ψηλότερο επίπεδο μεταξύ των γειτονικών βαλκανικών χωρών, καθώς και των χωρών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ήταν σε καθεστώς μνημονιακής επιτήρησης. Στον παρακάτω πίνακα βλέπουμε τους φορολογικούς συντελεστές επιχειρήσεων για ορισμένες χώρες. Τα

συντελεστών στα κέρδη των επιχειρήσεων, όπως η Ιρλανδία και η Κύπρος, ή μείωσαν τους υψηλούς φορολογικούς τους συντελεστές, όπως η Πορτογαλία και η Ισπανία, σημειώνουν καλύτερες επιδόσεις στη συλλογή των φορολογικών τους εσόδων (επόμενο γράφημα).

Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία που δημοσιεύει η Καθημερινή της 26-6 "Με μια δραματική μείωση του ΦΠΑ κατά περίπου 40% το πρώτο 5μηνο του έτους στα τουριστικά νησιά (Μύκονος, Σαντορίνη, Πάρος, Κέρκυρα, Ζάκυνθος, Κεφαλονιά) βρίσκεται αντιμέτωπη η Γενική Γραμματεία Δημοσίων Εσόδων (ΓΓΔΕ), πριν καν επιβληθεί ο αυξημένος ΦΠΑ στις τουριστικές περιοχές της χώρας".

Από αυτό καταρρέει το επιχείρημα όλων των κυβερνήσεων της κρίσης ότι με την αύξηση των φόρων θα αυξηθούν τα έσοδα του κράτους και θα βγούμε από τα μνημόνια και την κρίση. Σύμφωνα με την ίδια μελέτη στην περίπτωση της Ελλάδας ο πιο σημαντικός παράγοντας για την ενίσχυση των φορολογικών εσόδων είναι η βελτίωση της αποτελεσματικότητας του φοροελεγκτικού μηχανισμού. Αλλά πως θα χτυπηθεί η διαφθορά όταν αυτοί που κοινωνικά και οικονομικά είναι στο κέντρο της δηλαδή το διεφθαρμένο κομμάτι της κρατικής υπαλληλίας και οι αναστολικοί κρατικοκαπιταλιστές αποτελούν την σκληρή πολιτική βάση του σημερινού κυρίαρχου πολιτικού καθεστωτικού διακυβερνητικού μπλοκ;

Το χτύπημα της διαφθοράς όσο και το σταθερό φορολογικό περιβάλλον είναι πολιτικές αποφάσεις που σαν τέτοιες δεν τις παίρνει, ούτε θα τις πάρει ποτέ το καθεστώς των σαμποταριστών. Γιατί η πολιτική της εξάρτησης της χώρας από το ρώσικο ιμπεριαλισμό και από τον κινέζικο απαιτούν μια κατεστραμμένη χώρα, μια κατεστραμμένη εργατική τάξη, κυριαρχία των παρακρατικών συμμοριών, πολιτικο-ιδεολογική βαρβαρότητα και πλήρη πολιτική υποτέλεια. Αυτοί οι στόχοι επιτυγχάνονται πάνω απ όλα με το χτύπημα των παραγωγικών δυνάμεων που δεν ελέγχουν ακόμα τα νέα αφεντικά της χώρας.

Είναι χαρακτηριστικό ότι "15 βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ με ερώτημά τους στη Βουλή, καλούν τον υπουργό Οικονομικών να ελέγξει πειθαρχικά περιφερειακό διευθυντή που εγκάλεσε υπαλλήλους, οι οποίοι δεν ανταποκρίνονται στους στόχους που τους είχαν τεθεί. Ο λόγος αφορά τη ΔΟΥ Ναυπλίου... Να σημειωθεί εδώ ότι στη συγκεκριμένη εφορία είχε διαταχθεί έρευνα και δύο εβδομάδες πριν από το Πάσχα, από τον αντεισαγγελέα πρωτοδικών Ναυπλίου... Ανάμεσά τους (σσ. στους καταγγελλόμενους) και συνδικαλιστής του ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος είχε, μεταξύ άλλων, "χρεωθεί" τον έλεγχο της μεγαλύτερης εξαγωγικής επιχείρησης του νομού, χωρίς να την έχει φέρει εις πέρας... Η συνέχεια που ακολούθησε είναι ότι η ΑΣΚΙ, στην οποία ανήκει ο συνδικαλιστής από την Αργολίδα, εξέδωσε ανακοίνωση, στην οποία, αφού καταγγέλλει τον περιφερειακό προϊστάμενο, τα βάζει και με το θεσμό της ανεξάρτητης αρχής δημοσίων εσόδων" (στο ίδιο).

Ένα ακόμη χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η μη πληρωμή των εισιτηρίων. Οι έως τώρα εκτιμήσεις θέλουν την εισιτηριοδιαφυγή να κυμαίνεται μεταξύ 40 εκατ. και 60 εκατ. ετησίως. "Οι διοικήσεις των φορέων τηρούν στάση αναμονής, ενώ η ηγεσία του υπουργείου Υποδομών έχει εναποθέσει όλες τις ελπίδες της στην εγκατάσταση του ηλεκτρονικού εισιτηρίου, που όμως δεν προβλέπεται πριν από τα μέσα του 2017. Η κατάργηση του σώματος εθελοντών - ελεγκτών, η έξαρση του κινήματος "Δεν πληρώνω" και τα συστηματικά περιστατικά επιθέσεων κατά εξοπλισμού και εργαζομένων των συγκοινωνιακών φορέων" (στο ίδιο).

Η υπερφορολόγηση δεν αφορά μόνο τις επιχειρήσεις αλλά και τα φυσικά πρόσωπα. Σύμφωνα με μελέτη του τμήματος Οικονομικών Επιστημών του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου: "για κάθε 100 ευρώ εισοδήματος, τα 39,9 ευρώ πηγαίνουν απευθείας στο ταμείο του Δημοσίου, για φόρο εισοδήματος, ασφαλιστικές εισφορές (κατά το σκέλος που αφορούν τους εργαζομένους) και έμμεσους φόρους.

Έτσι σαν αποτέλεσμα της φοροεπιδρομής της σοσιαλφασιστικής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ έχουμε πτώση των φορολογικών εσόδων. "Σύμφωνα με την έκθεση για την εξέλιξη των διακυμάνσεων τους από τη Γενική Γραμματεία Δημοσίων Εσόδων, το σύνολο φορολογικών εσόδων του 2015 ανήλθε σε 43,14 δισ. ευρώ έναντι 44,225 δισ. ευρώ το 2014, γεγονός που οφείλεται κυρίως στη μείωση των εσόδων από άμεσους φόρους και ειδικότερα από τους φόρους στην περιουσία" (http://www.efsyn.gr, 17-2). Τα αναλυτικά στοιχεία του υπουργείου Οικονομικών για την πορεία των εσόδων Γενικής Κυβέρνησης των πρώτων τετραμήνων από το 2013 μέχρι σήμερα δείχνουν ότι παρά τα διαδοχικά φοροπακέτα, τα φορολογικά έσοδα μόνο οριακά αυξήθηκαν (0,3%) τη συγκεκριμένη περίοδο. Δείχνουν επίσης "μείωση 22,4% στα έσοδα από άμεσους φόρους, η οποία αντιστοιχίζεται από τις (δυσανάλογα μεγάλες σε σχέση με το δημοσιονομικό τους αποτέλεσμα) διαδοχικές φοροκαταιγίδες επιβολής και αυξήσεων έμμεσων φόρων" (http://www.capital.gr, 18-6).

ΣΥΡΡΙΚΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗΣ ΒΑΣΗΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Αυτή η φορολογική πολιτική έχει σαν συνέπεια την μεγάλη έξοδο των ελληνικών επιχειρήσεων από τη χώρα, δηλαδή την αποβιομηχάνισή της. "Δημοσίευμα του περιοδικού Economist αναφέρεται στη μαζική φυγή επιχειρήσεων από την Ελλάδα λόγω των υψηλών φορολογιών, κάνοντας λόγο για ένα ιδίωτο... Grexit. Μεταξύ 2009 και 2014 τα φορολογητέα κέρδη που έχουν δηλωθεί από τα νομικά πρόσωπα έπεσαν πάνω από πέντε δισ. ευρώ" (http://politika-gr.blogspot.gr/2016/02/economist-200000-grexit.html). Επίσης σύμφωνα με έρευνα της Endeavor Greece, που καταγράφει την τάση των ελληνικών επιχειρήσεων για μεταφορά της έδρας ή μέρους της δραστηριότητάς τους στο εξωτερικό και που πραγματοποιήθηκε σε δείγμα 300 επιλεγμένων επιχειρήσεων διαφόρων κλάδων και μεγεθών κατά το διάστημα 23-31 Μαρτίου, "39% των επιχειρήσεων εξετάζουν το ενδεχόμενο μεταφοράς της έδρας τους στο εξωτερικό, ποσοστό σχεδόν διπλάσιο από την αντίστοιχη έρευνα της Endeavor τον περασμένο Ιούλιο, μετά την επιβολή των κεφαλαιακών ελέγχων και της τραπεζικής αργίας. Το ποσοστό αυτό υποδηλώνει ότι συνολικά περισσότερες από 9.000 μικρές, μεσαίες και μεγάλες ελληνικές επιχειρήσεις αξιολογούν αυτήν τη στιγμή τα συν και πλην της μεταφοράς τους σε χώρα του εξωτερικού. Ταυτόχρονα, σε ποσοστό 15%, οι επιχειρήσεις του δείγματος δηλώνουν ότι έχουν ήδη μεταφέρει την έδρα τους στο εξωτερικό... ως βασικοί λόγοι φυγής σημειώνονται η φορολογική αστάθεια (60%), η πρόσβαση σε κεφάλαια (55%), η υψηλή φορολογία (51%) και η γραφειοκρατία (42%)... Αντίθετα με την κυρίαρχη αντίληψη ότι οι ελληνικές εταιρείες αναζητούν καταφύγιο σε χώρες όπως η Βουλγαρία, ο δημοφιλέστερος προορισμός είναι στην πραγματικότητα οι χώρες της Δυτικής Ευρώπης". (http://endeavor.org.gr).

omist-200000-grexit.html). Επίσης σύμφωνα με έρευνα της Endeavor Greece, που καταγράφει την τάση των ελληνικών επιχειρήσεων για μεταφορά της έδρας ή μέρους της δραστηριότητάς τους στο εξωτερικό και που πραγματοποιήθηκε σε δείγμα 300 επιλεγμένων επιχειρήσεων διαφόρων κλάδων και μεγεθών κατά το διάστημα 23-31 Μαρτίου, "39% των επιχειρήσεων εξετάζουν το ενδεχόμενο μεταφοράς της έδρας τους στο εξωτερικό, ποσοστό σχεδόν διπλάσιο από την αντίστοιχη έρευνα της Endeavor τον περασμένο Ιούλιο, μετά την επιβολή των κεφαλαιακών ελέγχων και της τραπεζικής αργίας. Το ποσοστό αυτό υποδηλώνει ότι συνολικά περισσότερες από 9.000 μικρές, μεσαίες και μεγάλες ελληνικές επιχειρήσεις αξιολογούν αυτήν τη στιγμή τα συν και πλην της μεταφοράς τους σε χώρα του εξωτερικού. Ταυτόχρονα, σε ποσοστό 15%, οι επιχειρήσεις του δείγματος δηλώνουν ότι έχουν ήδη μεταφέρει την έδρα τους στο εξωτερικό... ως βασικοί λόγοι φυγής σημειώνονται η φορολογική αστάθεια (60%), η πρόσβαση σε κεφάλαια (55%), η υψηλή φορολογία (51%) και η γραφειοκρατία (42%)... Αντίθετα με την κυρίαρχη αντίληψη ότι οι ελληνικές εταιρείες αναζητούν καταφύγιο σε χώρες όπως η Βουλγαρία, ο δημοφιλέστερος προορισμός είναι στην πραγματικότητα οι χώρες της Δυτικής Ευρώπης". (http://endeavor.org.gr).

ΕΞΑΙΡΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΦΟΡΟΥΣ ΟΜΩΣ Η ΚΟΣΚΟ

Το ότι πρόκειται για σαμποταριστές στην υπηρεσία του ρωσοκινέζικου άξονα φαίνεται στην περίπτωση της δουλκοκτηπικής Cosco. Πέρα από τις συνθήκες εργασίας στις οποίες έχουμε αναφερθεί πολλές φορές, όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις και όλα τα κόμματα συμφώνησαν στο να δοθούν στην Cosco εκτός από τις προβλήτες και μια σειρά από φοροαπαλλαγές. Η υπόθεση απασχολεί την ΕΕ από το 2009, όταν είχε αρχικά εξεταστεί τα πιθανά φορολογικά πλεονεκτήματα που παρέχονταν από την Ελλάδα στην Cosco Pacific παρά τα ισχύοντα σε σχετικούς Κανονισμούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης. "Σύμφωνα με την ευρωπαϊκή επιτροπή κρίνεται ότι αυτές οι ρυθμίσεις προσφέρουν ανταγωνιστικό πλεονέκτημα στην εταιρεία κατά παράβαση των κανόνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης για κρατικές ενισχύσεις. Αυτά τα οφέλη περιλαμβάνουν εξαιρέσεις στο φόρο και προνομιακή λογιστική μεταχείριση.... Για να αποφευχθούν περαιτέρω στρεβλώσεις του ανταγωνισμού, μάλιστα, η Κομισιόν ζητά από τις ελληνικές αρχές να σταματήσουν άμεσα να προσφέρουν αυτά τα πλεονεκτήματα στην Cosco" (http://www.euro2day.gr/23-3-15).

Σύμφωνα με το ίδιο δημοσίευμα "Εντολή στην ελληνική κυβέρνηση να ανακτήσει ως παράνομες κρατικές ενισχύσεις ποσά που προέρχονται από φορολογικά οφέλη τα οποία προσφέρθηκαν στην ΣΕΠ, θυγατρική της Cosco στον Πειραιά δίνει η Κομισιόν". Οι σαμποταριστές είναι αδιάστακτοι, ξεπουλούν τα πάντα στα αφεντικά τους!

Είναι ολοφάνερο από τα παραπάνω πως η παραγωγή στην Ελλάδα θα συνεχίσει να καταστρέφεται με όλο και μεγαλύτερο ρυθμό φτωχοποιώντας ακόμη μεγαλύτερο μέρος του λαού.

Η ΑΥΞΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗ ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΗΣ ΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ

Η κυβέρνηση των σαμποταριστών σχεδιάζει νέο πλήγμα στις παραγωγικές δυνάμεις. Σχεδιάζει την αύξηση του συντελεστή φορολόγησης των μερισμάτων στο 15%, από 10% μέχρι πρότινος. Μια αύξηση της φορολογίας αυτής (η πραγματική τιμή της είναι με το φόρο αλληλεγγύης 11,8%) θα χτυπήσει εκείνες τις ξένες επενδύσεις που μπορούν να πραγματοποιηθούν μέσω συμπράξεων με ελληνικά κεφάλαια, εφόσον το φόρο αυτόν θα τον καταβάλει ο έλληνας καπιταλιστής και όχι ο ξένος. Αντίθετα η φορολογία μερισμάτων είναι μηδενική (0%) στην Κύπρο και 5% στη Ρουμανία. Εάν τώρα "υπολογίσει κανείς τον αυξημένο εταιρικό φόρο (29%), τον παρακρατούμενο φόρο στα μερίσματα (15% από 10%) και την αυξημένη εισφορά αλληλεγγύης (0% - 8%), η πραγματική φορολογική επιβάρυνση (effective tax rate) στα μερίσματα που διανέμει μια ελληνική εταιρεία πλέον θα κινείται κοντά στο 45% και πλέον,

από τους υψηλότερους στην Ευρώπη" (http://www.capital.gr/14-4). Σύμφωνα με το ίδιο δημοσίευμα "Το πλήγμα, πάντως, θα είναι μεγαλύτερο εάν τα μερίσματα φορολογούνται κατά την κλίμακα φορολογίας εισοδήματος φυσικών προσώπων. Η Grant Thornton έχει αναφέρει σχετικά πως εάν αυτό συμβεί, χωρίς να δοθεί η δυνατότητα συμψηφισμού του εταιρικού φόρου και στα μερίσματα των ελληνικών εταιρειών, η συνολική φορολογική επιβάρυνση για τα κέρδη που λαμβάνει ο μέτοχος θα ξεπερνάει αθροιστικά το 70%".

Η ΥΨΗΛΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΕΕΑΠ

Οι ΑΕΕΑΠ είναι εταιρείες επενδύσεων ακινήτων που κατά κύριο λόγο αποτελούν τα σχήματα μιας επένδυσης συχνά κατασκευαστικής, στην κατεστραμμένη χώρα και από αυτήν την άποψη έχουν μια σημαντική θετική αντιπροσωπική λειτουργία στο σαμποτάζ. Φυσικά ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα άφηνε μια τέτοια δραστηριότητα χωρίς να την τσακίσει. Ο τρόπος με τον οποίο το έκανε είναι μέσω της αύξησης της φορολογίας τους και μέσω του τρόπου με τον οποίο φορολογούνται.

Συγκεκριμένα, μέχρι σήμερα οι ΑΕΕΑΠ πλήρωναν ετήσιο φόρο επενδύσεων βάσει της εύλογης αξίας των επενδύσεων με φορολογικό συντελεστή 0,25% και 0,125% αντίστοιχα. Όμως από τα τέλη του περασμένου μήνα, που η κυβέρνηση ψήφισε μια σειρά φορολογικών μέτρων ο συντελεστής των ταμειακών διαθεσίμων αυξήθηκε στο 0,75%, δηλαδή 6 φορές επάνω (!!!) και ο συντελεστής των ακινήτων σε 0,55%, δηλαδή δύο φορές πάνω περίπου.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Η κυβέρνηση κατάρτησε επίσης και το μειωμένο συντελεστή συμπληρωματικού φόρου για τα μη ιδιοχρησιμοποιούμενα ακίνητα τους. Αυτό σημαίνει πως όταν η εταιρεία αγοράσει για λογαριασμό ενός επενδυτή ένα ακίνητο, ας πούμε μια έκταση γης για να χτιστεί ένα ξενοδοχείο, η ΑΕΕΠ θα πληρώνει φόρο μέχρι να χτιστεί το ξενοδοχείο! Είναι εύκολο να αντιληφθεί κανείς πως με αυτά τα μέτρα οι εταιρείες αυτές, μέσω των οποίων γίνονταν τα τελευταία χρόνια οι ελάχιστες επενδύσεις από το εξωτερικό, θα σταματήσουν τη λειτουργία τους, με ότι αυτό σημαίνει για την ελληνική οικονομία. Σύμφωνα με τις απόψεις στελεχών της αγοράς, "αντί ο κλάδος να ενισχυθεί με την παραγωγή κινήτρων, ώστε να προσελκύσει η χώρα περαιτέρω ξένες επενδύσεις στο real estate, η κυβέρνηση ουσιαστικά εξαλείφει κάθε φορολογικό πλεονέκτημα που είχαν οι ΑΕΕΑΠ, καθιστώντας μάστιγα τις ελληνικές εταιρείες επενδύσεων σε ακίνητα μη ανταγωνιστικές έναντι των αντίστοιχων έχουν την έδρα τους σε αγορές όπως η Τουρκία ή η Βουλγαρία" (http://www.capital.gr, 3-6). Μετά την ψήφιση αυτών των μέτρων "οι ξένοι επενδυτές εμφανίζονται, το λιγότερο, σοκαρισμένοι από την αιφνιδιαστική αυτή αλλαγή. Ήδη υπάρχει σοβαρός κίνδυνος αναστολής προγραμματισμένων επενδύσεων που θα ξεπερνούσαν το 1 δισ ευρώ και μαζί με αυτές, κάθε πολλαπλασιαστικού οφέλους που θα προέκυπτε" (στο ίδιο).

Η ΥΨΗΛΗ ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΗ ΔΙΩΧΝΕΙ ΤΙΣ START UP ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Οι εταιρείες start up είναι εταιρείες καινοτομίας και παράγουν νέα και πρωτότυπα προϊόντα. Λόγω της φύσης τους αποτελούν σημεία αναφοράς της οικονομίας μιας χώρας και συγκαταλέγονται πάντα σε εκείνες τις επιχειρήσεις που προωθούνται από ένα κράτος. Φυσικά τέτοιες υπάρχουν αρκετές στην Ελλάδα και μάλιστα ο αριθμός τους έχει διπλασιαστεί από 2010. Παρόλα τα ειδικά πλεονεκτήματα χαρακτηριστικά τους, αυτές αδυνατούν να επιβιώσουν και μεταφέρουν ή σκέφτονται να μεταφέρουν την έδρα τους στο εξωτερικό, αποστερώντας την οικονομία της χώρας από πολύτιμους πόρους. Σύμφωνα με δημοσίευμα του Bloomberg με τίτλο "Οι ελληνικές καινοτόμες επιχειρήσεις λένε ότι οι φόροι του Τσίπρα είναι άλλος ένας λόγος για να εγκαταλείψουν την Ελλάδα" και αναφέρει χαρακτηριστικά ότι "στην έλλειψη χρηματοδότησης και τη γραφειοκρατία προστίθενται οι νέοι φόροι στις επιχειρήσεις, που κάνουν πολλούς επενδυτές να θέλουν να μεταφέρουν την έδρα startups επιχειρήσεων στο εξωτερικό" (http://www.zougla.gr/14-6).

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ: Οι εργαζόμενοι να αποτρέψουν το εγκληματικό κλείσιμο που φέρνουν οι σαμποταριστές ΣΥΡΙΖΑ - ψευτοΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 3

γνήσιο εργατικό κίνημα, όταν μια επιχείρηση βυθίζεται για καιρό, παλεύουν να μειώσουν τον αριθμό των απολύσεων και να πετύχουν τις καλύτερες αποζημιώσεις για τους απολυμένους εργατές ενώ σαν εργατικό κίνημα παλεύουν για υψηλά επιδόματα ανεργίας. Όμως ποτέ δεν φτάνουν στο να κλείνουν επιχειρήσεις και να απολύονται οι πάντες και μάλιστα επιχειρήσεις στρατηγικές για το μέλλον της χώρας και της εργατικής εξουσίας, όπως είναι οι βαριές βιομηχανίες.

Οι “κίνηματιες” σαμποταριστές, που κάνουν τους μπαρουτοκαπνισμένους αρχηγούς εργατών, ενώ είναι φασίστες μικροαστοί (στη μικρομεσαία στελέχωσή τους) ή και αστοί νέου τύπου (στην ηγεσία τους), συνήθως απορρίπτουν κάθε πρόταση σωτηρίας, τάχα επειδή “αυτή είναι καπιταλιστική και φέρνει κέρδη στον κεφαλαιοκράτη” και τελικά, όταν το εν λόγω εργοστάσιο ή επιχείρηση συνήθως κλείνει, οι εργαζόμενοι, που πίστευαν ότι τα κνιτοειδή ήταν ναυαγοσώστες - σωτήρες στη φουρτούνα της κρίσης και φίλοι του λαού, πετάγονται στα αζήτητα της ανεργίας και της ανημπορίας, αδύναμοι να εξηγήσουν τι τους συνέβη και γιατί.

Αλλά τέτοια δε συγκινούν ιδιαίτερα τους κνιτοσυριζαίους σοσιαλφασίστες.

Για να επανέλθουμε όμως στην ειδική περίπτωση του Μαρινόπουλου, παρά την τραγική κατάσταση της εταιρείας, οι εργαζόμενοι στην αλυσίδα δεν ήταν “μέσα” παρά έναν μισθό, σε μια χώρα που σε ένα μεγάλο κομμάτι του προλεταριάτου και της φτωχής υπαλληλίας χρωστούνται τρεις, τέσσερις, πολλές φορές εφτά και οχτώ μισθοί σε διάφορα μικρά, μεσαία ή και μεγάλα αφεντικά.

Ωστόσο, η αγωνία των υπαλλήλων του Μαρινόπουλου ήταν εύλογη, καθώς οι προμηθευτές ζητούσαν και πετύχαιναν αναγκαστικές εκτελέσεις πληρωμής για τα χρεωστούμενα από την επιχείρηση, φοβούμενοι ότι αν χρεοκοπήσει οριστικά, θα χάναν τα αυγά και τα καλάθια. Αυτό μεγάλωνε ακόμη περισσότερο την πίεση στην εταιρεία, η οποία τελικώς κατέφυγε στα δικαστήρια για προστασία από τους πιστωτές της και εξυγίανση εν λειτουργία (άρθρο 99).

Σε αυτό το σημείο, έκανε την εμφάνισή του και πάλι - όπως και πριν λίγο καιρό στην Ηλεκτρονική - το ψευτοΚΚΕ, δηλαδή οι σύλλογοι - σφραγίδες που ελέγχει ο Περισσός στους εμποροϋπάλληλους και στους ιδιωτικούς υπάλληλους (στον Μαρινόπουλο οι κνίτες εμφανίζονται κυρίως με “μάσκα” τον πρώτο).

Το αντεργατικό ψευτοΚΚΕ συνήγορος του σαμποταριστικού κράτους

Όπως φάνηκε και στην Ηλεκτρονική, το ψευτοΚΚΕ σε κάθε τέτοια κομβική στιγμή, που το μέλλον χιλιάδων οικογε-

νειών κρέμεται από μια κλωστή, έρχεται να βάλει την κεντρική - σκληρή γραμμή του καθεστώτος, που απλώς ο Περισσός την εκφράζει στην πιο ωμή, στην πιο ψευτοεργατίστικη, σοσιαλφασιστική μορφή της.

Οι κνίτες λένε πάντα, ωμά και μονότονα στους εργαζόμενους (όχι ακριβώς με αυτά τα λόγια, αλλά σε αυτό πνεύμα): “Εσάς δε σας νοιάζει κι ούτε πρέπει να σας νοιάζει τι ακριβώς συμβαίνει και αλλάζει η ζωή σας σε μια μέρα, όταν σας απολύουν ή σας μειώνουν το μισθό ή νιώθετε ανασφάλεια για το μέλλον. Όλοι αυτοί οι διάβολοι, κρίσεις, χρεοκοπίες, πτωχεύσεις, προβλήματα, αφοράνε το κεφάλαιο, που στο κάτω κάτω έχει λεφτά στα σεντούκια του και βίλες στο εξωτερικό. Δεν έχετε σεις δουλειά να μπλέκεστε με το αν η τράπεζα δίνει ή δε δίνει δάνειο, αν η ΔΕΗ πουλάει ή δεν πουλάει στην εταιρεία ακριβά το ρεύμα, με το τι γίνεται με το πετρέλαιο, τους φόρους, το κράτος, την κυβέρνηση, με το τι επίδραση έχουνε ή δεν έχουνε τα κάπιταλ κοντρόλς. Εσείς θα ζητάτε πάντα τώρα δα από το αφεντικό να πληρώσει στην ώρα του κι από κει και πέρα σε στην ώρα του και να πληρώσει, αλλιώς βάλτε του λουκέτο. Αυτή είναι η δουλειά κάθε συνειδητού εργάτη. Όλα τα άλλα είναι φιλοεργοδοτική γραμμή, που βάζει στους εργάτες έννοιες για το πώς θα σώσουν την επιχείρηση και τα κέρδη του αφεντικού τους, ταξική προδοσία”.

Η γραμμή αυτή έχει ένα βασικό χαρακτηριστικό: σαν αντιμαρξιστική - αντεργατική που είναι, βγάζει λάδι το σαμποταριστικό, ρωσόφιλο μεταπολιτευτικό ελληνικό κράτος, του οποίου τμήμα είναι και η ηγεσία του ψευτοΚΚΕ από το 1974 και πίοτερο από το 1981 και τον ανατολικό, φασιστικό ιμπεριαλισμό που αυτό το κράτος υπηρετεί δουλικά. Ουσιαστικά είναι γραμμή που συμμαχεί - με “αριστερές” δημοκοπίες - με αυτό το βρώμικο κράτος και διεισδύει δραστήρια σε αυτό για να χτυπήσει τα τμήματα της αστικής τάξης, κυρίως της ντόπιας, που έχουν σημαδευτεί από τους ρωσόδουλους προς εξολόθρευση.

Το πιο εξοργιστικό σε αυτή τη γραμμή είναι ότι αντιμετωπίζει την εργατική τάξη, τον δυνάμει φορέα της ανατροπής του καπιταλισμού και της ανθρώπινης προόδου ως μια αμόρφωτη, αντιδραστική μάζα, που ούτε μπορεί ούτε πρέπει να θέλει να μάθει πώς κινείται ο κόσμος, η οικονομία, η υλική ζωή. Οι κνίτες θέλουν τους εργάτες έρμαιο καταστροφών, κρίσεων, αλλαγών, που θα τους αλλάζουν και θα τους κάνουν άνω κάτω τη ζωή, χωρίς οι ίδιοι να καταλαβαίνουν ή να μπορούν να αναλύσουν το γιατί και κυρίως χωρίς να μπορούν να παρέμβουν και να σώσουν τον εαυτό τους και τις παραγωγικές δυνάμεις μέσα στους κυκλώνες των καπιταλιστικών κρίσεων.

Το μόνο που πρέπει να κάνουν, σύμφωνα με το ψευτοΚΚΕ οι εργάτες είναι να περιμένουν την επιβίωση τους από ένα κόμμα - “σωτήρα” που μόνιμα τους πο-

δοπατάει με τις άμαζες συμμορίες του που ονομάζονται κλαδικά σωματεία, δηλαδή ένα κόμμα που είναι σε ανειρήνευτη αντίθεση με το μαρξισμό, του οποίου η πρώτη αρχή του είναι ότι οι καταπιεσμένοι θα απελευθερωθούν οι ίδιοι από τα δεσμά τους.

“Οι ανταγωνισμοί που κορυφώνονται στον κλάδο του εμπορίου και όχι μόνο, οι συμφωνίες για εξαγορές και συγχωνεύσεις, τα ιδιωτικά συμφωνητικά με προμηθευτές, οι δανειοδοτήσεις της εταιρείας, **δεν αφορούν τους χιλιάδες εργαζόμενους στην επιχείρηση** (η υπογραμμιση δική μας). Αυτό που πρέπει να μας απασχολεί είναι η διασφάλιση όλων των θέσεων εργασίας, η ομαλή καταβολή των μισθών, τα εργασιακά δικαιώματα και όχι οι ανταγωνισμοί των επιχειρηματικών ομίλων που έχουν στήσει χορό στις πλάτες μας, στο άγχος και την αγωνία μας για το αύριο”, αναφέρουν οι απερίγραπτα κυνικοί σοσιαλφασίστες του ψευτοΚΚΕ στην ανακοίνωσή τους ως “Σύλλογος Εμποροϋπαλλήλων”. Είναι η ίδια γραμμή που πουλάνε και όλα τα κνιτοειδή της “αριστερής” στελεχικής καμαρίλας του κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και η ΛΑΕ, η τροτσκιστική ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τα νεοτροτσκιστικά μ-λ, καθώς και οι εργατίστικες - νεοκίτικες παραφυάδες τους μέσα στον ψευτοαναρχισμό.

Σε απλή μετάφραση, η γραμμή αυτή σημαίνει ότι το κάθε κράτος Τσίπρα και γενικά των σαμποταριστικών κυβερνήσεων, η κάθε ελεγχόμενη από το κράτος τράπεζα, η κάθε Επιτροπή Ανταγωνισμού, ο κάθε δικαστής, ο κάθε ξεχωριστός κεφαλαιοκράτης, το επίσημο αφεντικό, οι προμηθευτές, ο κάθε λογής παράγοντας θα μπορεί να παίζει στην πλάτη των εργαζομένων το οποιοδήποτε παιχνίδι, να τους κοροϊδεύει και να κανονίζει το μέλλον και τη ζωή των ιδίων και των παιδιών τους ερήμην τους. Αυτή την κτηνώδη γραμμή καταστροφής και συμμαχίας ουσιαστικά με το κράτος Τσίπρα ενάντια στους εργάτες και στο μέλλον τους το ψευτοΚΚΕ την πασάρει για “ντούρο αντικαπιταλισμό”, ενώ πρόκειται για τον πιο ξετσίπωτο φιλοϊμπεριαλισμό, δηλαδή για υποταγή των εργατών στα πιο μαύρα τμήματα της παγκόσμιας και της ντόπιας κεφαλαιοκρατίας, που έχουν για κοροφία και φάρο τους το ρώσικο κρατικοφασιστικό, πολιτικό - στρατιωτικό - οικονομικό μονοπώλιο.

Αυτό που δεν λένε δηλαδή οι αντεργάτες κνίτες και φυσικά τα σταυραδέρφια τους και παλιοί σύντροφοί τους του ΣΥΡΙΖΑ και της ΛΑΕ (και πώς θα μπορούσαν βέβαια να το πουν;) είναι ότι η κρίση της Μαρινόπουλος σαν επιχείρηση του λιανεμπορίου στην κύρια πλευρά της οφείλεται στο ότι εδώ και χρόνια συντελείται ένα πελώριο σαμποτάζ από κόμματα και ιδιαίτερα της λεγόμενης “Αριστεράς”, απέναντι στην παραγωγή της χώρας. Με διάφορα προσχήματα (οικολογικά, γραφειοκρατικά, προστασίας των αρχαίων κλπ.) εμποδίζονται επεν-

δύσεις που θα δημιουργούσαν θέσεις εργασίας ή εμποδίζεται ο εκσυγχρονισμός επιχειρήσεων που θα μείωνε το κόστος παραγωγής. Πολλές φορές μάλιστα τα αφεντικά, ακριβώς επειδή δεν τους επιτρέπεται να ρίξουν το κόστος με αυτό τον τρόπο και δεν θέλουν να τα βάλουν με το κράτος, ξεσπάνε πάνω στους εργατικούς μισθούς, τσακίζοντας το μεροκάματο.

Άλλες φορές πάλι, κυρίως με την πιστωτική ασφυξία εμποδίζεται η λύση των προβλημάτων της επιχείρησης, όπως στην περίπτωση της Ηλεκτρονικής Αθηνών, οπότε η εταιρεία κλείνει και οι εργάτες, που προηγουμένα το ΠΑΜΕ τους είχε ειδοποιήσει ότι η επιχείρηση δεν θα κλείσει αλλά ότι αυτά είναι κόλπα του αφεντικού για να τους μειώσει τους μισθούς, πετιούνται στο δρόμο. Το θέμα λοιπόν είναι να μη φτάσουν εκεί, δηλαδή στο λουκέτο, οι άμεσα παραγωγικές, αλλά και οι εμπορικές επιχειρήσεις.

Η αποφυγή του λουκέτου στα χέρια των εργαζομένων

Η αλήθεια είναι ότι, πέρα από τις σαμποταριστικές απάτες των κνιτών της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης, οι εργαζόμενοι βρίσκονται πραγματικά σε δύσκολη και σύνθετη θέση. Από τη μια, η ηγεσία του πανελλαδικού επιχειρησιακού τους σωματείου έχει να συγκαλέσει συνέλευση από το περασμένο φθινόπωρο και είναι ολότελα εξαφανισμένη μέσα σε αυτή την κρίση, όπως δηλώνουν απλοί εργαζόμενοι του Μαρινόπουλου, που λένε ότι δεν έχουν καμιά ενημέρωση και κρατιούνται στο σκοτάδι για τις καταγιστικές εξελίξεις του τελευταίου διαστήματος.

Από την άλλη, το σωματείο της Θεσσαλονίκης, που πρόσφατα το πήραν στα χέρια τους οι κνίτες, μαζί και οι κλαδικές “σφραγίδες” του ΠΑΜΕ στην Αθήνα, ρίχνουν τη γραμμή “εδώ και τώρα σύγκρουση ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟ με το αφεντικό”, κάνοντας πως δεν βλέπουν ότι αυτή τη στιγμή, πριν ακόμη κι απ’ το μισοχρεοκοπημένο αφεντικό, τον Μαρινόπουλο τον πιέζουν προς κλείσιμο κυρίως κράτος και τράπεζες. Αυτή η συγκυρία είναι που αναγκάζει τους μικρούς και μεσαίους προμηθευτές, βυθισμένους στο φόβο του λουκέτου και για τον εαυτό τους, να συμβάλουν στο κλείσιμο (κάτι που φαίνεται να αποφεύγεται προσωρινά, ουσιαστικά μέχρι τον Σεπτέμβρη, μετά την προστασία του Μαρινόπουλου από τους πιστωτές που διάταξε το δικαστήριο την 1η Ιουλίου).

Ωστόσο, το ότι ο Τσίπρας έστειλε τον άμεσα υπαγόμενο στον Τσακαλώτο πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους να αρνηθεί στο δικαστήριο (από πλευράς δημοσίου) την προστασία Μαρινόπουλου, πράγμα που ουσιαστικά αποθαρρύνει κάθε ενδιαφερόμενο επενδυτή εν όψει της κρίσιμης εκδίκασης του Σεπτέμβρη (όπου θα αποφασιστεί αν θα χο-

Η Έξοδος της Βρετανίας: Μεγάλο φασιστικό χτύπημα στην Ενωμένη Ευρώπη

συνέχεια από τη σελ. 1

κατασκευάζουν ένα δίθεν ανθρωπιστικό, δίθεν φιλεργατικό και δίθεν διεθνιστικό ψευτοευρωπαϊσμό που αναγνωρίζεται σαν τέτοιος από τα εξής οργανωμένα αδιέξοδά που προκαλεί:

α) Ρίχνει τα εξωτερικά σύνορα για πρόσφυγες και μετανάστες πριν υπάρξουν οι αντικειμενικοί και υποκειμενικοί όροι για αυτό έτσι ώστε να στρέφει τους τσακισμένους εργαζόμενους των ευρωπαϊκών χωρών ενάντια στους πρόσφυγες και μετανάστες και να δυναμώσει την ξενοφοβία και σε κάθε χώρα της ΕΕ τους ρατσιστές που σαν φασίστες είναι πάντα αντιευρωπαίοι (τακτική Τσίπρα, Μέρκελ, Γιουνκέρ).

β) Ρίχνει το συνολικό εργατικό μισθό (που περιλαμβάνει τα εργασιακά δικαιώματα και

κυρίως την περίθαλψη), ιδιαίτερα στις πιο φτωχές χώρες, λέγοντας παράλληλα ότι οι ψηλότεροι μισθοί θα ήταν τάχα δυνατοί μόνο αν οι πλούσιες χώρες της ΕΕ φέρνονταν “αλληλέγγυα”, δηλαδή αν πλήρωναν με δαμνικά ή και με χάρισμα την κατανάλωση των εργαζομένων των πιο αδύναμων χωρών της ΕΕ. Πέρα από τη γελοιότητα που έχει ένα γιατροσόφι που θέλει να αντιμετωπίσει το διπλό πρόβλημα που προκύπτει από μια παγκόσμια καπιταλιστική κρίση η οποία συνδυάζεται με μια ιστορικής διάστασης διάλυση των εργατικών κομμάτων και κινημάτων σε Ανατολή και Δύση, φτιάχνεται έτσι ταυτόχρονα ένας “αριστερός” αντιευρωπαϊσμός στο Νότο για τη δίθεν ειδική σκληρότητα του Βορρά και ένας “δεξιός” αντιευρωπαϊσμός στο Βορρά για τον δίθεν ειδικό παραιορισμό του Νότου (τακτική Τσίπρα, Ρέντζι, Γιουνκέρ). Εδώ οι απατεώνες απαιτούν επίσης οικονομική ομοσπονδοποίηση χωρίς να υπάρχει πριν ο όρος της πολιτικής ομοσπονδοποίησης που πάντα οι ανοιχτοί ρωσόφιλοι υπονομεύουν καταπιφίζοντας τα ευρωπαϊκά συντάγματα.

γ) Απαιτεί με διεθνιστικό πάθος την ειρηνική επίλυση όλων των πολεμικών συρράξεων εννοώντας την πάντα σαν συνεννόηση, ουσιαστικά υποχώρηση της ΕΕ, σε όλες τις επιθέσεις στον πλανήτη του νεοχιτλερικού άξονα, κύρια εκείνη του διαμελισμού και της μισοκατοχής της ευρωπαϊκής Ουκρανίας, με την οποία ο άξονας αυτός έχει ήδη πραγματοποιήσει το πρώτο εισαγωγικό βήμα, το “τεσχοσλοβάκινο” βήμα, ενός Τρίτου Παγκόσμιου πολέμου (τακτική Τσίπρα, Ρέντζι, Γιουνκέρ, Σταϊνμάγιερ, Μογκερίνι).

Πρωταθλητής αυτού του ύπουλου αντιευρωπαϊσμού και στις τρεις βασικές εκδηλώσεις του είναι η κυβέρνηση Τσίπρα, που σε όλες τις μεγάλες της προβοκάτσιες κατά της ΕΕ και της ΕΖ έχει τη γενναιοδωρή στήριξη όλης της ηγεσίας της ελληνικής αντιπολίτευσης, και της ανοιχτά αντιευρωπαϊκής και της “φιλοευρωπαϊκής”. Με τις προβοκάτσιες της αυτές, ειδικά με το προσφυγικό, η επίσημη Ελλάδα έπαιξε πολύ καθοριστικό ρόλο στην ενίσχυση του Brexit. Η Ευρώπη θα έχει πάρει πραγματικά το πιο μεγάλο της μάθημα από το Brexit μόνο αν καταλάβει ότι χειρότερο ακόμα από ένα Brexit θα είναι ένα διαρκές και άνευ όρων Gremain, δηλαδή μια συνεχιζόμενη παραμονή της Ελλάδας στην ΕΕ και στην ΕΖ, με τους όρους που θέλει για αυτήν την παραμονή το ελληνικό διακομματικό πολιτικό καθεστώς κορυφής, δηλαδή με σαμποτάζ στην παραγωγή, με ενοχοποίηση της ΕΖ για αυτό το σαμποτάζ και για την πείνα που προκύπτει από αυτό το σαμποτάζ, με δημιουργία νέου χρέους, με απαίτηση για νέο δανεισμό και για νέα χαρίσματα χρέους, και βεβαίως με νέα ανοίγματα συνόρων για ένα νέο δυνάμωμα των φασισμών στην ΕΕ, αλλά και με ότι άλλο σκαρφιστούν οι έλληνες προβοκάτορες και τα πουτινικά αφεντικά τους για να πετύχουν το πιο γρήγορο θάνατο της ΕΕ από το ελληνικό αγιάτρευτο καρκίνωμα μέσα της.

Το πρώτο λοιπόν διεθνιστικό καθήκον του ελληνικού λαού είναι να διαλύσει την προβοκατόρικη ρωσόφιλη πολιτική του ελληνικού διακομματικού πολιτικού καθεστώτος κορυφής, και να τσακίσει το κέντρο του, δηλαδή τη φασιστική κυβέρνηση Τσίπρα, και να ξεκαθαρίσει ότι όσο αυτό το καθεστώς θέλει τη χώρα μέσα στην ΕΕ για να σκοτώσει την ΕΕ, πρέπει όλοι οι λαοί της Ευρώπης να σταθούν απέναντί του και απέναντι σε μια τέτοια συμμετοχή. Γενικά οι λαοί της Ευρώπης πρέπει να συγκεντρώσουν την προσοχή τους σε όλους τους ψευτοευρωπαϊστές που μέσα στην Ευρώπη χτυπάνε την Ευρώπη. Ήδη για αυτούς προμηνύεται πεδίο δόξης λαμπρό από τα πρώτα μαντάτα που έρχονται από τους βρετανούς ηγέτες του Brexit. Αυτοί ξαφνικά με τους Τζόνσον και Φάρατζ αντίστοιχα, είτε

δεν ζητάνε άμεση έξοδο της Βρετανίας από την ΕΕ και εκθειάζουν τον προβοκάτορα Κάμερον που με τις “εξαίρεσεις για την Αγγλία” από την ΕΕ, προετοίμασε το Brexit, είτε διαψεύδουν τις προ-δημοψηφισματικές υποσχέσεις τους για καλή περίθαλψη στο λαό. Φαίνεται ότι αυτοί προοθούν την πιο διαλυτική και καταστροφική πολιτική για την ΕΕ, δηλαδή την πολιτική ούτε μέσα ούτε έξω από αυτήν, που σημαίνει ατέλειωτες διαπραγματεύσεις με τα πάντα να αιωρούνται μέσα στην ΕΕ, οπότε αυτή να μην μπορεί να τραβήξει το δρόμο της θεραπεύοντας τις πληγές της, αλλά και ούτε η Βρετανία να μπορέσει να θεραπεύσει τις δικές της. Πρόκειται για την αγαπημένη ιδανική κατάσταση της ρώσικης διπλωματίας που συνοψίζεται στη γενική στρατηγική αρχή του σοβιετικού (μετά ρώσικου) σοσιαλμπερλιανισμού για κάθε σύγκρουση που δεν τον θίγει άμεσα: “ούτε ειρήνη-ούτε πόλεμος”, εν προκειμένω: “ούτε έξοδος-ούτε παραμονή” στην ΕΕ. Υποθέτουμε ότι αυτή την πάσα των ηγετών του Brexit, θα την αρπάξουν γρήγορα οι ψευτοευρωπαίοι του Bremain με πρώτους τους διπρόσωπους Κάμερον, Γιουνκέρ, Μέρκελ, Ρέντζι, Ολάντ, Σταϊνμάγιερ, Μογκερίνι κλπ και θα οδηγήσουν την ΕΕ σε έναν ατέλειωτο παραλυτικό ίλιγγο κάνοντας μια ο ένας τον σκληρό προς το Ενωμένο Βασίλειο, και μια ο άλλος τον μαλακό. Θα προσπαθήσουν να οξύνουν έτσι τις αντιθέσεις και μέσα στους φιλοευρωπαίους της ΕΕ και μέσα στους φιλοευρωπαίους της Βρετανίας, καθώς και να οξύνουν παραπέρα τις σχέσεις Βρετανίας-ΕΕ.

Εδώ θα δοκιμαστούν οι κυβερνήσεις και οι λαοί όσο ποτέ άλλοτε στην ευρωπαϊκή ιστορία, καθώς αυτές οι εξελίξεις σχετίζονται, όπως είπαμε, με την προετοιμασία από τους διασπαστές της Ευρώπης ενός νέου παγκόσμιου πολέμου, που αν δεν αναχαιτιστεί από τους λαούς της τελευταίας θα είναι αναγκαστικά ο πιο καταστροφικός που θα έχει γνωρίσει ο κόσμος. Από αυτές τις προσπάθειες ανάσχεσης ωστόσο θα βγουν και θα δυναμώσουν νέες ιδέες, νέες πρωτοπορίες και τα νέα δημοκρατικά και κυρίως τα νέα χιλιπροδομένα επαναστατικά προλεταριακά κόμματα. Δεν είναι δυνατό οι λαοί να αφήνουν για πολύ τη βυθισμένη στις χρηματιστηριακές κομπίνες της πολιτικά κοντόφθαλμη δυτική μονοπωλιακή αστική τάξη να διαχειρίζεται την ίδια την ύπαρξή τους απέναντι στους ανατολικούς νεοκανίβαλους μπερλιανιστές και μάλιστα να φτάνει στο σημείο να συνεργάζεται μαζί τους για ένα γρήγορο κέρδος. Αναγκαστικά λοιπόν αργά ή γρήγορα θα μπουν οι λαοί μπροστά στα νέα αναπόφευκτα αντιφασιστικά μέτωπα.

Σε αυτά οι φασίστες και οι σοσιαλφασίστες των διαφόρων Brexit θα βρουν τους αληθινούς τους αντιπάλους.

Κάτω λοιπόν από αυτή τη λογική είναι επικαιρή όσο ποτέ η φράση του Μάο Τσε Τουνγκ για να απαντήσουμε στις πρόσκαιρες αφυπνιστικές για τους λαούς νίκες των αντιδραστικών: “Μεγάλη αναταραχή, θαυμάσια κατάσταση”.

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ρηγηθεί οριστικά η προστασία, ώστε να υπάρξει αναδιάρθρωση και εφαρμογή σχεδίου σωτηρίας του Μαρινόπουλου) πρέπει να γεμίζει κάθε εργαζόμενο με ανησυχία. Το ότι ο κνίτης πρωθυπουργός βγήκε μετά και έκανε τον “έξαλλο”, λέγοντας ότι τάχα είχε δώσει εντολή στον πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου να πει “ναι” κι εκείνος έκανε του κεφαλιού του και είπε “όχι”, ήταν απλώς παράσταση για τα μάτια των δανειστών, που έκπληκτοι βλέπουν μια επερχόμενη χρεοκοπία που, λόγω του όγκου της, μπορεί να φέρει ακόμη μεγαλύτερη οικονομική καταστροφή και ανάγκη νέων δανεικών κι αγύριστων για την Ελλάδα. Σ’ αυτούς ο Τσίπρας παριστάνει τον κάπως πιο ριζοσπαστικό, αλλά εν τέλει “ρεαλιστή” σοσιαλδημοκράτη.

Εμείς σαν ΟΑΚΚΕ, στο πνεύμα του παλιού, επαναστατικού ΚΚΕ, το οποίο δολοφόνησαν οι αντεργάτες σοσιαλφασίστες που σήμερα χρησιμοποιούν το όνομά του, καλούμε τους εργαζόμενους όχι μόνο να μην είναι αδιάφοροι για όσα συμβαίνουν στο ζήτημα της επιβίωσης ή της χρεοκοπίας του Μαρινόπουλου, αλλά αντιθέτως να μπουν με ορμή μέσα σε αυτό και να μάθουν καλά τα πάντα που αφορούν την επιβίωση της επιχείρησης. Αυτό είναι απαραίτητο και για να μην τους “φάει”, τους απολύσει, ή φτωχύνει η επιχείρηση, αλλά το πιο σοβαρό αυτή τη στιγμή είναι για να μην πεθάνει η επιχείρηση, γιατί τότε όλους τους περιμένει η ανεργία και η αναλγησία του κράτους του ΣΥΡΙΖΑ, καθώς και της άθλιας ρωσόφιλης αντιπολίτευσης Μητσοτάκη και Σία που κάνει αέρα στον ΣΥΡΙΖΑ όταν αυτός κλείνει ελληνικές επιχειρήσεις και σκοτώνει τους εργαζόμενους καθώς και όταν δίνει τη χώρα στους ρωσοκινέζους φασίστες για να φτιάξουν τα γκέτο τους τύπου ΚΟΣΚΟ. Οι εργαζόμενοι της Μαρινόπουλος όπως και όλων των επιχειρήσεων πρέπει να μαζευτούν, να οργανωθούν, να συζητούν πλατιά, να αποφασίζουν σε γενικές συνελεύσεις τα βήματα τους και συνεχώς, τοπικά και πανελλαδικά να μαθαίνουν και την τελευταία λεπτομέρεια για όλη αυτή την ιστορία, από την αρχή τουλάχιστο της κρίσης και μετά.

Κι από κει και πέρα, με το όπλο του εργατικού ελέγχου που σημαίνει απαίτηση για της γνώση ΟΣΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΩΝ στοιχείων μπορούν για την οικονομική κατάσταση της εταιρίας που δουλεύουν, να μελετήσουν όλες τις πτυχές των εξελίξεων γύρω από την επιβίωση της επιχείρησης, να αναγκάσουν την κυβέρνηση και το κράτος - τράπεζες, να πάρουν ενεργητικά θέση σωτηρίας της επιχείρησης, που σημαίνει σωτηρία των χιλιάδων εργαζομένων σε αυτήν και τελικά των χιλιάδων εργαζομένων στις κάθε λογής μικροεπιχειρήσεις που την προμηθεύουν με προϊόντα. Κι από την άλλη, να μην αφήσουν την εργοδοσία, σε όποιο σχέδιο αναδιάρθρωσης, να πετσοκόψει τον αριθμό των εργαζομένων εντατικοποιώντας την δουλειά τους, αν μείνουν ανοιχτά όλα τα καταστήματα, ή να τους τσακίσει το μεροκάματο. Το μέχρι πού οι εργαζόμενοι μπορεί να δεχτούν να κάνουν τακτικές υποχωρήσεις θα το αποφασίσουν οι ίδιοι ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ, χωρίς τις “έμμεσες” παροτρύνσεις και του ΠΑΜΕ και της εργοδοσίας για τη γραμμή που αυτοί θέλουν.

Γιατί η εργοδοσία εκτός από το ότι φοβάται σχεδόν πάντα, όπως είπαμε, να συγκρουστεί με το κράτος, σε κάθε περίπτωση θέλει, όπως και το ΠΑΜΕ για τους δικούς του λόγους, να μην ανακατεύονται οι εργαζόμενοι στα οικονομικά της εταιρείας και στα ζητήματα της διάσωσης της κυρίως για να μην τους έχει οργανωμένους και ισχυρούς απέναντί της αν η επιχείρηση επιζήσει.

Πάνω απ όλα πάντως η συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων σήμερα πρέπει να προκύψει κόντρα στην απόλυτη αδιαφορία και την γραμμή διάλυσης που ακολουθεί η διοίκηση του επιχειρησιακού σωματείου και κυρίως κόντρα στο ραβδί των κλαδικών ψευτοαριστερών συνδικαλιστών, που θέλουν να φέρουν τους εργαζόμενους, έξω από τη συνείδηση και την άμεση εμπειρία τους, στην καταστροφική - ακροδεξιά φιλορώσικη-φιλοκινέζικη συνδικαλιστική γραμμή του λουκέτου.

Η ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ
[http:// www.oakke.gr](http://www.oakke.gr), e-mail: info@oakke.gr

Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ ΣΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΚΟΣΚΟ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

συνέχεια από τη σελ. 1

εταιρικούς κανονισμούς που θα διέπουν τη λειτουργία του σαν εταιρεία στο χώρο του λιμανιού. Σημειώνουμε ότι οι εργαζόμενοι του ΟΛΠ είχαν προσφύγει στην Επιτροπή Ανταγωνισμού για τη σύμβαση η οποία έκρινε τελικά (προφανώς) ότι δεν υπάρχει κίνδυνος παραβίασης του ανταγωνισμού από την Κόσκο. Πως αλλιώς θα έκρινε μια κρατικά ελεγχόμενη επιτροπή που αντίθετα έβγαλε πόρισμα ότι μπαίνουν ζητήματα αθέμιτου ανταγωνισμού στη συμφωνία Σκλαβενίτη - Μαρινόπουλου για εξαγορά 33 καταστημάτων σούπερ μάρκετ, δηλαδή για τη δημιουργία μιας μη μονοπωλιακής πλιν όμως ελληνικής επιχείρησης;

Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση είχε διαπραγματεύσει με την αντίστοιχη Επιτροπή Ανταγωνισμού της Κομισιόν για το πλαίσιο της σύμβασης, καθώς και για το περιεχόμενο και τη μορφή της κρατικής εποπτείας.

Προφανώς, ο Δρίτσας, άλλαξε κάποια από τα πιο δουλικά απέναντι στην Κόσκο σημεία του νόμου για να μπορέσει να καθιστάσει κάποιες πλευρές που αντιδρούσαν (ίσως από την ΕΕ), και έφερε ένα κείμενο τροποποιημένο ώστε να δίνει κάποια ελάχιστη κατοχύρωση στο δημόσιο.

Η διαδικασία του κατεπείγοντος με την οποία η κυβέρνηση έφερε στη συνέχεια το νομοσχέδιο για συζήτηση και ψήφιση στη Βουλή μέσα σε δύο μόνο μέρες, επέτρεψε να γίνει μία ωμή και απροκάλυπτη παρέμβαση της Κόσκο που ανέτρεψε όλες αυτές τις αλλαγές, μέσα από μία πραξικοπηματική αντι-κοινοβουλευτική διαδικασία.

Έτσι στις συνεδριάσεις της 29-30 Ιούνη έγινε στην πράξη δεκτό ότι μπορεί στην ελληνική επικράτεια να καταθέτει νομοθετικές ρυθμίσεις προς ψήφιση το κράτος της Κίνας (!!!), καθώς και μομφή προς τον αρμόδιο κυβερνητικό υπουργό επειδή δεν λειτουργεί σύμφωνα με τα κινέζικα συμφέροντα αλλά και υποδείξεις προς τα κοινοβουλευτικά κόμματα να είναι συνεπή προς τις υποχρεώσεις τους απέναντι στην Κίνα! Αυτά σε οποιοδήποτε ανεξάρτητο κράτος θα θεωρούνταν απαράδεκτες, αποικιοκρατικού τύπου συμπεριφορές. Αυτό βέβαια δεν συμβαίνει στην Ελλάδα του Τσίπρα και των συνοδοιπόρων του.

Συγκεκριμένα, κατά τη διάρκεια της συζήτησης στην Επιτροπή της Βουλής στις 29 Ιούνη, στην οποία μάλιστα ο Δρίτσας σε μία “ανοιχτή δημοκρατική διαδικασία” είχε καλέσει εκπροσώπους εργαζομένων, φέρων και δήμων, η Κόσκο έστειλε μία επιστολή απευθείας στην Επιτροπή της Βουλής (!) με την οποία ζητούσε να μην ψηφιστεί το νομοσχέδιο όπως είχε κατατεθεί (!) γιατί “παραβιάζει τα συμφωνηθέντα” με την ελληνική κυβέρνηση, και έδινε και ένα παράρτημα με τη λίστα των απαιτούμενων αλλαγών... Προφανώς ο Δρίτσας φώναξε όλους αυτούς στη Βουλή για να καταλάβουν ότι μπορούν να μιλάνε όσο θέλουν, εντελώς “δημοκρατικά”, αλλά όταν έρθει η ώρα των αποφάσεων η Κίνα αποφασίζει!

Ασφαλώς ένα νομοσχέδιο αποφασίζεται από μία κυβέρνηση και ψηφίζεται από μία Βουλή και δεν αποτελεί αντικείμενο συμφωνίας μεταξύ μιας εταιρείας και ενός κρατικού οργανισμού όπως είναι το ΤΑΠΕΔ. Επίσης, η εταιρεία έχει δικαίωμα να διαπραγματεύεται για οποιοδήποτε ζήτημα την ενδιαφέρει με το ΤΑΠΕΔ ή έστω να απευθύνεται στην ελληνική κυβέρνηση, αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να διαπραγματεύεται με ολόκληρη την ελληνική Βου-

λή!

Κι όμως σύσσωμη σχεδόν η αντιπολίτευση (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι, Ένωση Κεντρώων) στράφηκε με μένος κατά της κυβέρνησης που δυσαρέστησε την Κίνα. Το ψευτοΚΚΕ και οι ναζήδες της “Χρυσής Αυγής” που παριστάνουν τους φίλους των εργατών έκαναν ότι διαμαρτύρονται, με τη διαφορά ότι **δεν διαμαρτύρονταν σε κανένα σημείο εναντίον του κινέζικου κράτους**, αλλά εναντίον κάποιου ιδιωτικού μονοπωλίου, την ώρα που ο Δρίτσας δήλωνε στη Βουλή πόσο σέβεται την Κόσκο, μία εταιρεία με κρατική υπόσταση, αλλά και τη “Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας”. Βέβαια κάτι ψέλισε λίγο μετά για τον άσχημο τρόπο της Κόσκο προφανώς για να μην γίνει τελείως ρεζίλι. Σε ότι αφορά τους ναζήδες ειδικά είναι γνωστό πως έχουν τις καλύτερες σχέσεις με την Κόσκο στις προβλήτες II και III λειτουργώντας σαν εργοδηγοί και επιλογείς προσωπικού, και προδιαγράφεται ήδη ο ρόλος που θα παίξουν στο λιμάνι του Πειραιά όταν η Κόσκο εγκατασταθεί.

Όλοι μαζί ωστόσο, δηλαδή και τα έξι κόμματα, δέχθηκαν να σταματήσει για μία ώρα η συνεδρίαση της **Ολομέλειας** της Βουλής, **για να φέρει ο Δρίτσας στη μέση της διαδικασίας, κουρελιάζοντας κάθε διάταξη του κανονισμού, ένα άλλο κείμενο νόμου στα επίμαχα σημεία, και να συνεννοηθεί η διαδικασία της συζήτησης και της ψηφοφορίας με διαφορετικό κείμενο νόμου για το οποίο δήλωσε την ικανοποίηση της η Κόσκο!!!** Αυτό το ονόμασαν διακοπή για “νομοτεχνικές βελτιώσεις”... Αφού ήταν σίγουρο ότι ικανοποιείται η Κόσκο προχώρησε η ψηφοφορία, όπου όλοι υπερψήφισαν το νομοσχέδιο εκτός από το ψευτοΚΚΕ και τους ναζήδες που καταψήφισαν εκ του ασφαλούς για να μη χρεωθούν το κινέζικο εργασιακό γκέτο, τη διαφθορά και τη βία που έρχονται στο λιμάνι, αφού ήταν σίγουρο ότι δεν διακινδυνεύονται τα κινέζικα συμφέροντα. Άλλωστε ήδη αυτά τα δυο κόμματα κάνουν σήμερα συνδικαλιστικά κουμάντο στις προβλήτες 2 και 3 (αν μπορεί να μιλάει κανείς για συνδικαλισμό σε φασιστικό εργασιακό γκέτο).

Εννοείται ότι ο Δρίτσας και η κυβέρνηση καθόλου δεν ήθελαν να δυσαρεστήσουν την Κίνα, απλά μεθόδευαν άλλο ένα πραξικόπημα από τα πολλά που έχουν κάνει στη διάρκεια του αγωνισμού και των διαπραγματεύσεων με την Κόσκο, για να μπορέσουν να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά της. Μόνο με το άλλοθι του εκβιασμού της “αποχώρησης του επενδυτή” θα μπορούσαν να περάσουν αυτές τις κατάρπτους αντι-συνταγματικές ρυθμίσεις και στην Ελλάδα και στην ΕΕ. Είναι φανερό επίσης ότι μόνο η δουλική στα ρωσοκινέζικα συμφέροντα κυβέρνηση Τσίπρα και οι υπόλοιπες ομόφρονες κοινοβουλευτικές ηγεσίες θα μπορούσαν να δώσουν βάση σε έναν τέτοιο κάλπικο εκβιασμό. Πως ήταν δυνατό παραμονές της εγκατάστασής της να αποχωρήσει η Κόσκο από την πιο στρατηγική της επένδυση στην καρδιά της Ευρώπης, το πρώτο μεγάλο ευρωπαϊκό λιμάνι που παίρνει στη διαχείριση της, και τη στιγμή που η συνολική κερδοφορία της στηρίζεται αυτή τη στιγμή σε ένα μεγάλο βαθμό στις προβλήτες II και III; Ήταν η ελληνική πλευρά που είχε το πάνω χέρι σε αυτή την υπόθεση, και θα μπορούσε να αναβάλει μέχρι και το ταξίδι του Τσίπρα στην Κίνα για αυτή την πρόκληση, όχι να στέκεται προσοχή στις κινέζικες απαιτήσεις.

Δεν βρέθηκε βέβαια ούτε ένας να επι-

στρέψει την απίστευτα προκλητική δήλωση της Κόσκο στην επιστολή της ότι με απόλυτη συνέπεια έχει δείξει προσήλωση στα συμφωνηθέντα με το ελληνικό δημόσιο! Πρόκειται για την εταιρεία που δεσμεύτηκε να σέβεται την ελληνική εργατική νομοθεσία στην αρχική σύμβαση για την προβλήτα II, και στην πράξη την παραβίασε βάνουσα μέσω των εργολάβων και των υπεργολάβων, ενώ αρνείται μέχρι σήμερα να αναγνωρίσει συνδικαλιστικούς εκπροσώπους των εργαζομένων. Πρόκειται επίσης για την εταιρεία που απαιτήσε και πέτυχε επί κυβέρνησης Σαμαρά την αναστολή της καταβολής του εγγυημένου ανταλλάγματος (ενοικίου) για την προβλήτα II κατά παράβαση κάθε συμφωνίας και κάθε όρου του σχετικού διαγωνισμού.

Αλλά πώς να μη δείξει τέτοιο θράσος, όταν κανένα κόμμα δεν την καταγγέλλει για αυτές τις παραβιάσεις, και οι αλληπάλληλες κυβερνήσεις της κάνουν κάθε διευκόλυνση;

Οι “νομοτεχνικές βελτιώσεις” που τα δίνουν όλα στην Κίνα

Ποιες ήταν οι κύριες “νομοτεχνικές βελτιώσεις” που έδωσε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ANEA με την ευλογία των υπολοίπων στην Κίνα;

1. Στο νομοσχέδιο υπήρχε η συνταγματικά προφανής πρόβλεψη ότι η εφαρμογή της σύμβασης δεν πρέπει να περιορίζει την εξουσία του υπουργού να ασκεί τις αρμοδιότητές του. Αυτό δεν άρεσε στην Κόσκο. Ο Δρίτσας ουσιαστικά θέσπισε τελικά ακριβώς την αντίστροφη διάταξη με την “προσθήκη” της φράσης ότι ο υπουργός δεν μπορεί να ασκεί τις αρμοδιότητές του με τρόπο αντίθετο με τα προβλεπόμενα στη Σύμβαση!!! Δηλαδή εκεί που η άσκηση της εκτελεστικής εξουσίας από τον υπουργό για θέματα της αρμοδιότητάς του υπερίσχυε της εφαρμογής της Σύμβασης, τώρα η εφαρμογή της Σύμβασης μπορεί να περιορίζει με οποιοδήποτε τρόπο τον υπουργό. Δηλαδή ο Δρίτσας αυτοκαταργήθηκε υπέρ της Κόσκο.

2. Μέχρι σήμερα ο ΟΛΠ έκανε δημόσιους διαγωνισμούς για συμβάσεις έργων με τρίτους. Τώρα η Κόσκο απαιτήσε και πέτυχε η υποχρέωση αυτή να καταργηθεί και να κάνει απευθείας αναθέσεις. Όμως για κάποιον που δεν είναι ιδιοκτήτης ενός δημόσιου χώρου αλλά ενοικιαστής δεν είναι δυνατό το δημόσιο να μην έχει κανένα λόγο στον τρόπο και στην αξιοπιστία με τα οποία γίνονται εργασίες που θα αλλάξουν για πάντα της στρατηγικότερες υποδομές του λιμανιού. Δηλαδή η ΚΟΣΚΟ θα βάλει αποκλειστικά δικούς της εργολάβους και υπεργολάβους οποιασδήποτε πιστοποίησης ή μη πιστοποιημένους τους οποίους θα χρησιμοποιεί για τις λιμενικές και άλλες κατασκευαστικές εργασίες!!!

3. Η Κόσκο μπορεί να πραγματοποιεί οποιοδήποτε επενδυτικό έργο στο λιμάνι χωρίς να πάρει καμία έγκριση των όρων του από οποιαδήποτε αρμόδια αρχή, αρκεί να καταθέσει το φάκελο! Αν η έγκριση δεν έχει δοθεί μέσα σε 90 μέρες, μπορεί να ξεκινήσει τις εργασίες, γιατί μόνο η πάροδος των 90 ημερών σημαίνει και έγκριση! Τι σημαίνει μετά την πάροδο των 90 ημερών θα έχει εγκριθεί έτσι κι αλλιώς; Σημαίνει ότι όλα θα μπορούν να εγκρίνονται με το πρόσχημα ότι δεν υπήρχε ο χρόνος να ελεγχθούν. Αυτό είναι άλλοθι για όλα τα κατασκευαστικά εγκλήματα. Εδώ δηλαδή δεν ενδιαφέρει να τηρούνται οι περίφημοι περιβαλλοντικοί όροι μέσω των οποίων ότι ή-

ταν μη ρόσικο και κινέζικο ακυρωνόταν από την κυβέρνηση, από το Δήμο, από το ΣΤΕ και από τα “κινήματα του λαού” Αυτή η ρύθμιση πέρασε στην ελληνική Βουλή για την Κόσκο σα “νομοτεχνική βελτίωση” την ώρα που άπειρες επενδύσεις λιμνάζουν για χρόνια και περιμένουν την τελευταία υπογραφή του τελευταίου υπαλλήλου της τελευταίας υπηρεσίας αφού εκδοθούν και οι σχετικές αποφάσεις του ΣΤΕ... Είναι μόνο η Κόσκο στην Ελλάδα που θα μπορεί να κάνει ότι θέλει, όποτε θέλει και όπως θέλει στο λιμάνι της Κίνας που θα γίνει ο Πειραιάς. Άλλωστε το είτε καθαρά ο Τσίπρας ότι ο Πειραιάς θα γίνει η πύλη της Κίνας στην Ευρώπη.

4. Στο νομοσχέδιο προβλεπόταν ότι για θέματα για τα οποία υπάρχουν κενά στη σύμβαση προβλέπεται η συμπληρωματική εφαρμογή του Αστικού Κώδικα. Πρόκειται για εφαρμογή εθνικής νομοθεσίας στη σύμβαση που δεν έγινε δεκτή από την Κόσκο, και διαγράφηκε!

5. Επίσης, δόθηκε το δικαίωμα στην Κόσκο να θεσπίζει εταιρικούς κανονισμούς για τον ΟΛΠ όπως και να τροποποιεί τους υφιστάμενους, δηλαδή και πάλι σαν να μην είναι ενοικιαστής του λιμανιού αλλά ιδιοκτήτης.

Ο Δρίτσας δήλωσε μετά από όλα αυτά ότι “έγινε πολύ κακό για το τίποτα”. Αυτά είτε ο υποτιθέμενος επικεφαλής της αντι-Κόσκο γραμμής μέσα στην κυβέρνηση, που μέχρι το τέλος επέμεινε να μην αφαιρέσει από το νόμο το δικαίωμα της Κόσκο να καταργεί τον εργασιακό κανονισμό του ΟΛΠ και να τον αντικαθιστά με μία απλή απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του ΟΛΠ, χωρίς κανένα κοινοβουλευτικό και “φιλεργατικό” κόμμα να τον καταγγείλει γι’ αυτό.

Με την αισχρή επίδειξη δουλικότητας του πολιτικού καθεστώτος της χώρας έκλεισε η παράδοση του λιμανιού στο φασιστικό κινέζικο κράτος με την κύρωση της σύμβασης που έχει ισχύ έως το 2052, ενώ ο Τσίπρας χαιρέτισε από την Κίνα όπου βρισκόταν με το μισό υπουργικό συμβούλιο τις “επενδυτικές” της δραστηριότητες στη χώρα.

Η Κίνα δεν έκανε πολύ φασαρία για το τίποτα. Υπάρχει ήδη το προηγούμενο του λιμανιού της Νάπολης που πήρε η Κόσκο υπό τη διαχείρισή της και έγινε άντρο λαθρεμπορίου και συμμοριών. Θέλει πλήρη ασυδοσία στο λιμάνι για να μπορέσει να εφαρμόσει το δικό της νόμο, το εργασιακό της γκέτο και τελικά να το μετατρέψει σε ένα χώρο διακίνησης και αλλαγής ετικετών των εμπορευμάτων της, δηλαδή λαθρεμπορίου, χωρίς κανέναν κρατικό έλεγχο. Δεν απαιτεί αυτούς τους όρους για να διασφαλίσει καλό επενδυτικό περιβάλλον για την ακτοπολιεία, την κρουαζιέρα ή τη ναυπηγοεπισκευή. Την Κίνα την ενδιαφέρει η πύλη της και η Ελλάδα ας πεθάνει γι αυτό.

Η ΟΑΚΚΕ υποστήριξε από την πρώτη στιγμή το δικαίωμα αγώνα των λιμενεργατών για την υπεράσπιση των εργασιακών τους δικαιωμάτων και έχει καταγγείλει ήδη από το 2008 το καθεστώς που επέτρεψε στην Κίνα να βάλει πόδι στην προβλήτα II με αποικιοκρατικούς όρους. Θα συνεχίσει την καμπάνια της με το κάλεσμα για τη συγκρότηση ενός πλατιού μετώπου των δημοκρατών, των εργαζομένων και όλου του λαού του Πειραιά για να ανατραπεί η διαδικασία της υποδούλωσης της πόλης στο φασιστικό κινέζικο μονοπώλιο και το συμμαχικό του και πιο ηγεμονικό πολιτικό ρόσικο μονοπώλιο.

Ο δίκαιος αγώνας των εργαζομένων του ΟΛΠ και πως μπορεί να είναι νικηφόρο ένα εργατικό κίνημα κατά των ανατολικών φασιστών

συνέχεια από τη σελ. 7

Κίνα είναι στρατηγική σύμμαχος. Γι' αυτό άλλωστε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προχωράει στην ιδιωτικοποίηση του ΟΛΘ με το ίδιο μοντέλο που εφαρμόστηκε στο λιμάνι του Πειραιά γιατί συμμετέχουν στο διαγωνισμό με αξιώσεις οι ρώσικοι σιδηρόδρομοι. Εκεί η διαδικασία καθυστερεί γιατί είναι πιο δύσκολο στην Ευρώπη να χωνέψει ένα αμιγώς ρώσικο κεφάλαιο σε μεγάλο ευρωπαϊκό λιμάνι, ιδιαίτερα μετά το διαμελισμό της Ουκρανίας από τη Ρωσία.

Ήταν χαρακτηριστική η κατάπλυση στάση των κοινοβουλευτικών κομμάτων στη Βουλή όταν παρά τις εκκλήσεις της ΟΜΥΛΕ, κανένας δεν την υποστήριξε στο αίτημα να συμπεριληφθούν οι ρυθμίσεις που ζητούσε στο νόμο, όπως επίσης και όταν αγνοήθηκαν πλήρως οι θαρραλέες καταγγελίες του προέδρου της Γεωργακόπουλου στην Επιτροπή της Βουλής για τις άθλιες συνθήκες δουλειάς στις προβλήτες II και I-II, για τα μηνύματα στα κινητά των εργαζομένων στις τρεις τα ξημερώματα, και για τη μεταφορά μέχρι και σήμερα των τραυματισμένων σε εργατικά ατυχήματα με ΙΧ αντί για ασθενοφόρο για να μην ελέγχεται η Κόσσο για τις συνθήκες ασφάλειας. Αντίθετα ακριβώς από αυτή τη στάση κυβέρνηση και κόμματα κινητοποιήθηκαν εσπευσμένα και κουρέλιασαν την κοινοβουλευτική διαδικασία για να ικανοποιηθούν τα αιτήματα της επιστολής της Κόσσο.

Η απομόνωση ωστόσο από τα κοινοβουλευτικά κόμματα και συνδικάτα δεν θα ήταν αρκετή για τη διάλυση αυτού του αγώνα, αν αυτός είχε καταφέρει να συσπειρώσει έστω σε επίπεδο συμπάθειας τους εργαζόμενους και το λαό του Πειραιά και όλης της χώρας.

Μία τέτοια συσπείρωση όμως δεν θα μπορούσε να γίνει κάτω από το σύνθημα που σήκωσαν από την αρχή όλα τα σωματεία των λιμενεργατών σαν κεντρικό, συμπεριλαμβανομένης της ΟΜΥΛΕ δηλαδή το σύνθημα "όχι στην ιδιωτικοποίηση".

Πέρα από το ότι αυτό είναι ένα ψέμα αφού δεν πρόκειται για ιδιωτικοποίηση, αλλά για κρατικοποίηση του λιμανιού του Πειραιά από το κινέζικο κράτος, αυτό το σύνθημα ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες της κρίσης και της εξαθλίωσης ενός μεγάλου τμήματος του πληθυσμού, δεν μπορεί να κερδίσει το λαό όταν υπάρχουν ενάμισι εκατομμύριο άνεργοι που δεν μπορούν να βρουν όχι μια αξιοπρεπή δουλειά, αλλά οποιαδήποτε δουλειά. Ιδιαίτερα δεν μπορεί να κερδίσει τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα που δουλεύουν κάτω από άθλιες συνθήκες, με άθλια μεροκάματα, και συχνά έξω από οποιαδήποτε προστασία της εργατικής νομοθεσίας.

Αυτοί όλοι θα μπορούσαν να υποστηρίξουν με αρκετή θερμότητα τους λιμενεργάτες και τους υπαλλήλους του ΟΛΠ, αν αυτοί ξεκαθάριζαν από την αρχή ότι δεν επιδιώκουν κάποια ειδικά προνόμια κρατικο-υπαλληλικού τύπου, αλλά σαν εργαζόμενοι θέλουν τα εργασιακά και τα νόμιμα συνδικαλιστικά δικαιώματα που είχαν, που έχουν σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό και άλλες μεγάλες επιχειρήσεις ακόμα και ιδιωτικές αλλά δεν τις έχει η συγκεκριμένη Κόσσο. Αν έβραζαν δηλαδή σα βασικό ζήτημα ότι δεν πρόκειται για μια ιδιωτικοποίηση που γίνεται στο λιμάνι, αλλά ότι ετοιμάζεται εκεί μια γαλέρα με εργασιακές συνθήκες Κίνας, δηλαδή φασιστικές, μιας και στις κινέζικες κρατικές επιχειρήσεις απαγορεύεται κάθε συνδικαλισμός δια ροπάλου. Αυτές οι συνθήκες δεν θα ήταν ένας ισχυρισμός αλλά είναι ζωντανές στις προβλήτες 2 και 3.

Έτσι, θα αντέστρεφαν το κλίμα που δημιουργείται από την κυβέρνηση και από τους δήθεν φιλοαναπτυξιακούς φίλους της Κόσσο, ότι οι εργαζόμενοι του ΟΛΠ είναι μία άλλη διεφθαρμένη και τεμπέλικη συντεχνία του δημοσίου που δεν θέλει επενδύσεις στην Ελλάδα που έχουν ιδιωτικού τύπου συνθήκες εργασίας. Οι εργαζόμενοι του ΟΛΠ έπρεπε να αναδείξουν ότι απλά δεν θέλουν όρους Κίνας, δηλαδή να αναδείξουν ότι **δεν υπάρχει σε καμία άλλη ευρωπαϊκή χώρα αντίστοιχη περίπτωση κινέζικης επένδυσης που να έχει συνοδευτεί από την κατάργηση της νομοθετικής προστασίας των εργασιακών δικαιωμάτων στη χώρα αυτή και γενικά την καταπάτηση των κατοχυρωμένων στις ευρωπαϊκές συνθήκες στοιχειωδών εργασιακών δικαιωμάτων.** Κανονικά δηλαδή αυτό το τόσο σημαντικό κίνημα έπρεπε να ζητάει ενότητα με την Ευρώπη, και όχι να την καταγγέλλει σα δήθεν υπεύθυνη για την εγκατάσταση της Κόσσο, επειδή η Ευρώπη στηρίζει τις ιδιωτικοποιήσεις.

Για να επιτραπεί στην Κίνα η εξαγορά της σουηδικής αυτοκινητοβιομηχανίας Volvo, αυτή υποχρεώθηκε να σεβαστεί ευλαβικά τις συνθήκες εργασίας όπως ακριβώς είχαν διαμορφωθεί **μέχρι τη μεταβίβαση.** Μόνο σε χώρες του τρίτου κόσμου, κυρίως της Αφρικής, έχει επιτραπεί στην Κίνα, να κάνει επενδύσεις με την εφαρμογή βάνουσων εργασιακών συνθηκών και κτηνώδους καταπίεσης όπως κάνει στην 2 και 3 του Πειραιά.

Στην προπαγάνδα κυβέρνησης και αντιπολίτευσης ενάντια στους λιμενεργάτες χρησιμοποιήθηκε και το ζήτημα των μετατάξεων, ιδιαίτερα αφού υπάρχουν το αρνητικό ιστορικό των προγραμμάτων της εθελούσιας εξόδου με τα οποία τέλειωσαν οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων στην πρώτη φάση της εγκατάστασης της Κόσσο στην προβλήτα II. Τότε όλα τα σωματεία δέχθηκαν να αδειάσουν την προβλήτα για την Κόσσο με κρατικά έξοδα και τη διευκόλυναν με αυτό τον τρόπο να εγκαταστήσει το κάρτερό της.

Παρά το που δεν έβαλαν σαν αίτημα τις μετατάξεις, τα σωματεία τις δέχθηκαν όταν τους τις πρότεινε το υπουργείο χωρίς να καταγγείλουν το φόρτωμα για άλλη μια φορά του κρατικού προϋπολογισμού για να ελαφρυνθεί το κόστος εγκατάστασης της Κόσσο. Εκεί πάτησε το πιο άθλιο κομμάτι του ΠΑΣΟΚ υπό τη σημερινή ηγεσία της φιλοσυριζαίας Φ. Γεννηματά, και όχι μόνο δεν έβαλε σαν κεντρικό ζήτημα στη Βουλή το αίτημα των εργαζομένων για σεβασμό του γενικού κανονισμού προσωπικού του ΟΛΠ, αλλά έβαλε θέμα ονομαστικής ψηφοφορίας ενάντια στις μετατάξεις, τις οποίες καταψήφισε μαζί με το ψευτοΚΚΕ και τους ναζήδες !!! Οι μετατάξεις μπορεί να υπάρχουν σαν μια διέξοδος από το νομοθετημένο πια από την κυβέρνηση κάρτερο της Κόσσο ή διέξοδος από την κόλαση της ανεργίας, ιδιαίτερα αν η Κόσσο επιχειρήσει απολύσεις των "ατίθασων" του ΟΛΠ. Όμως τα σωματεία δεν πρέπει να τις κάνουν δεκτές για άλλη μια φορά σαν κρατική μέθοδο εξαγοράς για να αδειάσουν το χώρο για λογαριασμό της Κόσσο. Γι' αυτό πρέπει να καταγγέλλουν την κυβέρνηση ότι προτείνει τις μετατάξεις για να φέρει τη γαλέρα.

Μόνο με ένα τέτοιο κίνημα που θα ενημέρωνε το λαό της Ελλάδας, και ειδικά τον πειραιώτικο λαό, θα μπορούσε να έχει η απεργία επιτυχία ειδικά από την ώρα που προκαλούσε προβλήματα στα κρουαζιερόπλοια, στον τουρισμό, στους μικρέμπορους και στους μαγαζάτορες. Όλοι όσοι ζούσαν από αυτές τις δουλειές έγιναν εύκολα ε-

πιρρεπείς στην κρατική προπαγάνδα και την προπαγάνδα της αντιπολίτευσης ενάντια στην απεργία.

Θα μπορούσαν να πειστούν αν η απεργία έβριζε στα κεντρικά της επιχειρήματα τον κίνδυνο που αποτελεί για όλο το λιμάνι το καθεστώς της διαφθοράς και των συμμοριών που θα εγκατασταθεί μαζί με την Κόσσο. Αυτοί εμπιστεύονται τους "νέους επενδυτές" για την ανάπτυξη της οικονομικής ζωής της πόλης, και αποχαυνώνονται από τις πανηγυρικές ιαχές κυβέρνησης και αντιπολίτευσης για τη συμφωνία που θα σώσει υποτίθεται το λιμάνι, θα δημιουργήσει νέες θέσεις εργασίας, νέες επιχειρηματικές δραστηριότητες κλπ. Δεν έχουν πάρει τα μαθήματα τους από όσα έχουν γίνει στις προβλήτες II και III που δεν έφεραν ούτε χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας, ούτε νέες επιχειρήσεις στην πόλη. Δεν καταλαβαίνουν ότι μήκε καρκίνος στην Ελλάδα, ότι πρόκειται για τον πρώτο καρκινικό όγκο που εγκαταστάθηκε στην καρδιά της χώρας, στην καρδιά του εμπορίου και των μεταφορών.

Το σύνθημα "όχι στην ιδιωτικοποίηση" το επέβαλαν κατά τη γνώμη μας στους λιμενεργάτες, επί ποινή διάσπασης του αγώνα οι ψεύτικοι φίλοι του της λεγόμενης αριστεράς, ΠΑΜΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΛΑΕ, και φρόντισαν μάλιστα να το φορτώσουν σε επίπεδο συνθηματολογίας με την αντιευρωπαϊκή τους πλατφόρμα που καταφέρεται ενάντια στα μνημόνια, αλλά όχι ενάντια στο παραγωγικό σαμποτάζ που τα φέρνει, ούτε ενάντια στο καθεστώς που κάνει το σαμποτάζ. Με τον ίδιο τρόπο που κρύβουν από το λαό τους αληθινούς εχθρούς του, έτσι έκρυσαν και από τους λιμενεργάτες τον αληθινό εχθρό τους στο λιμάνι που είναι το φασιστικό κράτος της Κίνας.

Αυτή η γραμμή κυριάρχησε στην Ένωση των Μόνιμων και Δόκιμων Λιμενεργατών που είναι άλλο σωματείο από την ΟΜΥΛΕ. Η διοίκηση της Ένωσης ανέστειλε πρώτη και μόνη της στις 21/6 την απεργία σε ένα κρίσιμο σημείο των διαπραγματεύσεων με το υπουργείο, πριν κατατεθεί το νομοσχέδιο και πριν βγάλει το πόρισμα της Επιτροπής Ανταγωνισμού. Έτσι δόθηκε ένα καίριο χτύπημα στον αγώνα που έφερε διάσπαση και απομόνωση την ΟΜΥΛΕ η οποία μπόρεσε να συνεχίσει την απεργία έως τις 24/6 με το αίτημα να αφαιρεθεί η κυβέρνηση τη ρύθμιση για το δικαίωμα της Κόσσο να καταργήσει τον Γενικό Κανονισμό Προσωπικού, η οποία έχει γίνει σήμερα έχει γίνει νόμος.

Ένα αντίστοιχο και ύπουλο χτύπημα είχε δοθεί από ψευτοΚΚΕ και ναζήδες στην κινητοποίηση ενάντια στο "φιλικό διακανονισμό" κράτους-Κόσσο που της έδωσε και την προβλήτα III. Τότε ένα κεντρικό επιχείρημα που είχε φέρει στο πλευρό των λιμενεργατών και τις ευρωπαϊκές συνδικαλιστικές ενώσεις και είχε δημιουργήσει προβλήματα για την έγκριση από την Κομισιόν ήταν ότι η Κόσσο δεν δέχεται το συνδικαλισμό στην προβλήτα II. Αμέσως διοργανώθηκε από την Κόσσο μία ψευδοαπεργία μίας ημέρας στην οποία πρωταγωνίστησαν το ψευτοΚΚΕ και οι ναζήδες, μόνο και μόνο για να πειστεί η Ευρώπη ότι η Κόσσο δεν λειτουργεί πια στην Ελλάδα με όρους γαλέρας, και τελικά να πάρει το πράσινο φως για να επεκταθεί και στην προβλήτα III. Από τότε μέχρι σήμερα απεργία νέα στις 2 και 3 δεν έχει γίνει ενώ συνεχίζεται εκεί η ίδια κατάσταση.

Η ΟΑΚΚΕ συμπαραστέκεται στο δίκαιο αγώνα των λιμενεργατών

Η ΟΑΚΚΕ από την πρώτη στιγμή κατάγγειλε το σχέδιο κατοχής του λιμανιού από

την Κίνα με αφίσα που κολλήθηκε σε Αθήνα και Πειραιά το Δεκέμβρη του 2015 με την οποία καλούσε ταυτόχρονα σε συμπάρασταση στο δίκαιο αγώνα των λιμενεργατών και συμμετείχε με μπλοκ, πανό και συνθήματα σε πορείες και συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας των λιμενεργατών σε Αθήνα και Πειραιά. Συμμετείχε με μπλοκ στην συγκέντρωση διαμαρτυρίας τους στην Αθήνα με πανό με το σύνθημα "Να μη γίνει ο Πειραιάς κάρτερο της φασιστικής Κίνας" και στις δύο πορείες του Ιούνη στον Πειραιά κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων με το Δρίτσα για την ισχύ του Γενικού Κανονισμού Προσωπικού με πανό με σύνθημα "Να μη γίνουν σκλάβοι της Κόσσο οι εργάτες του ΟΛΠ". Ιδιαίτερα σε αυτές τις δύο τελευταίες κινητοποιήσεις η ανταπόκριση από τους λιμενεργάτες ήταν θερμή τόσο για την παρουσία μας σε αυτές όσο και για τα συνθήματα που φωνάχτηκαν όπως: "Όχι το λιμάνι κάρτερο της Κόσσο", "Παράνομο και άκυρο το πούλημα στην Κόσσο", "Να εφαρμοστεί η νομοθεσία, ο Πειραιάς δεν είναι κινέζικη αποικία", "Φταίει η κυβέρνηση για την απεργία που θέλει στο λιμάνι της Κόσσο τη δουλειά", "Η νικάει η απεργία ή ο Πειραιάς της Κίνας αποικία".

Τόσο στην αφίσα μας, όσο και στις προκηρύξεις μας είχαμε επισημάνει τον κίνδυνο από τους ψευτοαριστερούς δήθεν φίλους αυτού του αγώνα που έκαναν κεντρικό σύνθημα το "όχι στην ιδιωτικοποίηση" και έκρυβαν ότι πρόκειται για κρατικοποίηση υπέρ της Κίνας.

Με αυτό τον τρόπο προώθησαν τα συμφέροντα της Κίνας στο λιμάνι ανοίγοντας της το δρόμο να μετατρέψει ολόκληρο το λιμάνι του Πειραιά σε ένα δουλοκρατικό κάρτερο χωρίς εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Η ΟΑΚΚΕ στην προπαγάνδα της και στα συνθήματα της έκανε κεντρικό αυτό το ζήτημα και αγκαλιάστηκε από τους λιμενεργάτες, ειδικά στην τελευταία κινητοποίηση όπου είχε μείνει μόνη της η ΟΜΥΛΕ να διαμαρτύρεται. Μιλήσαμε με εργαζόμενους και μας είπαν ότι διάβασαν τα έντυπά μας, μας παρακολουθούν, και εκτιμούν ιδιαίτερα τη συμπαράστασή μας.

Όμως ο πιο αντι-Κόσσο πυρήνας αυτού του αγώνα, η ΟΜΥΛΕ, δεν έκανε ποτέ κεντρικό σύνθημα την αντίσταση στο κάρτερο της Κόσσο και κράτησε μέχρι το τέλος τη σημαία του συνθήματος "όχι στην ιδιωτικοποίηση", νομίζουμε κυρίως για να πετύχει την ενότητα με το άλλο σωματείο, την Ένωση των Μόνιμων και Δόκιμων Λιμενεργατών. Τελικά αποδείχτηκε ότι η κοινή λάθος προπαγανδιστική γραμμή δεν έπεισε το λαό και η διοίκηση της Ένωσης των Λιμενεργατών έδωσε και το χτύπημα με το σπάσιμο της απεργίας τη χειρότερη στιγμή.

Έτσι βασανιστικά θα ξεκινήσουν, θα διαδοθούν, και θα διαμορφωθούν τα κινήματα της νέας εποχής ενάντια στα νέα βάρβαρα αφεντικά που φέρνει στη χώρα το σοσιαλφασιστικό καθεστώς. Επειδή αυτά θα είναι υποχρεωτικά απομονωμένα από τα όλο και πιο ξενόδουλα κοινοβουλευτικά κόμματα θα αναγκαστούν να βρουν την αυτονομία τους και την ενότητα τους εναντίον με το λαό και μιλώντας στο λαό στη γραμμή της πολιτικής και συνδικαλιστικής δημοκρατίας, του αντιφασισμού και του διεθνιστικού πατριωτισμού.

Οι εργαζόμενοι στο λιμάνι κρατάνε τις τύχες τους στα χέρια τους. Καμία Κίνα και κανένα δουλικό σε αυτή πολιτικό καθεστώς, κυβέρνηση και κοινοβουλευτικές ηγεσίες, δεν θα μπορέσουν να επιβάλουν το νόμο τους, αν αυτοί συσπειρωθούν για να διεκδικήσουν το δικό τους και επιδιώξουν το ευρύτερο δυνατό μέτωπο με τους εργαζόμενους στις προβλήτες II και III, με το λαό και με τους εργαζόμενους και τους δημοκράτες του Πειραιά, και ολόκληρης της χώρας.

ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ: ΜΕ ΣΤΡΑΤΟ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΕΣ ΒΑΔΙΖΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΧΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΑΣ ΜΑΔΟΥΡΟ

συνέχεια από τη σελ. 16

θροπιστικής κρίσης, έβγαλε τον στρατό από τους στρατώνες για τις μεγαλύτερες “αμυντικές” ασκήσεις στην ιστορία της χώρας, στέλνοντας ουσιαστικά στους αντιπάλους του και στη δημοκρατική πλειοψηφία το μήνυμα: “έχω μαζί μου το στρατό και τους δικαστές. Εσείς φάτε δημοκρατία και πλειοψηφίες”. Ακύρωσε έτσι ομάρ τον νόμο που ψήφισε η Εθνοσυνέλευση για αποφυλάκιση των πολιτικών κρατουμένων, ενώ αρνήθηκε να εφαρμόσει την πλήρως συνταγματικά ορθή απόφαση του σώματος για αποπομπή του υπουργού Εφοδιασμού και Τροφίμων.

Στις γειτονιές του Καρακάς στις οποίες οι τσαβικοί έχουν μεγάλη δύναμη, αλωνίζουν εξάλλου ομάδες τοπικών τραμπούκων, οι γνωστές τοπικές “Κολλεκτίβες” ή αλλιώς “Καφέ Πουκάμισα”. Οι ομάδες αυτές, εθνικοσοσιαλιστικού - χιτλερικού τύπου στη δομή τους, έχουν τη στήριξη της παραστρατιωτικής, πλήρως εξοπλισμένης “Μπολιβαριανής Εθνοφρουράς”.

Η γραμμή της αντιπολίτευσης

Για τη γραμμή της ενιαίας δημοκρατικής αντιπολίτευσης της Βενεζουέλας, έχουμε γράψει αναλυτικά και στο παρελθόν, με αφορμή τις προεδρικές εκλογές του 2013 (<http://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-24-24/item/160->).

Μετά την κατάκτηση της υπερενισχυμένης πλειοψηφίας στην Εθνοσυνέλευση, η αντιπολίτευση, με ηγέτη της τον Ενρίκε Καπρίλες Ραντόνσκι, πρόεδρο του κεντρώου κόμματος Πρώτα Δικαιοσύνη (PJ), έβαλε μπροστά τις διαδικασίες για την αποπομπή του Μαδούρο μέσω δημοψηφίσματος. Οι υπογραφές που χρειάζονταν για να κινηθεί η διαδικασία ήταν περίπου 200.000 και η αντιπολίτευση μάζεψε σχεδόν 2 εκατομμύρια, ωστόσο ο Μαδούρο κωλυσιεργεί, χρησιμοποιώντας την Ανάταξη Εκλογική Επιτροπή, που αρνείται να συνεδριάσει και να εγκρίνει το εντελώς νόμιμο και συνταγματικό αίτημα της MUD. Παράλληλα ο σοσιαλφασίστας πρόεδρος διακηρύσσει με θράσος, όπου σταθεί κι όπου βρεθεί, ότι “δημοψήφισμα δεν πρόκειται να γίνει”.

Η αντιπολίτευση της Βενεζουέλας έχει δώσει μάχες στο δρόμο με τεράστιες διαδηλώσεις στους δρόμους του Καρακάς και άλλων πόλεων από τη δεκαετία του 2000, με αποκορύφωμα τις διαμαρτυρίες του 2007, όταν και ο λαός απέρριψε σε δημοψήφισμα τις συνταγματικές αλλαγές που πρότεινε ο Τσάβες. Τελικώς εκείνος τις πέρασε με προεδρικά διατάγματα από την “πίσω πόρτα”.

Σταδιακά και ειδικά μετά το 2004-2006, πολιτικές προσωπικότητες της αντιπολίτευσης οι οποίες ήταν δεμένες με την παλιά, φιλοαμερικανική αντίδραση και είχαν εκτεθεί υποστηρίζοντας το πραξικόπημα - οπερέτα του 2002, που στην ουσία πήγε να δώσει στον Τσάβες δημοκρατικό φωτισμό και ενίσχυσε το σοσιαλφασισμό, έκαναν στην άκρη και στο προσκήνιο πέρασαν πολιτικοί ηγέτες της πιο δημοκρατικής μερίδας της μικροαστικής και της κλασικής αστικής τάξης, με αστικοδημοκρατικό - αντισοσιαλφασιστικό προσανατολισμό.

Ο Καπρίλες, ένας απ’ αυτούς, διαχωρίζει με συνέπεια τις μάχες που ακόμα ακολου-

θούν τον τσαβισμό από τους ηγέτες τους και τονίζει σε κάθε ευκαιρία ότι για να νικήσει η αντιπολίτευση δεν φθάνει ένα πρόγραμμα που να απευθύνεται στα μορφωμένα μεσοστρώματα, αλλά χρειάζεται να πάρει μαζί της τη φτωχολογιά την οποία κοροϊδεύει, κάποια στιγμή εξαγόρασε και τελικά κατέστρεψε οικονομικά ο τσαβισμός.

Αντίπαλος πόλος του Καπρίλες εντός αντιπολίτευσης, χωρίς η αντίθεση μέχρι τώρα να εμφανίζεται ως ανταγωνιστική, είναι ο Λεοπόλδο Λόπες. Ο τελευταίος είχε εμπλοκή στο πραξικόπημα του 2002 και είναι αρχηγός του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος Λαϊκή Θέληση (VP). Εμφανίστηκε το 2014 ως ηγέτης της τάσης της αντιπολίτευσης που ήθελε την έξωση του Μαδούρο μέσω μαζικών διαδηλώσεων, που πήραν το όνομα LaSalida (Η Έξοδος). Το ρεύμα Λόπες επιχείρησε να εμφανίσει τον Καπρίλες ως συμβιβαστικό με το καθεστώς, ειδικά μετά τη σύλληψη του Λόπες και την κατάδική του σε 14 χρόνια φυλακή την ίδια χρονιά από το καθεστώς Μαδούρο, με την κατηγορία της ηθικής αυτουργίας για τους θανάτους που σημειώθηκαν στις ταραχές.

Ωστόσο, η γραμμή Λόπες θα μπορούσε να κρύβει μέσα της έναν υπέρποντα πραξικοπηματισμό, ειδικά αν σκεφτεί κανείς ότι οι μάχες δεν ακολούθησαν γενικά τη γραμμή της Salida, πέρα από τη μικροαστική τάξη και τα μεσοστρώματα που παραδοσιακά ακολουθούν την αντιπολίτευση. Σε ό,τι αφορά τα δημοκρατικά μετωπικά χαρακτηριστικά και την προσπάθεια αποφυγής μιας ρήξης στους κόλπους του λαού, ειδικά με τη λαϊκή βάση του τσαβισμού, που “βράζει” και είναι σε πολλές περιπτώσεις, ένα βήμα πριν εγκαταλείψει τους ψευτοσοσιαλιστές απατεώνες του Μαδούρο (ήδη σε ένα βαθμό το έκανε στις εκλογές), το δίκιο, όσο μπορούμε να κρίνουμε χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τη Λατινική Αμερική, βρίσκεται στην πλευρά του Καπρίλες και όχι του Λόπες.

Το καθεστώς προσπάθησε τελευταία, δεχόμενο τον σοσιαλδημοκράτη και εντελώς φιλορόσο στην εξωτερική του πολιτική πρώην πρωθυπουργό της Ισπανίας Θαπατέρο ως μεσολαβητή, να ανταλλάξει την απελευθέρωση του Λόπες από τη φυλακή με την αναστολή των προσπαθειών της αντιπολίτευσης για δημοψήφισμα. Σύμφωνα με τις τελευταίες πληροφορίες που μεταδίδουν τα διεθνή ΜΜΕ (6 Ιουνίου), ο Λόπες δήλωσε όπως ήταν φυσικό ότι δεν δέχεται κανένα παζάρι και αρνείται την προσωπική του απελευθέρωση, αν αυτή σημαίνει πωροπώληση στην προσπάθεια για αποπομπή του Μαδούρο.

Η Κόκκινη Σημαία

Για την αριστερή αντισοσιαλφασιστική Κόκκινη Σημαία είχαμε κάνει εκτενή αναφορά στο προαναφερθέν άρθρο αναφορές μας για την πολιτική κατάσταση στη Βενεζουέλα (<http://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-24-24/item/160->). Τον Σεπτέμβριο του 2014, το κόμμα αυτό πήρε την απόφαση να πάψει τη οργανική συμμετοχή - ένταξή του στη MUD, σημειώνοντας ότι η τελευταία λειτουργούσε αμιγώς σαν εκλογικό σχήμα με ορίζοντα κάθε φορά τις κάλπες και υστερούσε στη συγκρότηση πολιτικού οργάνου - επιτελείου, όπου θα εκφράζονταν όλες οι πολιτικές τάσεις και θα οργανωνόταν σε ανώτερο επίπεδο η πάλη

του λαού ενάντια στο σοσιαλφασιστικό καθεστώς Μαδούρο.

Η Κόκκινη Σημαία, ωστόσο, πρωτοστατεί, μαζί με τους αγωνιστές που συμμετέχουν στη MUD, στις αντικυβερνητικές διαμαρτυρίες, ενώ καλεί την πολιτική ομπρέλα της δημοκρατικής αντιπολίτευσης να δώσει μεγαλύτερη έμφαση στην οργάνωση και στην κάθοδο του λαού στους δρόμους, τονίζοντας ότι η πολιτική αλλαγή δεν μπορεί να έρθει μόνον από τα πάνω, αλλά ως αποτέλεσμα της συμμετοχής του λαϊκού παράγοντα στην αντικαθεστωτική πάλη.

Όπως δήλωσε σε πρόσφατη συνέντευξή του ο ηγέτης της BanderaRoja, Γκαμπριέλ Πουέρτα Απόντε, “η νίκη της αντιπολίτευσης στις εκλογές, σε συνδυασμό με τη συνέχιση της πολιτικής κυριαρχίας του Μαδούρο, δείχνει αυτό που φωνάζαμε και πριν τις εκλογές: η εξουσία δεν τεμαχίζεται και δεν χωρίζεται σε κομμάτια”. Άσκησε έτσι κριτική σε τμήματα της αντιπολίτευσης τα οποία θεωρούσαν ότι η κατάκτηση της πλειοψηφίας στην Εθνοσυνέλευση θα σήμαινε την αρχή του τέλους του καθεστώτος Τσάβες - Μαδούρο, το οποίο όμως δεν έχει καμία διάθεση να υποταχτεί στη λαϊκή πλειοψηφία, όταν αυτή δεν το συμφέρει.

“Για εμάς η δουλειά της αντιπολίτευσης είναι να αναζητεί μια ειρηνική λύση (σ.σ. για την απομάκρυνση του Μαδούρο), χωρίς ωστόσο να ξεχνά ότι είναι αναγκαία η λαϊκή πίεση. Περισσότερο περιεχόμενο, περισσότεροι πολιτικοί στόχοι και λιγότερη κουβέντα για πολιτικές μανούβρες, τακτικές και μέσα. Χωρίς τον δρόμο καμία πολιτική μανούβρα δεν θα έχει επιτυχία”, ανέφερε στις αρχές Μαΐου ο Πουέρτα.

Στις 5 Ιουνίου, ο γραμματέας της Κόκκινης Σημαίας κατήγγειλε σε συνέντευξή του στην εφημερίδα La Razon τις “συμμορίες μαφιόζων που κυβερνούν τη Βενεζουέλα με κέντρο το προεδρικό μέγαρο”, επιβεβαιώνοντας ότι οι CLAP μοιράζουν τρόφιμα μόνο στα μέλη του σοσιαλφασιστικού κυβερνήτορας PSUV.

“Η κυβέρνηση έχει αφιερωθεί στο να μπλοκάρει κάθε συνταγματικό, ειρηνικό και εκλογικό τρόπο για να υπάρξει κυβερνητική αλλαγή. Δεν υπάρχει καμία συναμοσία. Ο λαός φωνάζει στον Μαδούρο ότι πεινάει. Δεν υπάρχει τίποτα πιο ιερό και νομιμοποιημένο από το να διαδηλώνεις ενάντια στην πείνα. Η κυβέρνηση τσάκισε την αγροτική παραγωγή και την εθνική βιομηχανία. Ο λαός έχει κάθε δικαίωμα να διαδηλώνει και η Κόκκινη Σημαία θα είναι δίπλα του σε αυτές τις εκδηλώσεις. Ποτέ δεν απογοητεύσε ούτε πρόδωσε αυτόν το λαό”, κατέληξε ο Πουέρτα.

Μαθήματα για την Ελλάδα

Αν κάτι πρέπει να γίνει μάθημα από όλα όσα συμβαίνουν αυτό τον καιρό στη Βενεζουέλα στους Έλληνες δημοκράτες και αντιιμπεριαλιστές, είναι οι μέθοδοι που χρησιμοποιεί ο σοσιαλφασισμός για να στερεώσει την εξουσία του.

Στρατός και Δικαιοσύνη, δηλαδή ο βαθύς πυρήνας της κρατικής εξουσίας και

βίας, αποτελούν πυλώνες τους οποίους οι σοσιαλφασίστες, την ίδια ώρα που τάζουν στα λόγια λαϊκές δημοκρατικές εξουσίες και ελευθερίες, κοιτούν να καταρρώσουν.

Το γεγονός ότι ο - στη μορφή - “μνημονιακός” Τσίπρας, που έγινε κι αυτός τάχα “υποταχτικός” της Ευρώπης, βιάζεται να αλώσει τα δικαστήρια με απαντωτά πραξικοπήματα, με όργανό του την υπερασπίστρια του ναζι Πλεύρη πρόεδρο του Αρείου Πάγου Θάνου, ενώ στο στρατό έχει στρογγυλοκαθίσει τον κλασικό ακροδεξιό και φίλο του χουντοφασισμού Καμμένο, πρέπει να γεμίζει με ανησυχία κάθε δημοκράτη και πατριώτη.

Ειδικά αν αυτό συνδυαστεί με την εκστρατεία ελέγχου του Τύπου μέσα στο καλοκαίρι, όταν και θα επιχειρηθεί να φιωθούν ή έστω να ελεγχθούν επισήμως, εκτός από το στραγγαλισμένο ΜΕΓΚΑ, όλα τα μη φιλοκυβερνητικά τηλεοπτικά κανάλια. Το ίδιο ετοιμάζεται να κάνει και για το διαδικτυακό Τύπο ο σοσιαλφασίστας Παππάς, κολαούζος του κολαούζου του Πούτιν Τσίπρα.

Η διαφορά της Ελλάδας με τη Βενεζουέλα είναι ότι εκεί υπάρχει μια δημοκρατική αντιπολίτευση που, με όλους τους αστικούς σπορτουρισμούς της, βρίσκεται απέναντι στο σοσιαλφασιστικό μέτωπο και έξω από τον έλεγχό του.

Στη χώρα μας, χώρα εργαστήρι της ρώσικης ιμπεριαλιστικής πολιτικής από το 1965, ο Τσίπρας, εκτός από τους ανοιχτούς ή μισανοιχτούς συμμάχους του Καμμένο, ναζιΜιχαλολιάκο και Κουτσούμπα, έχει για “ευρωπαϊστική δημοκρατική αντιπολίτευση” τους εντελώς φιλικούς του και πουλημένους ή υποταγμένους στη Ρωσία Μητσότακη, Γεννηματά, Θεοδωράκη και Λεβέντη, που δεν προλάβαν να κάνουν υποκλίσεις στον Πούτιν στην πρόσφατη επίσκεψή του στη χώρα μας, άμεσα, όπως ο αρχηγός της ΝΔ ή έμμεσα, μέσω δηλώσεων, όπως ο Λεβέντης και ο Θεοδωράκης.

Βέβαια όπως και στη Βενεζουέλα έτσι και εδώ υπάρχει μια δημοκρατική αντιπολίτευση σε επίπεδο βάσης η οποία είναι κατανεμημένη σε όλα τα φιλοευρωπαϊκά κόμματα, όμως εδώ δεν υπάρχει όπως στην Βενεζουέλα, όπως άλλωστε δεν υπάρχει και στην ίδια τη Ρωσία, μια μη πουλημένη στον Πούτιν αστοδημοκρατική ηγεσία. Προς το παρόν δηλαδή απέναντι στον ελληνικό σοσιαλφασισμό και πουτινισμό δεν στέκεται ανοιχτά άλλη οργανωμένη και ανεξάρτητη πολιτική φωνή εκτός από εκείνη της όχι τυχαία προλεταριακής ΟΑΚΚΕ.

Αυτή η αδυναμία του δημοκρατικού αντιφασιστικού μετώπου στην Ελλάδα είναι αποτέλεσμα της μεγάλης ξενοδοουλίας της ελληνικής αστικής τάξης και της συστηματικής και μακρόχρονης δουλειάς εισοδιστικής διείσδυσης του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού σε όλα τα ρεύματα, αστικά και μικροαστικά της ελληνικής πολιτικής ζωής. Αυτή η αρνητική ιδιομορφία της Ελλάδας κρύβει όμως μέσα της το εξής πολύ θετικό: αν ξεφύγει ο πολιτικός έλεγχος από τους ρωσόδουλους εισοδιστές και τη φιλική τους αστική τάξη, δεν θα υπάρχει τίποτα να συγκρατήσει αυτό το λαό από το να συντρίψει τους καταστροφείς και τυράννους του.

Η ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

[http:// www.oakke.gr](http://www.oakke.gr), e-mail: info@oakke.gr

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΩΝ “ΠΑΡΑΙΤΗΘΕΙΤΕ”

συνέχεια από τη σελ. 2

καλεί ταυτόχρονα σε “περικοπή των κρατικών δαπανών παντού”. Το παντού σημαίνει περικοπές κυρίως στους κρατικούς μισθούς και στις συντάξεις. Αυτή η θέση έχει την πηγή της στους αστο-φιλελεύθερους της ΝΔ και της Δράσης που θεωρούν ότι η βασική αιτία της ελληνικής κρίσης είναι το “μεγάλο και σπάταλο κράτος”, δηλαδή η μεγάλη κρατική κατανάλωση, ενώ η βασική αιτία της κρίσης και της εξαθλίωσης των φτωχών είναι το συστηματικό χτύπημα της παραγωγής στην οποία περιλαμβάνεται και το συμποτάζ της παραγωγικότητας του κρατικού τομέα. Με το να ζητάνε οι φιλελεύθεροι χτύπημα των μισθών και συντάξεων ή ακόμα και απολύσεις των κρατικών υπαλλήλων πάνω στην πελώρια ανεργία, αντί να ζητάνε χτύπημα της κοπάνας και της διαφθοράς και δημοκρατική αξιολόγηση της δουλειάς τους, και πάνω απ όλα αποδέσμευση των επενδύσεων και ξεμπλοκάρισμα της παραγωγής, στέλνουν κοντά 3 εκατομμύρια κόσμο στους φασίστες και πράκτορες της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Αυτή είναι η εξήγηση για το 25% (με αναγωγή) που παίρνει ακόμα και σήμερα στις δημοσκοπήσεις η κυβέρνηση των θρασυτέρων απατεώνων και καταστροφών που έχει υπάρξει ποτέ έξω από περιόδους στρατιωτικής κατοχής. Η ουσία της υπόθεσης βρίσκεται στο ότι αυτοί δεν είναι απλά φασίστες, αλλά σοσιαλ-φασίστες δηλαδή εμφανίζονται σαν οι υπερασπιστές των φτωχών που τάχα θέλουν αλλά δεν μπορούν να τους βοηθήσουν γιατί τους πιέζει η Ευρώπη που οι διάφοροι “παραιτηθείτε” υπερασπίζονται.

Για μας κάθε κίνημα ανατροπής αυτής της κυβέρνησης τώρα ή στο μέλλον

πρέπει να ξέρει ότι δεν έχει απέναντί του μόνο την κυβέρνηση αλλά τα αντιευρωπαϊκά φασιστικά και μισοφασιστικά κόμματα που μαζί με τα ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, τα ψηφίζει η πλειοψηφία του πληθυσμού γιατί πιστεύει ότι είναι η Ευρώπη των δανειστών που φτωχαίνει διαρκώς τους φτωχούς και όχι τα κόμματα που έχουν ηγέτες σαμποταριστές της παραγωγής, πράκτορες των ρωσοκινέζων.

Η αντίθεσή μας σε αυτό το σημείο με την πλατφόρμα των “παραιτηθείτε”, είναι μια διαφορά καίρια για ένα κόμμα της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού όπως είναι η ΟΑΚΚΕ. Η μόνη συνθήκη κάτω από την οποία αυτή η αντίθεση δεν θα ήταν απαγορευτική για τη συμμετοχή μας στην διαδήλωση της 15 Ιούνη, θα ήταν να μπορούσαμε να διατυπώσουμε την δικιά μας διαφορετική θέση για το ζήτημα αυτό με τα πανώ, τα συνθήματά μας και τις προκηρύξεις μας και μόνο στο βαθμό που η λαθεμένη θέση πραγματικά δεν θα γινόταν, και δεν έγινε ως τώρα κεντρική στην γενική προπαγάνδα τους η οποία επικεντρώθηκε στα δημοκρατικά ζητήματα και στην υπερφορολόγηση. Όμως από την ώρα που οι διοργανωτές έχουν αποφασίσει εξ αρχής να μην υπάρχουν κόμματα, και άλλες οργανώσεις πολιτών στην συγκέντρωση, υποχρεώνουν κάθε συλλογικότητα να ακολουθήσει την πλατφόρμα της διοργάνωσης σε όλα τα σημεία της, δηλαδή να συρθεί και σε πράγματα που αυτή δεν πιστεύει ή και πολεμάει. Στην συγκεκριμένη περίπτωση αυτό θα σήμαινε υποταγή της ΟΑΚΚΕ στην αστική φιλελεύθερη γραμμή και γενικά στην πολιτική ηγεμονία από άλλες τάξεις σε ένα κοινό μέτωπο, πράγμα απαράδεκτο από θέση αρ-

χής για τους κομμουνιστές. Η ΟΑΚΚΕ παλεύει με πάθος εδώ και χρόνια για το αντιφασιστικό μέτωπο, και γενικά για την ενότητα με όλα τα δημοκρατικά ρεύματα, αστικά ή μικροαστικά, όμως πάντα με σεβασμό στην αρχή της πολιτικής και οργανωτικής αυτονομίας της κάθε συλλογικότητας και της ίδιας μέσα σε ένα τέτοιο μέτωπο.

Στην πραγματικότητα πίσω από αυτήν την απόφαση των διοργανωτών να εξώσουν τα κόμματα σαν τέτοια από την συγκέντρωσή τους, και να κρατήσουν από αυτά μόνο τα άτομα που τα αποτελούν, υπάρχει η πολιτικο-ιδεολογική κληρονομιά από το αντικομματικό δηλητήριο που έσταξε ο ΣΥΡΙΖΑ με τους “αγανακτισμένους” το οποίο του επέτρεψε από τη μια να κολακεύσει τις μάζες και έτσι να τις τραβήξει στην πλατφόρμα του ρίχνοντάς τους την ιδέα ότι εντελώς μόνες τους οργανώθηκαν χωρίς κόμματα ή κομματικές φράξεις, και από την άλλη για να παντρολογήσει τον αριστερό και προοδευτικό κόσμο με τους ναζιδες πίσω από τις πλάτες του λαού. Σε αυτήν την κληρονομιά χτίστηκε και το εφήμερο κίνημα “Μένουμε Ευρώπη” που καπελώθηκε από τα ψευτοευρωπαϊκά κόμματα με στόχο να ταλαντεύσει την Ευρώπη υπέρ του Τσίπρα την ώρα των αντιευρωπαϊκών εκβιασμών του του 2015.

Βέβαια μπορεί να δοθεί η εξήγηση για την ρητή απαγόρευση της παρουσίας των κομμάτων ότι αυτή έχει σα στόχο να αποτρέψει τις ηγεσίες της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ από το να ηγεμονεύσουν πολιτικά και οργανωτικά την συγκέντρωση και κυρίως να την εκθέσουν στην κριτική της κυβέρνησης ότι αυτή εκπροσωπεί τον παλιό πολιτικό κόσμο. Όμως είναι σωστό και κυρίως είναι πολιτικά έντιμο αυτές οι επιθέσεις να μην αντιμετωπίζονται με απαγορεύσεις των κομμάτων, αλλά με πολιτικές καταγγελίες των συγκεκριμένων ηγεσιών ή των συγκεκριμένων κομμάτων. Δυστυχώς δεν υπάρχει σύντομος δρόμος για την παράκαμψη των ηγεσιών των κομμάτων από κάποιες αντίθετες κομματικές τάξεις ακόμα και αν αυτές οι τελευταίες είναι πιο προοδευτικές από τις ηγετικές. Εννοούμε για παράδειγμα ότι δεν μπορεί η τάση Βενιζέλου μέσα στο ΠΑΣΟΚ, (που σαφώς έχει σήμερα αρκετά δημοκρατικές αντιΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ θέσεις, αντίθετες με αυτές της ηγεσίας Γεννηματά-Λαλιώτη που θέλει συγκυβέρνηση με τον ΣΥΡΙΖΑ), να παρακάμπτει την ηγετική γραμμή μέσω μιας μαζικής συγκέντρωσης που εξοβελίζει τα κόμματα χωρίς πρώτα να έχει αντιμετωπίσει ανοιχτά αυτή την ηγεσία στο εσωκομματικό πεδίο. Το ίδιο ισχύει και για τις αντίστοιχες δημοκρατικές τάξεις μέσα στη ΝΔ ή ακόμα και στο Ποτάμι του διπρόσωπου συριζαίου Θεοδωράκη.

Η αδυναμία αυτής της παράκαμψης μπορεί να μην εμφανιστεί σήμερα χτυπώντας την μαζικότητα αυτής της συγκέντρωσης αλλά σίγουρα θα εμφανιστεί αύριο. Γιατί δυστυχώς ή ευτυχώς όσο υπάρχουν τάξεις, τμήματα τάξεων και ταξική πάλη θα υπάρχουν και πολιτικά κόμματα που θα αναλαμβάνουν το κύριο βάρος αυτής της πάλης και θα την καθοδηγούν. Είναι οι ακομμάτιστοι αγα-

νακτισμένοι που φούσκωσαν σε πολιτικό χρόνο μηδέν τον αριθμητικά αδύναμο αλλά κομματικότατο ΣΥΡΙΖΑ και τον έφεραν στην εξουσία. Γι αυτό για τους δημοκράτες η πολιτική και κομματική μάχη πρέπει να διεξάγεται πάντα ανοιχτά. Τα πολιτικά μέτωπα πρέπει να “ομολογούν” τα κόμματα και τις κομματικές τάξεις που έχουν πίσω τους όταν αυτές υπάρχουν και όχι να τις κρύβουν. Ακόμα και οι κομματικά ανεξάρτητοι, που συνήθως δίνουν το καλοπροαίρετο άλλοθι σε αυτό το κρύψιμο δεν είναι ποτέ εντελώς ανεξάρτητοι. Είναι οργανωτικά ανεξάρτητοι από ένα συγκεκριμένο κόμμα, ή μια συγκεκριμένη πολιτική τάση, αλλά ποτέ δεν είναι πολιτικά ανεξάρτητοι από κάθε κόμμα και τάση.

Γι αυτό το λόγο τέτοιες μετωπικές πρωτοβουλίες σαν το “παραιτηθείτε” που δεν ξεκαθαρίζουν από την αρχή το κομματικό τοπίο πίσω από την συγκρότησή τους, αναγκαστικά σε μια επόμενη φάση, στη φάση της μονιμότερης συγκρότησής τους, που είναι υποχρεωτική προκειμένου να αντιμετωπίσουν κόμματα και μάλιστα σκληρά φασιστικά κόμματα, θα δυσκολευτούν τόσο πιο πολύ όσο πιο εύκολη ήταν η αρχική τους συγκρότηση. Γιατί αναγκαστικά θα εμπλακούν στις δύσκολες και ψυχοφθόρες μάχες εσωτερικής δημοκρατικής συγκρότησής τους καθώς οι μάζες που ακολουθούν αυτά τα κινήματα θέλουν τελικά να έχουν λόγο σε αυτά, ιδιαίτερα οι μάζες που θέλουν τη δημοκρατία καθώς καλούνται να πολεμήσουν εθνολαϊκιστές, εθνο-σοσιαλιστές, αυταρχικές κυβερνήσεις κλπ.

Κάτω από το παραπάνω σκεπτικό η ΟΑΚΚΕ συνοψίζοντας τη θέση της θεωρεί:

1) ότι στην κύρια πλευρά της η συγκέντρωση της 15 Ιούνη εκφράζει θετικές και δημοκρατικές διαθέσεις του λαού σήμερα, και γι αυτό πρέπει οπωσδήποτε να διαφυλαχτεί πολιτικά από τις φασιστικές συκοφαντίες και τις απειλές της κυβέρνησης και φαιο-“κόκκινων” φίλων της, ιδιαίτερα των ψευτοαναρχικών τραμπούκων κολαούζων της, καθώς και των κάθε λογής προβοκατόρων.

2) ότι η πλατφόρμα της έχει καίριες ελλείψεις και λάθη για να μπορεί να γίνει βάση συσπείρωσης ενός πλατιού λαϊκού μετώπου που ΜΟΝΟ ΑΥΤΟ θα μπορούσε να αντιμετωπίσει τους σοσιαλφασίστες δημαγωγούς του αντιευρωπαϊκού μετώπου, που στην ουσία στηρίζονται σήμερα όχι μόνο από τους ρωσοκινέζους ναζί αλλά και μια σειρά δυτικούς ιμπεριαλιστές. Χωρίς ένα τέτοιο μέτωπο ακόμα και μια αρχική επιτυχημένη συσπείρωση μπορεί να οδηγήσει σε μια επόμενη φάση σε αποδυνάμωση και μεγαλύτερη απογοήτευση.

3) ότι το μεγαλύτερο λάθος αυτής της πλατφόρμας είναι η απαγόρευση της κάθε ανοιχτής κομματικής παρουσίας στις γραμμές του κινήματος αυτού, πράγμα που κάνει απαγορευτική τη συμμετοχή της ΟΑΚΚΕ που δεν ταυτίζεται με όλη αυτή την πλατφόρμα, αλλά διαφωνεί στα καίρια σημεία που εκθέσαμε παραπάνω.

Αθήνα 15/06/2016

ΟΡΓΙΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟ ΜΕΣΩ “NATURA”

Θα περίμενε κανείς ότι μέσα στην κρίση και την έντονη αποβιομηχάνιση, η ανάπτυξη του τουρισμού που συνεισφέρει το μεγαλύτερο μέρος του ΑΕΠ και μάλιστα η σχετική του ισχύς μεγαλώνει μέσα στην κρίση, θα ήταν στην πρώτη προτεραιότητα της κυβέρνησης. Παρόλα αυτά όμως η κυβέρνηση που το σωστότερο όνομά της, σύμφωνα με την πρακτική της, θα ήταν κυβέρνηση σαμποταριστών, κάνει ότι μπορεί για να ακυρώσει κάθε σκέψη για επένδυση.

Το τελευταίο χτύπημά της στο τουρισμό αφορά τον χαρακτηρισμό σαν περιοχών Natura 15,9 εκατομμυρίων στρεμμάτων (χερσαίων και υδάτινων) σε όλη τη χώρα κυρίως στην νησιωτική. Το καθεστώς Natura είναι ένα ειδικό καθεστώς προστασίας που διέπεται από αυστηρούς όρους δόμησης αλλά και απαγορεύσεις ως προς τις χρήσεις γης, δυσχεραίνοντας ταυτόχρονα τα όποια παραγωγικά σχέδια. Αυτό το καθεστώς δίνει την ευκαιρία σε κάθε λογής πραγματικό ή ψεύτικο φίλο της φύσης να προσφεύγει στο ΣτΕ και έτσι να ακυρώνεται κάθε επένδυση ακόμη και αν αυτή συμμορφώνεται στους όρους δόμησης. Σπς προτάσεις του υπουργείου για ένταξη νέων περιοχών στο δίκτυο Natura, περιλαμβάνονται δεκάδες τουριστικά νησιά και βραχονησίδες που είτε ανήκουν στις προστατευόμενες περιο-

χές και τροποποιείται το καθεστώς προστασίας με επέκταση της ζώνης, είτε πρόκειται για νέες προσθήκες. Συνολικά στο δίκτυο Natura τα χερσαία τμήματα είναι 474.330 στρέμματα. Κανείς δεν αμφιβάλλει ότι πρέπει να προστατευθεί η φυσική ομορφιά και το φυσικό περιβάλλον. Αλλά από την προστασία της μέχρι την υπονόμηση κάθε προσπάθειας για επενδύσεις η απόσταση είναι τεράστια.

Σύμφωνα με εκτιμήσεις της Εθνικής τράπεζας κατά την περίοδο 2011-2015 οι τουριστικές εισπράξεις αυξήθηκαν κατά 2,1% του ΑΕΠ της χώρας μας, συνεισφέροντας θετικά στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών. Σύμφωνα με εκτιμήσεις της Δ/σης Οικ. Ανάλυσης της ΕΤΕ “θα χρειαστούν συνολικά πρόσθετες επενδύσεις σε ξενοδοχειακή δυναμικότητα και εξοπλισμό άνω των 5,5 δισ. Ευρώ (3,1% του ΑΕΠ κατά το 2015) την περίοδο 2017-2023, προκειμένου να διασφαλιστεί η ομαλή εξυπηρέτηση της ζήτησης από το εξωτερικό”.

Ναι στις επενδύσεις με την ταυτόχρονη προστασία του περιβάλλοντος. Αλλά αυτό για τους σαμποταριστές είναι έγκλημα καθοσιώσεως. Το μόνο που δεν θεωρούν έγκλημα αυτοί είναι η ανεργία που αργά αλλά σταθερά βασανίζει και σκοτώνει το λαό.

ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ: ΜΕ ΣΤΡΑΤΟ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΕΣ ΒΑΔΙΖΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΧΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΑΣ ΜΑΔΟΥΡΟ

Προς τα εκεί οδηγούν την Ελλιάδα και οι ντόπιοι σοσιαλφασίστες

Οι εικόνες των αρρώστων που κείτονται ματωμένοι και αβοήθητοι μέσα σε ήερους, διαλυμένους θαλάμους σε νοσοκομεία στο Καράκας και σε άλλες πόλεις της Βενεζουέλας, οι οποίες ήρθαν στη δημοσιότητα πριν από λίγες εβδομάδες, προκάλεσαν σοκ σε κάθε ευαίσθητο και δημοκρατικό άνθρωπο που ενημερώνεται για τις διεθνείς εξελίξεις.

Αν και λιγότερο σοκαριστικές, μεγάλη εντύπωση έκαναν και οι φωτογραφίες των λαϊκών ανθρώπων στη χώρα αυτή της Λατινικής Αμερικής, να σχηματίζουν τεράστιες ουρές στα σημεία όπου πωλούνται τρόφιμα και να μαρκάρουν με μελάνι στα χέρια σα δαμάλια, καθώς δεν έχουν το δικαίωμα να επισκέπτονται το σούπερ μάρκετ παρά μία ή δύο φορές την εβδομάδα, λόγω ελλείψεων σε βασικά για την επιβίωση αγαθά. Αυτές οι φωτογραφίες κυκλοφορούν πολύ την τελευταία διετία και δεν αμφισβητούνται πια ούτε από τους πλέον φανατικούς υποστηρικτές του καθεστώτος Τσάβες - Μαδούρο.

Το νόμισμα της χώρας έχει εξουτελιστεί εντελώς από τον πληθωρισμό που καλπάζει σε τριψήφια ποσοστά, τύπου δραχμής στην Κατοχή, με αποτέλεσμα οι μισθοί, μολονότι στα λόγια και στο χαρτί παραμένουν ίδιοι ή και αυξάνονται, να εξανεμίζονται σε μια νύχτα και να μη φτάνουν ούτε για τα απολύτως απαραίτητα είδη διατροφής, αν και όποτε τα προλάβει κανείς στα ράφια των καταστημάτων.

Χιλιάδες άνθρωποι είναι αναγκασμένοι να γεμίζουν τα ρούχα τους με δεκάδες ή και εκατοντάδες χαρτονομίσματα, να περιμένουν με τις ώρες στην ουρά και τελικά αυτό που θα αγοράσουν να το κρύβουν όπως - όπως και πάλι στο σώμα τους, γιατί κινδυνεύουν ακόμη και να χάσουν τη ζωή τους για μισό κοτόπουλο ή για ένα μπουκάλι γάλα, από τις ένοπλες συμμορίες που ληστεύουν και σκοτώνουν.

Τα φάρμακα, ακόμη και για εντελώς τυπικές ή ακίνδυνες - υπό κανονικές συνθήκες - ασθένειες και προβλήματα υγείας, σπανίζουν, με αποτέλεσμα άνθρωποι - κυρίως γέροι και παιδιά - να χάνουν τη ζωή τους ή έστω να ταλαιπωρούνται βάνουσα. Εξειδικευμένες εξετάσεις με σύγχρονα μηχανήματα τα οποία χρειάζονται ρεύμα για να λειτουργήσουν έχουν γίνει πολυτέλεια, αναισθητικά και αναλγητικά φάρμακα για τις εγχειρίσεις δεν υπάρχουν ούτε για δείγμα, ενώ απλήρωτοι από το κράτος γιατροί αναγκάζονται να χειρουργούν υπό το φως φακών χειρός, λόγω της ενεργειακής κρίσης που επίσης έχει πλήξει τη χώρα.

Όλα αυτά δεν είναι αποτέλεσμα ενός πολέμου ή μιας ξαφνικής φυσικής καταστροφής που έπληξε τη Βενεζουέλα. Αντίθετα ήρθαν σαν φυσική κατάληξη της πορείας ενός πολιτικού καθεστώτος, που ανακούφιζε προσωρινά τις μάζες της φτωχολογιάς όχι διανέμοντας υπέρ τους τον αυξανόμενο παραγόμενο από αυτές πλούτο, αλλά χτυπώντας την παραγωγή. Έτσι στην ουσία εξαγόραζε την προσωρινή πολιτική υποστήριξη των μαζών ώστε να αλώσει την κρατική εξουσία με δημοκρατικές καλύψεις, και αργότερα κατέστρεψε αυτές τις μάζες και τις αλυσόδενει με φασιστικά δεσμά. Το πιο χαρακτηριστικό αντίστοιχο που σημειώθηκε στον κόσμο είναι αυτό που έγινε από το ελληνικό σαμποταριστικό μέτωπο του Α. Παπανδρέου και της σοσιαλφασιστικής ψευτοαριστεράς. Και εδώ όπως και εκεί συνδυάστηκε η εξαγορά της φτω-

χολογιάς με το παραγωγικό σαμποτάζ, πράγμα που οδήγησε στη χρεωκοπία της χώρας, στην απόλυτη εξαθλίωση της φτωχολογιάς και στην άνοδο της σοσιαλφασιστικής ψευτοαριστεράς στην εξουσία.

Η σοσιαλφασιστική καταστροφή της οικονομίας

Όσο κι αν ο Μαδούρο μιλά για "οικονομικό πόλεμο από το εξωτερικό" (υπονοώντας τις ΗΠΑ), το οικονομικό χάος που έχει δημιουργηθεί στη Βενεζουέλα είναι έργο του ίδιου και κυρίως του πολιτικού του πατέρα, Ούγο Τσάβες.

Το ψευτοσοσιαλιστικό καθεστώς που εγκαθίδρυσε γοργά μετά την άνοδό του στην εξουσία ο τελευταίος το 1999 ήταν βασισμένο στους εξής άξονες: α) διατήρηση της μονομερούς εξάρτησης της χώρας από το πετρέλαιο, αλλά με προσωρινό μοίρασμα της πετρελαϊκής γεωπροσόδου εν μέρει σε μια νεοδημιουργημένη διεφθαρμένη και άπληστη τσαβική αστική τάξη νέου τύπου και εν μέρει στα πιο εξαθλιωμένα - από την παλιά, κλασική δεξιά και φιλοαμερικανική αντίδραση - τμήματα των μαζών υπό τη μορφή "επιδομάτων" και "αλληλεγγύης" για την πρόσκαιρη πολιτική εξαγορά τους, β) τσάκισμα της βιομηχανικής βάσης της χώρας, ιδιαίτερα της πετρελαϊκής βιομηχανίας, γ) στρόφιση σε "αμυντικές" και οικονομικές συμφωνίες που υπέτασαν τη χώρα στο νεοναζιστικό ιμπεριαλιστικό άξονα Ρωσίας - Κίνας.

Η μπουλι-μπουρζουαζία, όπως ονόμασε ο λαός της Βενεζουέλας τη νέα τσαβική αστική τάξη της χώρας, τσάκισε κυριολεκτικά όλο τον παραγωγικό ιστό και όχι μόνο δε νοιάστηκε καθόλου για τον εκσυγχρονισμό των υποδομών εξόρυξης του πετρελαίου αλλά απέλυσε ένα μεγάλο τμήμα των ειδικών τεχνικών και ειδικευμένων εργατών που κινούσαν αυτή τη βιομηχανία, αφού βασικό της μέλημα ήταν να ελέγχει τα πόστα στην κρατική εταιρεία εξόρυξης και να ζει μέσα στον πλούτο και τη χλιδή, πετώντας στη φτωχολογία ένα - έστω και ανακουφιστικό για μια περίοδο - ξεροκόμματο από την πετρελαϊκή γεωπροσοδο. Οι ψηλές τιμές του αργού κατά το μεγαλύτερο μέρος της δεκαετίας του 2000 ευνοούσαν τη συγκεκριμένη πολιτική.

Όμως η Βενεζουέλα, η χώρα με τα μεγαλύτερα κοιτάσματα πετρελαίου στον κόσμο, έφτασε τους πρώτους μήνες του 2016 να εισάγει πετρέλαιο γιατί οι συγκεκριμένες υποδομές έμειναν εγκληματικά ασυντήρητες, ειδικά μετά την πτώση της τιμής του "μαύρου χρυσού".

Πρόκειται για πολιτική αποβιομηχανικής και εσωτερικού σαπίσματος μιας χώρας που κανένα καθεστώς τριτοκοσμικής εθνικής ανεξαρτησίας, ακόμη και αυταρχικό στην εσωτερική του πολιτική (π.χ. Σαντάμ, Καντάφι) δεν θα εφάρμοζε, καθώς η ανατίναξη της παραγωγικής βάσης ενός αναπτυσσόμενου τριτοκοσμικού κράτους είναι γνωστό ότι μεγαλώνει την εξάρτησή του από το εξωτερικό (εισαγωγές), δηλαδή

τελικά από τον ιμπεριαλισμό. Τέτοιες δουλειές δεν τις κάνουν αντιιμπεριαλιστές κι επαναστάτες, αλλά πράκτορες των χειρότερων αντιδραστικών δυνάμεων του ιμπεριαλιστικού κόσμου, που χρησιμοποιούν απλώς το μίσος των μαζών για τους παλαιότερους ηγεμονικούς ιμπεριαλισμούς (εν προκειμένω τις ΗΠΑ) και την παλιά αστική τάξη για να κοιμίσουν τις μάζες και τελικά να τους περάσουν νέες χειρότερες χειροπέδες από τους νέους ακόμα πιο επιθετικούς ιμπεριαλισμούς και τα αντίστοιχα τμήματα της αστικής τάξης. Το ίδιο σκηνικό, σε διαφορετική πιο "ευρωπαϊκή" παραλλαγή έχουμε ζήσει τις τελευταίες τρεις και πλέον δεκαετίες στην Ελλάδα.

Ο Μαδούρο κατηγόρησε την κλασική αστική τάξη που είχε υπό τον έλεγχο της τις μεγάλες αλυσίδες εφοδιασμού τροφίμων για υπονόμηση της κυβέρνησης και έκλεισε - κρατικοποίησε τα μισοάδεια πλέον μαγαζιά της. Είναι προφανές ότι σε μία χώρα στην οποία ο πληθωρισμός τρέχει με τριψήφιο ποσοστό και το νόμισμα έχει στην πραγματικότητα 10 φορές μικρότερη αξία από την επίσημη ισοτιμία του με το δολάριο, πλαφόν στις τιμές θα πει ουσιαστικά όχι απλό εξανεμισμένο ακόμη και του πιο μικρού ποσοστού κέρδους, αλλά ασήκωτες ζημιές, ουσιαστικά αδυναμία λειτουργίας οποιασδήποτε καπιταλιστικής επιχείρησης. Το πολιτικό παιδί του Τσάβες ακολουθεί εδώ τη γνώστη βρώμικη τακτική κάθε σοσιαλφασίστα στον πλανήτη: πιάνεται από την άγνοια μεγάλου μέρους των μαζών για τους αντικειμενικούς νόμους κίνησης της οικονομίας και προσπαθεί να στρέψει το λαό ενάντια σε φανταστικούς "συνωμότες κερδοσκόπους", που είναι πάντα τα τμήματα της κλασικής αστικής τάξης που είτε αντιστέκονται είτε απλά δεν εξυπηρετούν τον σοσιαλφασίστα. Η μεγαλύτερη απόδειξη είναι ότι η ουσιαστική κρατικοποίηση των αλυσίδων λιανικού εμπορίου όχι μόνο δεν ανακούφισε τις μάζες, αλλά τις έριξε σε ακόμη μεγαλύτερη απόγνωση, στερήσεις και ουρές.

Το καθεστώς, πέρα από το ότι διαθέτει πλέον τα βασικά προϊόντα μόνο μέσω κρατικών σούπερ μάρκετ, εφαρμόζει και μια άλλη τακτική εξάρτησης και διχασμού των μαζών που υποφέρουν: στους δήμους τους οποίους ελέγχει το ψευτοσοσιαλιστικό κυβερνητικό κόμμα (PSUV - "Ενιαίο Σοσιαλιστικό Κόμμα Βενεζουέλας"), τα βασικά αγαθά μοιράζονται μέσω των "Τοπικών Επιτροπών για τον Εφοδιασμό και τη Διανομή", με το ακρωνύμιο CLAP. Πρόκειται για επιτροπές που ούτε τις έχουν δει οι κάτοικοι των περιοχών που δεν ελέγχονται απόλυτα από τους τσαβικούς σοσιαλφασίστες και όσοι άνθρωποι δεν είναι οπαδοί του καθεστώτος.

Ο Χόρχε Ροντρίγκες, καθεστωτικός κυβερνήτης του Καράκας, διέταξε πριν λίγες ημέρες τους προμηθευτές να μην προμηθεύουν ούτε καν τα κρατικά σούπερ μάρκετ όπου ο κόσμος αγοράζει - όταν και όποτε προλαβαίνει - προϊόντα, αλλά να τα πωλούν απευθείας στην κυβέρνηση, η οποία θα τα μοιράζει μέσω των CLAP στις πλέον φτωχές συνοικίες στο Καράκας και σε άλλες πόλεις". Η μεγάλη φτώχεια δεν φέρνει μόνο εξέγερση, αλλά στα νύχια ξετσιπωτών, ψευτολαϊκών καθεστώτων φέρνει και εξάρτηση από τα κρατικά ψίχουλα

της "φιλοanthρωπίας" των σοσιαλφασιστών, ειδικά για τους πιο ευάλωτους, όπως έχουμε δει και στη χώρα μας με τα κάθε λογής τρωκτικά του ΣΥΡΙΖΑ και της φιλοκαθεστωτικής εκκλησίας.

Ο Μαδούρο ποδοπατά τη δημοκρατικά εκλεγμένη Εθνοσυνέλευση

Το πολιτικό σύστημα στη Βενεζουέλα μοιάζει αρκετά στη μορφή με εκείνο των ΗΠΑ: ο πρόεδρος είναι ταυτόχρονα και επικεφαλής της κυβέρνησης, χωρίς η τελευταία να έχει την ανάγκη ψήφου εμπιστοσύνης από τη Βουλή (Εθνοσυνέλευση). Η τελευταία, όμως, έχει τον κομβικό ρόλο να εγκρίνει ή να απορρίπτει νομοσχέδια, οπότε μπορεί να σταθεί εμπόδιο και αντίβαρο σε μια κυβέρνηση που έχει πάψει να απολαμβάνει της αποδοχής του πληθυσμού.

Το χάος το οποίο έχει προκαλέσει η σοσιαλφασιστική διακυβέρνηση οδήγησε στις βουλευτικές εκλογές οι οποίες διεξήχθησαν στη Βενεζουέλα στις 6 του Δεκεμβρίου του 2015, σε σαρωτική νίκη της δημοκρατικής, αντισοσιαλφασιστικής αντιπολίτευσης, που είναι ενωμένη υπό το σχήμα Στρογγυλή Τράπεζα της Δημοκρατικής Ενότητας (MUD). ΗΜΥΔέλαβε το 56,2% των ψήφων, έναντι 40,9% του Μεγάλου Πατριωτικού Πόλου (GPP), που ενώνει όλες τις καθεστωτικές σοσιαλφασιστικές δυνάμεις (βασικά το PSUV του Μαδούρο και το ψευτοκομμουνιστικό αδελφό κόμμα του ψευτοΚΚΕ).

Το εκλογικό αποτέλεσμα έδωσε στην αντιπολίτευση υπερενισχυμένη πλειοψηφία στην Εθνοσυνέλευση (δηλαδή πλειοψηφία άνω των 2/3 των βουλευτών). Με 112 στους 167 βουλευτές (109 συν οι τρεις εκπρόσωποι των ιθαγενών, οι οποίοι έχουν συνταχθεί με την αντιπολίτευση), η ΜΥΔ έχει πρακτικά τη δυνατότητα να μπλοκάρει σχεδόν όλες τις κυβερνητικές πρωτοβουλίες, να προκηρύξει δημοψήφισμα για αποπομπή του προέδρου μετά από συλλογή υπογραφών, να ακυρώσει διεθνείς συνθήκες που υπογράφει η κυβέρνηση, ακόμη και να προχωρήσει σε ριζική αναθεώρηση του συντάγματος.

Ο αποθρασυμένος σοσιαλφασίστας Μαδούρο, ωστόσο, λίγες ώρες πριν η νέα Εθνοσυνέλευση αναλάβει καθήκοντα, στις 5 του Γενάρη, άλλαξε τη σύνθεση του 13μελούς Ανώτατου Δικαστηρίου της χώρας, διορίζοντας έξι απόλυτα ελεγχόμενους από τον ίδιο δικαστές. Έτσι, παραβιάζοντας κάθε αστικοδημοκρατική διάκριση των τριών εξουσιών, πρόεδρος της Δημοκρατίας και Ανώτατο Δικαστήριο έχουν συμπήξει μέτωπο με το οποίο από τη μια ακυρώνουν κάθε πρωτοβουλία της Εθνοσυνέλευσης ως "αντισυνταγματική" και από την άλλη εγκρίνουν ως συνταγματικά τα προεδρικά διατάγματα με τα οποία ο Μαδούρο συνεχίζει να ασκεί απρόσκοπτα την εξουσία, σα να μην υπάρχει Βουλή!

Πρόκειται για δομές καλυμμένης διχτατορίας, ειδικά από τη στιγμή που ο ρωσόφιλος και κινεζόφιλος σοσιαλφασίστας που έχει κάτσει στο σβέρκο του λαού της Βενεζουέλας, εν μέσω οικονομικής και αν-

